AGATHA CHRISTIE

Kanatların Çağrısı

ALTIN KİTAPLAR

AGATHA CHRISTIE - KANATLARIN ÇAĞRISI

Kitabin Orijinal adi - The Hound Of Death

Türkçesi - Meral Gaspirali

KANATLARIN ÇAĞRISI

1

Silas Hamer bunu ilk kez şubat ayının soğuk bir gecesinde duydu. O ve Dick Borrow sinir hastalıkları uzmanı Bernard Seldon'un verdiği bir yemekten çıkışta yürümüşlerdi. Borrow'un olağandışı sessiz olduğunu gören Silas Hamer arkadaşına ne düşündüğünü sordu. Borrow beklenmedik bir yanıt verdi.

"Bu geceki onca insan arasında yalnız iki kişinin mutluluk iddiasında bulunabileceğim düşündüm. Bu iki kişi de, garip değil mi, seninle bendik!"

"Garip değil mi" deyişi yerindeydi, çünkü Londra'nın yoksul Doğu Yakası'ndaki rahip Dick Borrow'la bir sterlin milyoneri olduğunu bilmeyen kalmamış hayatından memnun ve şık Silas Hamer kadar birbirinden farklı iki insan olamazdı.

Borrow, "Biliyor musun, belki tuhaf, ama tanıdığım biricik hayatından memnun milyonersin," dedi.

Hamer bir an sustu. Konuştuğu zaman sesi değişmişti.

"Bir zamanlar soğuktan titreyen sefil bir küçük gazeteciydim. O zamanlar şimdi elimde olanları istiyordum: paranın sağladığı rahatı ve lüksü, gücünü değil. Parayı, bir kuvvet olarak kullanmak için değil, kendim için, savurganca harcamak için istiyordum! Görüyorsun, açık konuşuyorum. Paranın her şeyi satın alamayacağını söylerler. Çok doğru. Ama benim istediğim her şeyi satın alabiliyor; onun için memnunum. Ben bir maddiyatçıyım, Borrow, sapına kadar bir maddiyatçı."

Işıklandırılmış caddenin göz kamaştırıcı aydınlığı bu itirafı doğruluyordu.

Arkasındaki kürk astarlı, kalın palto Silas Hamer'in vücudunun çizgilerini daha da belirginleştiriyor, beyaz ışık ise çenesinin altındaki et katlarını vurguluyordu. Yanında yürüyen Dick Borrow, dünya zevklerinden arınmış

zayıf yüzü, hayalci ve fanatik bakışlarıyla Hamer'le çarpıcı bir tezat oluşturuyordu.

Hamer üzerine basa basa, "Anlayamadığım bir kişi varsa, o da sensin," dedi.

Borrow gülümsedi.

"Sefaletin, yokluğun, açlığın akla gelebilecek tüm hastalıkların ortasında yaşıyorum! Bu arada ağır basan bir vizyon bana destek oluyor. Vizyonlara inanmadığın takdirde -ki anladığım kadarıyla inanmıyorsun- bunu anlamak zor."

Silas Hamer kararlı bir tavırla, "Göremediğim, duyamadığım ve koklayamadığım hiçbir şeye inanmıyorum," dedi.

"Öyle olsun. Aramızdaki fark da bu. Neyse, hoşçakal, ben tüyüyorum."

Işıklandırılmış bir metro istasyonunun ağzına varmışlardı. Borrow bu yoldan evine gidiyordu. Hamer tek başına yoluna devam etti. Bu gece arabasını yolladığına ve yürüyerek eve dönmeyi yeğlediğine seviniyordu. Hava soğuk ve sertti, kürk astarlı paltosunun vücudunu saran sıcaklığını hissetmek ona zevk veriyordu.

Yolun karşısına geçmeden önce kısa bir an kaldırımın kenarında durdu. Bir otobüs yaklaşıyordu. Hamer bol vakti olmasının bilincinde taşıtın geçmesini bekledi. Otobüsün önünden geçecek olsa acele etmesi gerekecekti, oysa acele etmekten hoşlanmıyordu. İnsan cinsinin sefil ve zavallı bir örneği -sarhoş olduğu için olacak- o sırada kaldırımdan yola yuvarlandı. Hamer bir feryat duydu, otobüsün etkisiz kalan bir manevrasına tanık oldu, arkasından da yolun ortasında hareketsiz yatan bir paçavra yığınına giderek artan bir dehşetle bakar buldu kendini.

Kaşla göz arasında bir kalabalık toplandı. Bir çift polisle otobüsün sürücüsü topluluğun ortasındaydı. Fakat Hamer'in bakışları, bir zamanlar bir insan, onun gibi bir insan olan o cansız kitlenin üzerinde kilitlenmişti. Hamer ürperdi.

Yanında duran kaba saba bir adam, "Kendini suçlama dostum. Bir şey yapamazdın! Adam zaten hapı yutmuştu." dedi.

Hamer adama baktı. O zavallıyı kurtarmanın bir yolu olduğu doğrusu aklından bile geçmemişti. Bu düşünceyi saçmalık diye aklından

uzaklaştırdı. Akılsızlık etmiş olsa, belki de şimdi o...Birden kalabalığın içinden uzaklaştı. Adını koyamadığı, ancak susturamadığı bir korkunun pençesindeydi. Korktuğunu, hem de müthiş korktuğunu kendi kendine itiraf etmek zorundaydı. Korkunç bir hızla gelen ve zenginle yoksul arasında bir ayırım yapmayan ölümden korkuyordu.

Adımlarını sıklaştırdı, ama bu yeni korku onunla beraberdi ve soğuk ve üşütücü pençesiyle onu sarmıştı.

Doğası itibariyle bir korkak olmadığını bildiği için kendi kendine şaşıyordu. Beş yıl önce bu korkunun saldırısına uğramazdı diye düşünüyordu.

Çünkü o zamanlar Yaşam o kadar tatlı değildi...Tamam, anlaşıldı.

Yaşam sevgisi gizemin anahtarıydı. Yaşam zevki onda en uç derecedeydi ve yalnız bir tek tehdit tanıyordu: her şeyi yok eden Ölüm!

Işıklandırılmış caddeye arkasını verdi. Yüksek duvarlarla çevrili dar bir geçit, meydanlıktaki evine giden kestirme bir yoldu. Evi içindeki sanat şaheserleriyle ünlüydü.

Arkasındaki sokağın gürültüsü zayıfladı, sonra tamamen kesildi. Kendi ayak seslerinin yumuşak patpatları duyulan tek gürültüydü.

Derken önündeki karanlığın içinden başka bir ses kulağına geldi. Duvarın dibinde flüt çalan bir adam oturuyordu. Kalabalık sokak müzisyenleri topluluğunun bir üyesiydi tabii, ama niçin bu kadar acayip bir yer seçmişti?

Gecenin bu saatinde herhalde polis...Hamer'in düşünmesi yarıda kesildi: adamın bacaklarının olmadığını birdenbire fark etmişti. Bir çift koltuk değneği yananda duvara dayanmıştı. Hamer şimdi adamın çalgısının flüt değil, daha tiz ve berrak tonlar çıkaran garip bir çalgı olduğunu görüyordu.

Adam çalmayı sürdürdü. Kendi müziğinin büyüsüyle yücelmiş gibi başını omuzlarının üstünden arkaya atmıştı, çalgısından dökülen notalar da giderek berraklaşıyor, yükseliyor, yükseliyordu.

Garip bir melodiydi; doğrusunu söylemek gerekirse bir melodi değil, Rienzi'nin kemanlarınınki gibi bir tek pasajdı ve sürekli tekrarlanıyor, perdeden perdeye, armoniden armoniye geçiyor, fakat daima yükseliyor, her defasında daha büyük, daha sınırsız bir özgürlüğe erişiyordu.

Hamer'in daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu bu. Bir garipliği, esinlendirici, yüceltici bir yanı vardı. Hamer paniğe kapılarak yanındaki duvardaki bir çıkıntıya her iki eliyle sarıldı. Bir tek şeyin bilincindeydi. Aşağıda kalmalıydı- ne pahasına olursa olsun aşağıda kalmalıydı...

Birden müziğin durduğunun farkına vardı. Bacaksız adam koltuk değneklerine uzanıyordu. Oysa kendisi, yani Silas Hamer, sırf bastığı yerden yükseliyormuş, müzik onu yukarı taşıyormuş gibi akıl almaz, saçma bir düşüncenin etkisiyle taş payandaya kaçık gibi sarılmıştı...

Gülmeye başladı. Ne kadar çılgınca bir fikir! Tabii bir an bile yerden ayrılmamıştı, ama ne kadar garip bir kuruntu! Tahtanın kaldırım taşma hızlı hızlı çarpışı sakatın uzaklaşmakta olduğunu ona anlattı. Karanlık, adamın siluetini yutuncaya kadar baktı, baktı. Ne kadar garip biri!

Hamer daha ağır adımlarla yoluna devam etti. Yerin ayaklarının altından uzaklaştığı anın o olamayacak garip hissini bir türlü belleğinden silemiyordu...

Sonra ani bir dürtüye uyarak döndü ve sakatın gittiği yolu izlemeye koyuldu.

Adam o kadar uzağa gitmiş olamazdı, birazdan ona yetişecekti.

Ağır ağır salınarak ilerleyen silueti görür görmez ona seslendi.

"Hey! Bir dakika."

Adam durdu ve Hamer onun hizasına gelinceye kadar hareketsiz şekilde bekledi. Tam tepesinde bir lamba yanıyor ve yüzünün tüm özelliklerini ortaya çıkarıyordu. Silas Hamer duyduğu şaşkınlıktan bir an nefessiz kaldı. Adamın kafasının hayatında daha önce ender olarak gördüğü garip bir güzelliği vardı.

Her yaşta olabilirdi; kesinlikle bir çocuk değildi, öyleyken en çarpıcı özelliği gençlikti; gençlik ve yoğun bir güç!

Hamer konuşmaya başlamadan önce çok zorlandı.

"Bakın," diye başladı. "Demin çaldığınız parça neydi?"

Adam gülümsedi...Onun gülümseyişiyle dünya sanki şimşek hızıyla şenlendi...

"Eski bir ezgiydi -çok eski- yıllar, yüzyıllar öncesine ait bir ezgi."

Adam çok temiz bir şiveyle, çok belirgin bir telaffuzla konuşuyor, her heceye eşit değer veriyordu.

Kesinlikle İngiliz değildi, ama Hamer onun milliyetinin ne olabileceğini kestiremiyordu.

"Siz İngiliz değilsiniz, değil mi? Nereden geldiniz?"

Yine o şen gülümseyiş.

"Denizin ötesinden geldim, efendim. Uzun zaman önce geldim, çok uzun bir zaman önce."

"Kötü bir kaza geçirmişe benziyorsunuz. Kısa zaman önce mi oldu?"

"Aradan epeyi zaman geçti, efendim."

"Her iki bacağı da kaybetmek büyük şanssızlık."

Adam, "İyi oldu," dedi gayet sakin. Hamer'e çevirdiği yüzünde garip bir ciddiyet okunuyordu. "Fenaydılar."

Hamer, adamın avucuna bir şiling bıraktı ve uzaklaştı. Şaşırmış, biraz da huzuru kaçmıştı. "Fenaydılar!" Ne kadar şaşırtıcı sözler! Adam herhalde bir hastalık yüzünden bir ameliyat geçirmişti, ama sözleri kulağa ne kadar garip geliyordu.

Hamer evine yürürken düşünceliydi. Olayı kafasından silmeye boşu boşuna uğraşıyordu. Yatakta uyku öncesi uyuşukluk onu yavaş yavaş pençesine alırken yakınlardaki bir saatin biri çaldığını duydu. Saatin çalışının arkasından sessizlik...Sessizliği bozan sadece Hamer'e yabancı gelmeyen hafif bir sesti.

Birden hatırladı. Hamer kalbinin atışlarının hızlandığını hissetti. Pasajdaki o adam uzak olmayan bir yerde çalgısını çalıyordu...

Notalar sevinçle akıyor, o büyüleyici ezgi tekrarlanıyordu. Hamer, "Bu tekin olamaz," diye mırıldandı. "Gerçekten de olamayacak bir şey. Sanki kanatları var..."

Her nota bir öncekinden daha berrak olarak, daha yükseğe yükseliyor ve onu da beraberinde yukarı sürüklüyordu. Hamer bu kez karşı koymadı,

kendini koyverdi...Ses dalgaları onu yukarıya, giderek daha yukarıya taşıyordu...Zafer sevinci içinde ve özgür olarak sürüklendi.

Yukarıya. Giderek daha yukarıya...İnsan sesinin sınırlarını aşmışlardı artık, ama hâlâ devam ediyorlar; yukarıya, giderek daha yukarıya yükseliyorlardı...Sonuncu hedefe: kusursuz yüksekliğe ulaşacaklar mıydı?

Yükseliyorlardı...

Bir şey Hamer'i çekiyor, aşağıya çekiyordu. İri, ağır ve ısrarcı bir şey acımasızca çekiyor, onu sürüklüyordu, aşağıya...giderek daha aşağıya....

Yatakta yatıyor, karşısındaki pencereye bakıyordu. Sonra güçlükle ve ağır ağır nefes alarak bir kolunu yatağın dışına uzattı. Hareket ona garip şekilde hantal geldi. Yatağın yumuşaklığı boğucuydu, ışığı ve havayı engelleyen penceredeki perdeler de öyle. Tavan sanki üzerine çöküp onu eziyordu. Hamer tıkandığını hissetti. Battaniyenin altında biraz kıpırdadı, kendi vücudunun ağırlığı bu arada onu hepsinden daha fazla eziyordu...

2

"Senden bir öğüt istiyorum, Seldon."

Seldon sandalyesini masadan birkaç santim uzaklaştırdı. Bu baş başa yemeğin amacının ne olduğunu zaten merak edip durmuştu. Hamer'i kış aylarından beri pek az görmüştü, şimdi arkadaşında parmak basamadığı bir değişikliğin farkına varıyordu.

Milyoner, "Mesele şu," diye başladı. "Kendi kendim için kaygılanıyorum."

Seldon arkadaşına bakarak gülümsedi.

"Görünüşe göre sağlığın dört dörtlük."

"Sorun o değil." Hamer kısa bir duraklamadan sonra yavaşça ekledi. "Korkarım ki deliriyorum."

Sinir hastalıkları uzmanı Hamer'e ani bir ilgiyle baktı. Bardağına ağır hareketlerle şarap doldurdu, sonra arkadaşını dikkatle süzerek yavaşça sordu.

"Böyle düşünmenin nedeni nedir?"

"Başıma bir şey geldi. Açıklaması olmayan, inanılmayacak bir şey. Bu doğru olamaz, onun için de deliriyor olmalıyım."

Seldon, "Bana acele etmeden her şeyi anlat," dedi.

Hamer, "Ben doğaüstüne inanmam," diye başladı. "Hiçbir zaman da inanmadım...Ama bu şey...İyisi mi, hikâyeyi sana en başından anlatayım. Her şey geçen kış seninle yediğim bir yemekten sonra başladı."

Bundan sonra eve yürüyerek dönüşünü ve sonrasını çabuk çabuk ve öz olarak arkadaşına nakletti.

"Her şeyin başlangıcı bu oldu. O duyguyu sana doğru dürüst anlatamam. Ama harika bir şeydi. Daha önce hissettiğim veya hayal ettiğim her şeyin çok ötesinde. O zamandan beri sürüyor. Her gece değil, arada sırada. Müzik, o yükselme hissi, o uçuş...arkasından da o korkunç sürükleniş, o aşağıya çekiliş, sonunda da acı, uyarışın verdiği çok gerçek ıstırap. Yüksek bir dağdan iniş gibi bir şey bu -insanın kulaklarına gelen o ağrıyı bilirsin.

Bu aynı şey, yalnız çok daha yoğun olarak...onunla da birlikte o müthiş ağırlık hissi, sıkıştırılmak, boğulmak..."

Hamer anlatısına kısa bir ara verdikten sonra devam etti:

"Hizmetkârlar daha şimdiden delirdiğimi düşünmeye başladılar. Tavanla duvarlara tahammül edemeyince evin tepesinde kendime bir yer hazırlattım. Göğe açık, içinde möble veya halı gibi boğucu şeyler olmayan bir yer...Ama çevredeki evler bile beni hemen hemen aynı derecede sıkıyor. Açık arazi, insanın soluk alabileceği bir yer istiyorum..." Adamcağız Seldon'a baktı. "Evet, ne diyorsun?

Bütün bunları açıklayabilir misin?"

Seldon, "Hımm, açıklama çok," dedi. "Örneğin, ipnotize edilmiş ya da sen kendi kendini ipnotize etmiş olabilirsin. Sinirlerin bozulmuş. Ya da hepsi sadece bir düş olabilir."

Hamer hayır gibilerden başını salladı. "Bence bu açıklamaların hiçbiri tatmin edici değil."

Seldon, "Başkaları da var," diye yavaşça devam etti. "Ama genellikle kabul edilmiyorlar."

"Peki, sen onları kabul edebilir misin?"

"Bir anlamda evet! Anlayamadığımız, normal şekilde açıklanamayacak şeyler var. Daha pek çok şey tarafımızdan öğrenilmeyi bekliyor, bu yüzden ben yeni fikirlere daima açığım."

Araya giren sessizlikten sonra Hamer, "Peki, ne yapmamı önerirsin?" diye sordu.

Seldon vakit kaybetmeden atıldı. "Birkaç şıktan birini yap derim. Londra'dan uzaklaş, o 'açık arazi'ni ara. O zaman düşler belki sona ererler."

Hamer hiç duraksamadan, "Bunu yapamam," dedi. "O düşlersiz yaşayamayacağım bir evreye geldim. Onlarsız yaşamak istemiyorum."

"Bunu tahmin etmiştim. Bir başka alternatif de şu: o sakat adamı bul. Ona türlü doğaüstü özellikler yakıştırıyorsun. Onunla konuş. Büyüyü boz."

Hamer yine başını salladı.

"Niçin olmasın?"

Hamer açık açık,"Korkuyorum da ondan," dedi.

Seldon sabrının zorlandığını anlatan bir hareket yaptı. "Bu işlere öyle körü körüne inanma! Şu melodi, her şeyi başlatan araç neye benziyor?"

Hamer ezgiyi mırıldandı. Seldon şaşkınlıkla kaşlarını çatarak dinledi.

"Rienzi'nin uvertüründen alınmışa benziyor. O melodide insanı sanki yerden alıp yükselten bir özellik vardır; sanki kanatları var diyebilirsin. Ama ben dünyamızdan çıkıp bir yerlere yükselmiyorum! Gelelim şimdi senin şu uçuşlarına, hepsi birbirinin aynı mı?"

"Hayır, hayır." Hamer heyecanla öne eğildi. "Gelişiyorlar. Her seferinde biraz daha fazlasını görüyorum. Tarif etmesi zor. Her seferinde belli bir noktaya ulaştığımın bilincindeyim -beni müzik oraya taşıyor- doğrudan doğruya değil, her biri öncekinden daha yükseğe çıkan ve daha ilerisi olmayan en yüksek noktaya erişen bir dizi dalgayla. Geriye çekilene kadar orada kalıyorum. Ama orası bir yer değil, daha çok bir durum. Belki hemen değil, ama kısa bir süre sonra etrafımda onları algılamayı başarmamı bekleyen başka şeyler olduğunu anlamaya başlıyorum. Bir yavru kediyi düşün. Gözleri vardır, ama önceleri onlarla göremez. Kördür ve görmeyi öğrenmesi gerekmektedir. Aynı şey benim için de geçerliydi. Ölümlü gözlerle kulaklar işime yaramazdı, ama onların karşılığı olan, ancak henüz gelişmemiş olan -bedensel olmayan- bir şey vardı. Bu da ağır ağır gelişti; önce ışık duyumları...arkadan ses...daha sonra da renk duyumları oldu. Hepsi gayet belirsizdi ve ifade edilmemişti. Şeylerin görülmesinden veya duyulmasından çok, onların bilinmesiydi bu. Önce bir ışık, giderek güçlenen ve berraklaşan bir ışık...arkadan kum, kızıl renkli bir kumla dolu uçsuz bucaksız alanlar...orada burada ise kanala benzer uzun ve dümdüz su yolları vardı..."

Seldon soluğunu tuttu. "Kanallar! İşte bu ilginç. Devam et."

"Ama bu şeylerin önemi yoktu -önemleri kalmamıştı. Gerçek olan şeyler henüz göremediklerimdi- ama onları duyabiliyordum...Kanatların çırpılısı gibi bir sesti...Nedenini bilemiyorum, ama harika bir şeydi bu. Buralarda ona benzer bir şey yok. Arkasından başka bir güzellik başgösterdi; onları gördüm ben Kanatlar!

Ah Seldon, Kanatlar!"

"İyi de neydi onlar? İnsan mı, melek mi, kuş mu?"

"Bilmiyorum. Göremiyordum, yani henüz. Fakat ya renkleri! Kanat rengi -burada öyle bir şey yok- olağanüstü bir renk."

Seldon, "Kanat rengi mi?" diye yineledi. "Neye benziyor?"

Hamer sinirli bir el hareketi yaptı. "Sana nasıl tarif edebilirim ki...Gel de mavi rengi bir köre anlat! Hiç görmediğin bir renkti. Kanat rengi!"

"Ee, sonra?"

"Sonrası yok. Hepsi bu. Ancak bu evreye kadar gelebildim. Ama dönüş her defasında beter oldu, daha ıstıraplı oldu. Bunu anlayamıyorum işte. Bedenimin yatağımdan hiç ayrılmadığına eminim. Gittiğim o yerde ise bedensel bir varlığım olmadığına eminim. Öyleyse niçin o denli canım yansın?"

Seldon verecek bir yanıt bulamadı.

"O geri dönüş yok mu...feci bir şey. O çekiliş, sonra sancı, tüm uzuvlarım, tüm sinirlerim sancıyor, kulaklarım da sanki patlayacakmış gibi oluyor. Sonra her şey bastırıyor, o ağırlık, o hapsolmuşluk hissi. Ben ışık, hava, etrafımda açıklık...en çok da etrafımda açıklık istiyorum ki soluk alabileyim! Ve özgürlük istiyorum."

Seldon, "Ya senin için önemi olan öteki şeylerden ne haber?" diye sordu.

"En kötüsü de bu ya. Onlardan eskisi kadar, hatta daha bile fazla hoşlanıyorum. Oysa o şeyler, konfor, lüks, zevkler insanı Kanatlar'ın aksi yönüne çekiyorlar. Aralarında hiç bitmeyen bir çekişme var; bu işin nasıl sona ereceğine ise hiç aklım ermiyor."

Seldon susuyordu. Duyduğu garip öykü inanılmayacak kadar gerçeklere ters düşüyordu. Bu, hayal gücünün bir ürünü, çılgın bir sanrı mıydı ya da gerçek olması mümkün müydü? Eğer öyleyse, niçin onca insanın arasından Hamer'in başına gelmişti? Bedensel isteklerin adamı olan, ruhu inkâr eden maddiyatçının, başka bir dünyayı görebileceklerin sonuncu olması gerekirdi.

Hamer masanın öbür yanından onu endişeyle gözlüyordu.

Seldon, "Bence ancak bekleyebilirsin," dedi sonunda. "Bekle ve olacakları gör."

"Yapamam! Yapamam diyorum sana! Böyle konuşman anlamadığını gösterir. Bu dert, şey'in, bu şeyler'in arasındaki bu uzun vadeli, öldürücü mücadele beni mahvediyor." Adamcağız durakladı.

Seldon, "Şey'ler dediğin bedensel zevklerle ruh mu?" diye yardım etmeye çalıştı.

Hamer önüne bakıyordu. "Öyle diyebilirsin. Şurası muhakkak ki tahammülsüz bu...Kendimi kurtaramıyorum..."

Bernard Seldon yine başını salladı. Anlaşılmazın avucuna düşmüştü. Bir öneride daha bulundu.

"Senin yerinde olsam o sakatı yakalardım."

Ama evine dönerken kendi kendine şöyle mırıldanıyordu: "Kanallar...merak ediyorum...acaba?"

3

Silas Hamer ertesi sabah yepyeni bir kararlılıkla evinden çıktı. Seldon'un öğüdünü dinleyip bacaksız adamı bulmaya karar vermişti. Buna rağmen aramalarının sonuçsuz kalacağına, adamın yer yarılmışçasına ortadan yok olmuş olacağına emindi.

Pasajın iki yanındaki karanlık binalar güneşin yolunu kesiyor, karanlık ve gizemli kalmasına neden oluyordu. Yalnız bir yerde, duvarın yarı yerinde bir delik vardı, buradan akan altın renkli ışık huzmesi ise yerde oturan bir silueti aydınlığa boğuyordu. Orada oturan o adamdı!

Nefesli çalgı koltuk değneklerinin yanında duvara dayanmıştı. Adam ise kaldırım taşlarının üstüne renkli tebeşirlerle resim yapıyordu. Resimlerin ikisi tamamlanmıştı: olağanüstü güzellikte ve zarafette doğa manzaralarıydı, rüzgârda sallanan ağaçlar ve hareket halinde gibi gözüken bir dere.

Hamer yine şüpheye düştü. Adam sadece bir sokak çalgıcısı, bir kaldırım ressamı mıydı? Ya da daha fazla bir şey mi?

Kendine duyduğu kontrolün bir anda yok olması üzerine işadamı, "Sen kimsin?

Tanrı aşkına söyle, kimsin sen?" diye öfkeyle bağırdı.

Adamın bakışı onunkiyle karşılaştı. Gülümsüyordu.

"Niçin yanıt vermiyorsun? Konuşsana be adam!"

Tam o sırada adamın düz taşın üstüne inanılmaz bir hızla resim yapmakta olduğunu fark etti. Hamer, adamın elinin hareketini gözleriyle izledi...Birkaç hızlı darbe sonucunda dev ağaçlar biçimlenmeye başladılar. Derken, bir kayanın üstünde oturan bir adam ortaya çıktı...nefesli bir çalgı çalan bir adamdı.

İnanılmayacak güzellikte bir yüzü ve keçi bacakları vardı...

Sakat adam eliyle seri bir hareket yaptı. Resimdeki adam hâlâ kayanın üstünde oturuyordu, ama keçi bacakları gitmişti. Yine Hamer'le göz göze geldi.

"Fenaydılar," dedi.

Hamer büyülenmiş gibi bakakalmıştı. Çünkü karşısındaki yüz resimdeki yüzün aynıydı, ama çok daha güzelleşmiş olarak...Yoğun bir yaşama zevki dışındaki her şeyden arınmış olarak. Ama o yüz gözlerinin önünden gitmiyordu - Pan'ın yüzü..."

Hamer hızla döndü ve pasajdan gün ışığına doğru kaçarcasına koştu. Bir yandan da kendi kendine durmadan, "Bu olamaz...Olması olanaksız...Ben delirdim...Düş görüyorum!" diye tekrarlıyordu.

Parka gidip bir sıranın üstüne oturdu. Tenha bir saatti. Birkaç dadı kendilerine emanet edilen bebeklerle ağaçların gölgesinde oturuyordu. Yere uzanmış birkaç erkek ise yeşil çimenlik alanların orasına burasına bir denizin ortasındaki adalar gibi serpilmişlerdi.

"Sefil berduş" kelimeleri Hamer'e acıyla ıstırabın simgesi gibi gelirdi. Ama bugün o adamlara birdenbire imrendiğinin farkına varıyordu.

Tanrı'nın bütün yaratıkları içinde yalnız onların özgür olduğunu hissediyordu şimdi. Altlarındaki toprak, tepelerindeki gök, serbestçe gezip dolaşmaları için bütün dünya...onlar hapsedilmemişlerdi, zincirlenmemişlerdi.

Onu engelleyen, köle eden şeyin eskiden taptığı ve hayatta her şeyden fazla önem verdiği zenginlik olduğunun bilinci birden zihninde şimşek gibi çaktı. Bir zamanlar zenginliğin dünyadaki en güçlü şey olduğunu sanıyordu, şimdi ise altın renkli güç tarafından sarıldığı şu sırada sözlerinin doğruluğunu bizzat görüyordu. Onu köle eden parasıydı...

Ama acaba öyle miydi? Göremediği daha derin, daha anlamlı bir gerçek var mıydı? Suçlu olan para mıydı yoksa kendi para aşkı mı? Kendi yarattığı zincirlere mi bağlıydı; zincir zenginliğin kendi değil de kendi zenginlik aşkı mıydı acaba?

Şimdi onu paralayan iki gücün neler olduğunu açık seçik biliyordu: onu saran ve kuşatan maddiyatçılıkla buna karşı çıkan amirane çağrı; buna kendisi Kanatların Çağrısı adını takmıştı.

Ve biri savaşıp yapışırken öteki savaşı hor görüyor ve savaşmaya tenezzül etmiyordu. Sadece sesleniyordu...aralıksız sesleniyordu...Hamer bu çağrıyı o kadar net duyuyordu ki adeta kelimeler duyar gibiydi.

"Benimle uzlaşamazsınız, ben bu gibi şeylerin çok ötesindeyim," der gibiydi.

Çağrıma uyarsan, başka her şeyden vazgeçmen ve seni zapteden bütün güçlerden kopman gerekir. Çünkü yalnız özgür olanlar beni gideceğim yere dek izleyebilirler..."

Hamer, "Yapamam," diye bağırdı. "Yapamam..."

Birkaç kişi dönüp kendi kendine konuşan adama baktılar.

Demek ki ondan özveri isteniyordu, onun için en değerli olan, onun bir parçası olan şeyden vazgeçmesi isteniyordu.

Onun bir parçası olan...Hamer bacakları olmayan adamı anımsadı...

4

Borrow, "Seni buraya hangi rüzgâr attı?" diye sordu.

Doğu Yakası'ndaki kilise gerçekten de Hamer'e yabancı bir ortamdı.

Milyoner, "Pek çok vaaz dinledim," dedi. "Hepsi de siz insanların elinizde para olmuş olsa neler yapılabileceğini anlatıyordu. Ben size şunu söylemeye geldim: o para sizin olabilir."

Borrow biraz şaşırarak, "Aferin size," diye yanıt verdi. "Bu büyük bir ödenti mi olacak?"

Hamer buruk gülümsedi. "Öyle sanıyorum. Sahip olduğum her kuruş."

"Ne?"

Hamer işini bilen biri tavrıyla ayrıntıları sıraladı. Borrow'un başı dönüyordu.

"Yani bütün servetini Doğu Yakası'ndaki yoksullara yardım işine bağışlıyor, beni de vasiliğine mi atıyorsun?"

"Aynen öyle."

"Ama niçin...niçin?"

Hamer, "Bunu izah edemem," dedi ağır ağır. "Geçen şubat ayında gördüğüm hayalleri anlatmıştım anımsıyor musunuz? İşte bir hayal beni esir aldı."

"Harika!" Borrow öne eğildi. Gözleri parlıyordu.

Hamer'in yüzü gülmüyordu. "Bunun harika denilebilecek bir yanı yok. Doğu Yakası'ndaki yoksulluk umurumda değil. Onlarda yok olan şey azim. Ben de yeterince yoksuldum ve kendimi yoksulluk ortamından kurtarmayı bildim. Ama bu paralardan kurtulmam lazım ve o maskara derneklerin eline geçmemesine kararlıyım. Sen güvenebileceğim bir adamsın. Bu paralarla o insanların bedenlerini ve ruhlarını besle; tercihen bedenlerini. Ben aç yaşadım, ama sen uygun gördüğünü yapabilirsin."

Borrow, "Böyle bir şey asla duyulmamıştır," diye kekeledi.

Hamer, "Her şey tamamlanıp rayına oturtuldu," diye devam etti. "Avukatlar gerekli belgeleri hazırladılar, ben de hepsini imzaladım. Son iki haftadır başımı kaşıyacak vaktimin olmadığına inanabilirsin. Bir servetten kurtulmak o serveti yapmak kadar güç desem inanır mısın?"

"Ama herhalde kendine bir şey saklamışsındır?"

Hamer, "Tek bir kuruş bile saklamadım," dedi. Pek neşeli gözüküyordu. Devam etti. "Aslında bu tam olarak doğru değil. Cebimde iki papel var..." Gülmeye başladı.

Şaşkın arkadaşıyla vedalaştı ve kiliseden pis kokulu sokaklara çıktı. O kadar neşeyle söylediği sözleri anımsıyor ve içinde bir boşluk duyuyordu. "Tek bir kuruş bile saklamadım!" Muazzam servetinden hiçbir şey saklamamıştı. Şimdi korkuyordu; yoksulluktan, açlıktan ve soğuktan korkuyordu. Özverinin onun için tatlı bir yanı yoktu.

Ama bütün bunların ötesinde birçok şeyin yükünün ve tehdidinin üzerinden kalktığını hissediyordu; artık baskı altında ve kısıtlanmış hissetmiyordu kendini. Zincirin koparılması onu yaralamış ve berelemişti, ama özgürlüğün hayali bu arada ona güç vermişti. Maddi gereksinimleri Çağrıyı belirsizleştirebilir, ama yok edemezdi, çünkü onun asla yok olamayacak ölümsüz bir varlık olduğunu biliyordu.

Havada sonbahar kokusu vardı, rüzgâr da serin serin esiyordu. Hamer soğuğu hissederek ürperdi. Birden aç olduğunu fark etti, yemek yemeği unutmuştu. Bu onu geleceğe yaklaştırıyordu. Rahatı, konforu, sıcaklığı feda etmiş olması inanılır gibi değildi! Bedeni çaresizlikten feryat ediyordu...Ama sonra o hoşnutluk ve moral verici özgürlük duygusunu tekrar duydu.

Hamer durakladı. Bir metro istasyonunun yakınındaydı. Cebinde ise sadece iki papel vardı. Metroyla iki hafta önce çimlerin üstüne uzanmış aylakları seyrettiği Park'a kadar gitmek aklından geçti. Bu kaprisin daha sonrasını planlamıyordu. Delirdiğine şimdi gerçekten inanıyordu, aklı başında olan insanlar onun yaptığını yapmazlardı. Ama öyle de olsa delilik şaşırtıcı olduğu kadar olağanüstü bir duyguydu.

Evet, şimdi Park'ın açık arazisine gidecekti ve oraya metroyla ulaşmanın kendisi için özel bir anlamı vardı...

Çünkü metro onun için kapalı ve gömülü yaşamın tüm dehşetini simgeliyordu.

Metronun kısıtlamasından çıkınca etrafı bastıran binaların tehdidini gözden gizleyen yeşillikle ağaçların özgürlüğüne ulaşacaktı.

Asansör onu hızla ve duraksamadan aşağı taşıdı. Hava ağır ve cansızdı. Hamer peronun en ucunda insan kitlesinin uzağında duruyordu. Trenin birazdan yılankavi hareketlerle çıkacağı tünel ağzı solundaydı. Hamer bütün bu yerde bir kötülüğün varlığım seziyordu. Yakınında bir bankın üstünde yarı yarıya sızmış görünen genç bir çocuktan başka kimse yoktu.

Uzaktan trenin tehdit dolu homurtusu yaklaşıyordu. Delikanlı oturduğu yerden kalktı, ayaklarım sürüyerek Hamer'in yanına yaklaştı ve peronun kenarında durarak tünelin içine bakışını dikti.

Bundan sonra her şey inanılmayacak kadar hızlı oldu bitti; delikanlı birdenbire dengesini kaybedip düştü.

Hamer'in kafasından eşzamanlı olarak binbir düşünce geçti. Bir otobüsün çiğnediği ezilmiş bir beden gördü ve boğuk bir sesin, "Kendinizi suçlamayın.

Hiçbir şey yapamazdınız," dediğini duydu. Aynı anda bu hayatın ancak kendisi tarafından kurtarılabileceğinin bilincine vardı. Yakında başka hiç kimse yoktu, tren de iyice yaklaşmıştı...Bütün bunlar şimşek hızıyla aklından geçti.

Düşüncelerinde garip bir netlik vardı.

Karar vermek için sadece kısacık bir saniyesi vardı. Hemen o an ölüm korkusunun azalmadığını anladı. Hem de müthiş korkuyordu. Ayrıca onunkisi pek zavallı bir umut, iki hayatın boşu boşuna feda edilmesi olmaz mıydı?

Peronun öbür ucundaki seyircilere çocuğun düşüşüyle adamın arkasından atlayışı arasında hiçbir aralık yokmuş gibi geldi...hemen arkasından da tren, zamanında durma imkânsızlığı içinde tünelin içinden çıktı.

Hamer, delikanlıyı şimşek hızıyla yakaladı. Onu harekete geçiren doğal bir kahramanlık dürtüsü değildi, titreyen bedeni sadece bu özveriyi zorunlu kılan yabancı ruhun kumandasına uymuştu. Son bir çabayla delikanlıyı peronun üstüne fırlatırken kendisi düştü...

Sonra birdenbire korkusundan eser kalmadı. Maddi dünya artık onu zaptetmiyordu. Zincirlerinden kurtulmuştu. Bir an Pan'ın şen flüt sesini duyduğunu hayal etti. Derken sayısız Kanadın giderek yaklaştıkları kulağına geldi. Giderek yaklaşıyorlar, şen gürültüleri bütün öbür sesleri yutuyordu.

Sayısız Kanatlar onu sardılar, onu kucakladılar...

KIRMIZI IŞIK

Güzel Bayan Eversleigh o nefis, fakat biraz boş bakan mavi gözlerini iri iri açarak, "Ne kadar heyecan verici," diyerek ardından ekledi. "Kadınlarda hep altıncı his olduğunu söylerler. Sizce bu doğru mu, Sir Alington?"

Ünlü psikiyatri uzmanı biraz alaycı bir tavırla gülümsedi. Bu konuk gibi kuş beyinli güzellere sınırsız bir küçümseme duyuyordu. Alington West akıl hastalıkları konusunda en büyük otoriteydi ve kendi konumuyla öneminin fazlasıyla bilincindeydi. Tıknaz yapılı, azametli ve kendini beğenmiş bir adamdı.

"Bir sürü saçma laf ediliyor, Bayan Eversleigh. Altıncı his terimiyle kastedilen nedir?"

"Siz bilim adamları her zaman katısınızdır zaten. Oysa insanın bazen bazı şeyleri kesinlikle bilmesi -kesinlikle bilmesi, hissetmesi- akıllara durgunluk vericidir. Claire benim ne demek istediğimi anlıyor, öyle değil mi, Claire?"

Hafifçe somurtarak evin hanımına döndü.

Claire Trent hemen yanıt vermedi. Yemek masasının etrafında fazla kalabalık olmayan bir gruptular. Claire ve kocası, Violet Eversleigh, Sir Alington West ve Jack Trent'in eski bir arkadaşı olan Alington'un yeğeni Dermot West. Kırmızı yüzlü, ağır yapılı bir adam olan Jack Trent'in keyifli bir gülümseyişi ve hoş bir gülüşü vardı. Söze karıştı.

"Saçmalama Violet! En iyi arkadaşın bir tren kazasında öldü. Bunu duyar duymaz sen geçen salı düşünde bir kara kedi gördüğünü anımsadın, harika değil mi? O andan itibaren bir şeyin olacağını bildin!"

"Hayır, Jack, önsezileri sezgiyle karıştırıyorsun. Evet, Sir Alington, önsezilerin gerçek olduğunu itiraf etmelisiniz."

Doktor ihtiyatı elinden bırakmayarak, "Bir yere kadar belki," diye itiraf etti. "Ama rastlantılar bu işte önemli ölçüde rol oynarlar, ayrıca, oluşundan sonra bir olaydan pay çıkarmak eğiliminin de hesaba katılması gerekir."

Claire o sırada damdan düşer gibi, "Önsezi diye bir şey olduğuna ben inanmıyorum," diye lafa karıştı.

"Sezgilere, altıncı hisse ve bunlar gibi rasgele kullanılan şeylere de.

Hayatın içinde karanlıkta belirsiz bir hedefe koşan bir tren gibi yol alıyoruz."

Dermot West ilk kez başını kaldırarak tartışmaya katıldı. Koyu güneş yanığı yüzünde garip duran berrak gri gözlerinde ilginç bir parıltı vardı. "Bu parlak bir benzetme sayılmaz, Bayan Trent," dedi. "Çünkü sinyalleri unuttunuz."

"Sinyalleri mi?"

"Evet, mesele yoksa yeşil, tehlike için ise kırmızı!"

Violet Eversleigh, "Tehlike...için kırmızı...ha! Ne kadar heyecan verici!"

dedi.

Dermot biraz sinirlenmiş gibiydi.

"Tam üstüne bastınız! İlerde tehlike bekliyor! Kırmızı ışık! Dikkatli olun!"

Trent ona merakla baktı.

"Böyle bir deneyimi gerçekten yaşamış gibi konuşuyorsun, dostum Dermot."

"Öyle...yani öyleydi."

"Anlat bakalım."

"Sana bir örnek verebilirim. Mezopotamya'daydım. Ateşkesden hemen sonra. Bir akşam çadıra girerken o garip hissi olanca şiddetiyle duydum. Tehlike! Dikkat et! Ne olup bittiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Kampta bir tur attım.

Gereksiz kuruntu yapıyor, düşman Arapların bir saldırısına karşı tüm önlemleri alıyordum. Sonunda çadırıma döndüm. İçeri girdiğim anda o his

beni yine pençesine aldı. Az öncekinden de şiddetli olarak. Tehlike! Sonunda dışarıya bir battaniye çıkardım, içine sarındım ve orada uyudum."

"Sonra?"

"Ertesi sabah çadıra girince, ilk gördüğüm şey çarpıcı bir bıçak düzenlemesi oldu...hemen hemen yarım metre uzunluğundaki bıçak yatağımda, tam yatmam gereken yere saplanmıştı. Gerçeği çok geçmeden öğrendim. Suçlu Arap hizmetlilerden biriydi. Oğlu casus diye kurşuna dizilmişti. Kırmızı ışık dediğim şeyin bu örneğine bir diyeceğiniz var mı, Alington Amca?"

Uzman belli belirsiz gülümsedi.

"Bu çok ilginç bir öykü, dostum Dermot."

"Ama koşulsuz olarak kabul edeceğiniz gibisi değil, değil mi?"

"Evet, evet, aynen anlattığın gibi bir tehlike önsezisi duyduğundan kuşkum yok. Tartışma konusu ettiğim o önsezinin içyüzü. Sana göre senin dışından geliyor, dışardaki bir kaynaktan bilincine sızıyor. Oysa şimdilerde her şeyin içimizden, bilinçaltımızdan kaynaklandığını keşfetmiş bulunuyoruz."

Jack Trent, "Aferin şu bilinçaltına," diye atıldı. "Her şey ondan soruluyor."

Sir Alington sözünün kesilmesini umursamayarak devam etti.

"O Arabın bir bakışı veya görünüşüyle kendini ele verdiğini ileri süreceğim.

Buna bilinçli olarak dikkat etmedim, ama bilinçaltın dikkatinden kaçırmadı.

Bilinçaltı hiçbir zaman unutmaz. Aynı zamanda muhakeme yürüttüğüne ve bilincimizden bağımsız olarak sonuçlara vardığına inanıyoruz. Bilinçaltındaki kimliğin demek ki seni öldürmenin denenebileceğine inanıyordu, bunun sonucunda da korkusunu bilincine sızdırmayı başardı.

Dermot gülümsedi. "Bunun inandırıcı gözüktüğünü itiraf ediyorum."

Bayan Eversleigh somurtarak lafa karıştı. "Ama o kadar heyecan verici olmadığı kesin."

"Adamın size duyduğu nefreti bilinçaltınızla hissetmiş olmanız da mümkün.

Eskiden telepati denen şeyin, onu yönlendiren koşullar pek az anlaşılsa bile, var olduğu muhakkak."

Claire, "Başka örnekler de var mı?" diye Dermot'a sordu.

"Var olmasına var, ama o kadar çarpıcı şeyler değil...ve sanırım hepsi rastlantı olarak nitelendirilebilirler. Bir keresinde sırf 'kırmızı ışık' uyarısı üzerine davet edildiğim taşradaki bir köşke gitmekten vazgeçtim. Köşk aynı haftanın içinde yanıp kül oldu. Ne dersiniz, Alington Amca, bilinçaltının buradaki rolü nerede?"

Sir Alington, "Korkarım ki rolü yok," dedi gülümseyerek.

"Öyleyse aynı derecede akla yakın bir açıklamanız vardır. Haydi söyleyin. Bu yakın dostların arasında sözünüzü sakınmanızın gereği yok."

"Öyleyse söyleyeyim yeğenim, bana kalırsa, daveti kabul etmeyişinin nedeni gerçekte gitmek istemeyişindi. Yangından sonra da bir tehlike uyarısı aldığına kendini inandırdın."

Dermot bir kahkaha attı. "Kendi görüşleriyle çelişen bir açıklamayı amcama kabul ettirmek mümkün değil."

Violet Eversleigh, "Aldırmayın, Bay West!" diye atıldı. "'Kırmızı Işık' imza ben kesinlikle inanıyorum. Mezopotamya'daki o olay bunu son yaşayışınız mıydı?"

"Evet, ta ki..."

"Anlamadım."

"Hiç."

Dermot sustu. Neredeyse ağzından kaçıracağı sözler, "Ta ki bu akşama kadar..." dedi. Henüz şekillenmemiş bir düşüncesini seslendiren sözler istemeden dilinin ucuna kadar gelmişti, ama gerçeği yansıttıklarını anında anlamıştı.

Kırmızı Işık karanlığın içinden beliriyordu. Tehlike! Pek yakında bir tehlike vardı!

Ama niçin? Burada akla yakın nasıl bir tehlike olabilirdi? Burada dostlarının evinde? Ama işte vardı o türden bir tehlike. Claire Trent'e...pembe beyazlığına, narin vücuduna, altın renkli başını o büyüleyici eğişine baktı. Ama o tehlike hep vardı...daha da şiddetleneceği yoktu. Jack Trent en iyi arkadaşıydı çünkü...en iyi arkadaştan da öte, Flandres'da hayatını kurtaran ve bu yiğitliği nedeniyle Victoria Nişanı'yla ödüllendirilmesi bir ara söz konusu edilen adamdı. İyi çocuktu Jack, en iyilerinden. Dermot'un Jack'in karısına âşık olması ne büyük talihsizlikti. Bunu da bir gün atlatacağını umut ediyordu.

Hiçbir acı sonsuza dek canını yakamazdı insanın. Beslenmeyince er veya geç sönüp gidecekti. Claire, onun duygularım keşfedecek değildi ya, keşfetse bile bunlara karşılık vermesi olası değildi. Bir heykeldi o, altınla fildişi ve soluk pembe mercandan güzel bir heykel...Krallara layık bir oyuncak, gerçek bir kadın değil...

Claire...Adını anımsamak, sessizce mırıldanmak bile yüreğini sızlatıyordu.

Yok, bu duygusunu aşmalıydı. Daha önce de kadınlara âşık olmuştu. Ne çare ki içinden bir ses, "Ama bu türlü değil!" diyordu. "Bu türlü değil!"

Durum buydu işte. Burada tehlike yoktu, sadece gönül sızısı vardı. Kırmızı Işık'ın uyardığı türden bir tehlike yoktu. O uyarı başka bir şey içindi.

Masanın etrafındakilerin üzerinde bakışını gezdirince bunun aslında olağandışı küçük bir toplantı olduğunun farkına vardı. Örneğin, amcası ender olarak böylesi samimi yemeklere katılırdı. Trentler eski dostları değildi ne de olsa. Onları tanıdığını bile bilmiyordu. Bu akşama kadar Dermot.

Ancak toplanmalarının bir nedeni vardı. Oldukça ünlü bir medyum yemekten sonra bir seans yapmaya geliyordu. Sir Alington ispritizmaya duyduğu ilginin önemsiz olduğunu söyler dururdu. Herhalde bu bir bahaneydi.

Bu kelime bilincine ok gibi saplandı. Bir bahane. Seans, uzmanın yemekte bulunmasını makul göstermek için sadece bir bahane miydi? O halde burada bulunmasının gerçek amacı neydi? Bir sürü ayrıntı Dermot'un bilincine akıyordu.

Zamanında fark edilmeyen ya da amcasının söyleyebileceği gibi bilinç tarafından fark edilmeden geçip gidecek bir sürü önemsiz şey.

Ünlü doktor Claire'e birkaç kez garip, hem de çok garip bakmıştı. Sanki onu gözlüyordu. Bu gözlem genç kadını rahatsız etmişti. Elleriyle titrek küçük hareketler yapıyordu. Sinirliydi, çok sinirli ve bunun olması mümkün müydü, korkuyor gibiydi. Niçin korkuyordu ki?

Dermot birden silkinerek masanın çevresindeki konuşmaları dinlemeye başladı.

Bayan Eversleigh büyük adamı kendi konusu hakkında konuşturuyordu.

"Delilik nedir, sevgili hanımefendi?" diyordu şimdi. "Şuna inanabilirsiniz: bu konuyu ne kadar çok incelersek bir tanı belirtmek o kadar zorlaşır. Hepimiz bir yere kadar kendi kendimizi aldatırız, ama bu işi kendimizi Rusya Çarı zannedecek kadar abarttığımız zaman, bize deli gömleği giydirip kapatırlar.

Ancak o noktaya varana dek kat edeceğimiz uzun bir yol vardır. Hangi noktada bir işaret dikip, 'Bunun bir yanı akıl sağlığı, öbürü ise deliliktir,' diyebiliriz.

Bu yapılamaz. Size şu kadarını söyleyeyim: hayal gören biri saplantılarından kimseye söz etmediği takdirde, onu normal bir kimseden asla ayırt edemeyiz.

Delilerin olağanüstü akıllı oldukları da son derece ilginç bir konudur."

Sir Alington şarabını tadını çıkararak yudumladı ve topluluğa gülümsedi.

Bayan Eversleigh, "Çok kurnaz olduklarını duyarım," diye belirtti. "Delileri kastediyorum."

"Şaşılacak kadar. Ve kişinin özel saplantısının bastırılmasının çok zaman feci etkileri olabiliyor. Bütün bastırmaların tehlikeli olduğunu psikanaliz bize öğretti. Zararsız bir egzantrikliği olan ve bunu rahatça uygulayabilen adam ender olarak delilik sınırını aşar. Ama tamamen normal gözüken bir adam..." Sir Alington burada sözlerine anlamlı bir ara verdi, "veya kadın gerçekte toplum için ciddi bir tehlike oluşturabilir."

Doktorun bakışı masanın öbür ucundaki Claire'e kaymış, sonra geri dönmüştü.

Şarabından bir yudum daha aldı.

Dermot müthiş bir korkuyla sarsıldı. Sir Alington ne demek istiyordu?

Kastettiği bu muydu? Bu olanaksızdı, ama...

Bayan Eversleigh, "İnsanın kendini bastırmasının tehlikeli olduğuna ben de katılıyorum," diye içini çekti. "İnsan mutlaka kendini ifade etmeye özen göstermelidir. Bunun aksi korkunç sonuçlar doğurabilir."

Doktor, "Beni tamamen yanlış anladınız, Bayan Eversleigh," diye hanımı uyardı. "Zararın nedeni beynin fiziki maddesindedir, bu da bazen bir darbe gibi dışa ait bir etkiden ileri gelir. Bazen de doğuştandır."

Kadın yine içini çekti. "Kalıtım ne kadar acı bir şey. Örneğin, verem de öyle değil midir?"

Sir Alington, "Verem kalıtsal değildir," diye kesip attı.

"Öyle mi? Ben ise olduğunu zannediyordum. Ama delilik kalıtsal! Ne kadar feci, değil mi? Kalıtsal olan başka ne var?"

Sir Alington gülümsedi. "Örneğin gut hastalığı. Ve tabii renk körlüğü.

Erkeklere doğrudan geçer, ama kadınlarda saklıdır. Dolayısıyla renk körü erkekler bulunmasına karşın, bir kadının renk körü olması için bu arızanın annede saklı olması, babanın ise renk körü olması gerekir, bu ise oldukça ender bir durumdur. Buna da eşeyle sınırlanmış kalıtım diyoruz."

"Ne kadar ilginç. Ama delilik böyle değildir, değil mi?"

Doktor soruyu. yanıtlarken çok ciddiydi. "Deliliğin kadınlarla erkeklere geçme şansı eşittir."

Claire birdenbire ayağa kalktı, bu arada hızla ittiği sandalyesi arkaya devrildi. Yüzü çok soluktu. Parmaklarını da asabi şekilde oynattığı gözden kaçmıyordu.

"Fazla oyalanmazsınız, değil mi?" dedi. "Bayan Thompson neredeyse gelir."

Sir Alington, "Bir kadeh şarap daha içer içmez size katılacağım," diye bildirdi. "Bu sıradışı Bayan Thompson'ın gösterisini seyretmek için gelmedik mi zaten?" Ha-ha-ha. "Hoş, bu sadece geliş nedenlerimden biri ya." Doktor bu sözlerden sonra hafifçe eğilerek odadakileri selamladı.

Claire övgüyü hafifçe gülümseyerek karşıladı ve eli Bayan Eversleigh'in omzunun üstünde olduğu halde odadan çıktı.

Doktor terk ettiği yerine dönerken, "Korkarım sadece işimle ilgili konularda konuştum. Bağışla dostum," dedi.

Trent üstünkörü olarak, "Bağışlanacak bir şey yok," dedi.

Adam gergin ve kaygılı gözüküyordu. Dermot arkadaşının yanında kendini ilk kez yabancı gibi hissetti. Bu ikisinin arasında eski dostla bile paylaşılmayan bir sır vardı. Yine de bu iş inanılmayacak kadar acayipti. Bu doğrultuda düşünmeye devam etmek için elinde ne vardı ki? Sadece bir, iki bakışmayla bir kadının asabiyeti.

Bundan sonra, kısa bir süre daha şarap içtiler ve tam Bayan Thompson'ın geldiği haber verilirken salona girdiler.

Medyum orta yaşlı, tombul bir kadındı. Morumsu kırmızı renkli kadifeden rüküş bir kıyafet giymişti. Kulağa oldukça adi gelen gür bir sesi vardı.

Neşeli bir sesle, "Umarım, geç kalmadım, Bayan Trent," dedi. "Saat dokuz demiştiniz, değil mi?"

Claire boğukça tatlı sesiyle, "Aksine tam zamanında geldiniz, Bayan Thompson," dedi. "Küçük topluluğumuz işte burada."

Herhalde âdet bu olduğu için kimse kimseyle tanıştırılmadı. Medyum keskin bakışını oradakilerin üzerinde gezdirdi.

"Umarım iyi sonuçlar alırız," dedi. "Bir yere gidip oradakileri hoşnut edememekten nefret ederim. Öylesi beni deli eder. Ama Şiromako'nun (Japon kontrolümdür) bu gece bağlantı kurabileceğini düşünüyorum. Ben formumdayım, kızarmış peyniri sevmeme rağmen yemedim."

Dermot yarı eğlenerek, yarı tiksinerek dinliyordu. Her şey ne kadar yavandı.

Ama aptalca fikir yürütmüyor muydu? Her şey doğaldı ne de olsa, medyumların sahiplenmek istedikleri güçler şu ana kadar iyice anlaşılamamış doğal güçlerdi.

Büyük bir cerrah nazik bir ameliyatın arifesinde sindirim bozukluğundan çekinebilirdi. Bayan Thompson niçin farklı olsundu?

Sandalyeler daire oluşturacak şekilde dizildi, ışıklar ihtiyaca göre yükseltilecek veya alçaltılacak şekilde düzenlendi. Dermot herhangi bir teste başvurulmadığına veya Sir Alington'un seansın koşulları bahsinde tatmin edici cevaplar almaya kalkışmadığına dikkat etti. Hayır, Bayan Thompson sırf göz boyamak için buradaydı. Sir Alington'un buraya gelmesinin başka bir nedeni vardı. Dermot, Claire'in annesinin yurtdışında öldüğünü anımsıyordu. Onunla ilgili bir sır vardı. . Kalıtım...

Genç adam silkinerek dikkatini çevresine vermeye kendini zorladı.

Herkes yerini aldı, ışıklar karartıldı, sadece uzak bir köşedeki masada kırmızı abajurlu bir lamba kaldı.

Bir süre medyumun ağır soluklarından başka bir şey duyulmadı. Soluklar giderek daha gürültülü oluyordu. Derken, odanın uzak ucundan gelen ani bir vuruş sesi Dermot'u yerinden sıçrattı. Gürültü odanın öbür yanında tekrarlandı. Hemen arkasından vuruşlar sanki yağmaya başladı. Bunların aniden kesilmesi üzerine bu kez alaycı bir kahkaha odanın içinde çın çın çınladı. Baş gösteren sessizlik Bayan Thompson'ınkinden tamamen farklı, garip tonlu tiz bir ses tarafından bozuldu.

"Buradayım beyler," diyordu. "Evet, buradayım. Bana sormak istedikleriniz mi var?"

"Sen kimsin? Şiromako mu?"

"Evvet. Şiromako'yum. Uzun zaman önce öbür yana geçtim. Çalışıyorum. Ben çok mutlu."

Bu konuşmayı Şiromako'nun yaşamından ayrıntılar izledi. Çok yavan ve ilginç olmaktan uzak şeylerdi, Dermot da zaten bunları daha önce duymuştu. Herkes mutluydu, çok mutlu. Belirli belirsiz betimlenen akrabalardan mesajlar geçildi.

Betimlemeler o kadar beylikti ki hemen her duruma uyabilirdi. Oradakilerden birinin annesi olan yaşlıca bir hanım bir ara söz aldı ve özdeyişler konunun ciddiyetiyle uyumlu olmayan bir hafiflikle tekrarlandı.

Şiromako, "Şimdi de bir başkası size ulaşmak istiyor," diye bildirdi.

"Buradaki beylerden birine verilecek çok önemli bir mesajı varmış."

Bir sessizliğin ardından yeni bir ses duyuldu. Sözlerine insanın içini ürperten şeytani kıkırtılarla başladı.

"Ha, ha! Ha, ha, ha! Evinize dönmeyin! Evinize dönmemek sizin için daha hayırlı. Uyarımı dinleyin."

Trent, "Kiminle konuşuyorsunuz?" diye sordu.

"Üçünüzden biriyle. Onun yerinde olsam evime dönmem. Tehlike var! Kan var!

Çok fazla kan değil, ama yeterli. Hayır, evinize dönmeyin." Ses zayıfladı.

"Evinize dönmeyin!"

Ses daha da hafifleyerek duyulmaz oldu. Dermot tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Uyarının hedefinin kendisi olduğuna emindi. Öyle ya da böyle bu gece onun için bir tehlike söz konusuydu.

Medyum önce bir inilti, hemen arkasından da bir homurtu salıverdi. Kendine geliyordu. Işıklar açıldı, kadın da çok geçmeden gözlerini kırpıştırarak oturduğu yerde doğruldu.

"Umarım, iyi gitmiştir."

"Hem de çok iyi. Teşekkür ederim, Bayan Thompson."

"Şiromako konuştu sanırım."

"Evet, o ve başkaları."

Bayan Thompson esnedi.

"Çok yoruldum. Tükendim. Bu iş insanın canına okuyor. Neyse, başarılı olduğumuza sevindim. Tatsız bir şeylerin olmasından korkuyordum. Bu gece bu odada tuhaf bir hava var."

Kadın herkesin omzundan öteye bir göz attıktan sonra huzursuz halde omuzlarını silkti.

"Hiç hoşuma gitmiyor," diye söylendi. "Son zamanlarda aranızda ani bir ölüm oldu mu?"

"Aramızda ne demek oluyor?"

"Yakın akrabalarınızın veya sevdiğiniz dostlarınızın arasında? Hayır mı?

Beni şom ağızlı sanmanızı istemem, ama bu gece havada ölüm kokusu olduğunu söylemek zorundayım. Neyse, saçmalamalarıma aldırmayın siz. Hoşça kalın, Bayan Trent. Sizi hoşnut edebildiğime sevindim."

Mor kadife elbiseli Bayan Thompson odadan çıkıp gitti.

Claire, "İlginizi uyandırdığımızı umarım, Sir Alington," diye mırıldandı.

"Çok ilginç bir akşamdı, hanımefendi. Bize bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim. Şimdi izninizi rica edeceğim. Bu akşam hep birlikte bir yere dans etmeye gidecektiniz, değil mi?"

"Siz de bizimle gelmez miydiniz?"

"Hayır, hayır. Saat on bir buçukta yatağımda olmayı kural edindim. İyi geceler. Size de iyi geceler, Bayan Eversleigh. Hah Dermot, sana söylemek istediğim bir çift sözüm var. Şimdi benimle gelebilir misin? Daha sonra dostlarınla Grafton Galerisi'nde buluşabilirsin."

"Tabii ki, amca. Sizinle orada buluşurum Trent."

Harley Caddesi'ne kadarki kısa yolculukta amcayla yeğen pek az konuştular.

Sir Alington onu arkadaşlarından ayırdığı için Dermot'tan yarım ağızla özür diledi ve onu ancak birkaç dakika alıkoyacağını ileri sürdü.

Az sonra arabadan inerlerken, "Arabayı senin için bekleteyim mi oğlum?" diye sordu.

"Zahmet etmeyin, amcacığım. Bir taksi çeviririm."

"Güzel. Charlson'u geç vakitlere kadar alıkoymak istemem. Sana iyi geceler, Charlson. Hay Allah, anahtarımı nereye koydum acaba?"

Sir Alington kaldırımda durup çaresizce ceplerini karıştırırken araba uzaklaşıyordu.

Doktor sonunda, "Onları öbür paltomun cebinde bırakmış olmalıyım," dedim.

"Zile basar mısın? Johnson herhalde daha yatmamıştır."

Ağırbaşlı Johnson gerçekten de bir dakikaya kalmadan kapıyı açtı.

Sir Alington, "Anahtarımı bulamadım, Johnson," diye açıkladı. "Kütüphaneye bizim için birer viski soda getirir misin?"

"Emredersiniz, Sir Alington."

Doktor kütüphaneye girerek elektrikleri yaktı. Arkasından içeri giren Dermot'a da kapıyı kapamasını işaret etti.

"Seni çok fazla alıkoymayacağım, Dermot, ama sana mutlaka söylemem gereken bir şey var. Bayan Jack Trent'e zaafın var, yoksa yanılıyor muyum?"

Dermot kıpkırmızı kesildi.

"Jack Trent en samimi arkadaşımdır."

"Özür dilerim, ama sorumu yanıtlamış olmuyorsun. Boşanma ve bunun gibi konular hakkındaki düşüncelerimi fazla tutucu bulabilirsin, ama tek yakın akrabam ve vârisim olduğunu sana hatırlatırım."

Dermot, "Bir boşanma söz konusu değil," diye öfkeyle atıldı.

"Muhakkak ki değil, üstelik belki senden daha iyi anladığım bir sebep yüzünden. O sebebi sana şimdi açıklayamam, ama seni uyarmak isterim. Claire Trent sana göre değil."

Genç adam amcasının gözlerinin içine dik dik baktı.

"Anlıyorum, hem belki sizin düşündüğünüzden de fazla. Bu geceki yemekte bulunmanızın sebebini de biliyorum."

"Ya?" Yaşlı adamın şaşırdığı belliydi. "Nereden biliyordun bunu?"

"Buna tahmin de diyebilirsiniz efendim. Bugün doktor olarak orada bulunduğunuzu söylersem yanılmış olmam, değil mi?"

Sir Alington odanın içinde bir aşağı, bir yukarı dolaşıyordu.

"Çok haklısın, Dermot. Bunu sana kendiliğimden söyleyemezdim, ne çare ki o sebebi yakında herkes öğrenecek."

Dermot'un kalbi duracak gibi oldu.

"Yani kararınızı verdiniz, öyle mi?"

"Evet. Ailede delilik var, anne tarafında. Çok üzücü bir olay."

"Buna inanamıyorum efendim."

"Hiç şaşmam. Meslekten olmayan için göze gözükecek herhangi bir belirti olmayabilir."

'Ya bir uzman için?"

"Kanıtlar şüpheye yer bırakmıyor. Böyle bir durumda hastanın en kısa zamanda bir akıl hastanesine kapatılması gerekiyor."

Dermot, "Aman Tanrım!" diye soludu. "Bir insanı hiçbir suç işlemeden bir tımarhaneye kapatamazsınız ki."

"Sevgili Dermot! İnsanlar, serbestçe ortalıkta dolaşmaları toplum için bir tehlike oluşturacağı zaman bir hastaneye kapatılabilirler."

"Tehlike mi?"

"Hem de çok büyük bir tehlike. Öldürmeye yatkın deliliğin garip bir şekli olması olası. Annenin durumu da bu idi "

Dermot homurdanarak döndü ve yüzünü avuçlarının arasına gömdü.

Claire...güzelim sarışın Claire!

Doktor devam etti. "Bu durumda seni uyarmayı kendime vazife bildim."

Dermot, "Claire," diye mırıldandı. "Zavallı Claire'ciğim."

"Evet, ona ne kadar acısak azdır."

Dermot birden başını kaldırdı.

"Buna inanmıyorum."

"Ne?"

"Buna inanmadığımı söyledim. Doktorlar yanılabilirler. Bunu herkes bilir.

Ayrıca, kendi uzmanlık alanlarına toz kondurmazlar."

Sir Alington, "Sevgili Dermot," dedi öfkeyle.

"İnanmadığımı size söyledim...hem dediğiniz doğru olsa bile umurumda değil.

Claire'i seviyorum. Eğer benimle gelmek isterse, buradan alır götürürüm...işimize burnunu sokan doktorlardan uzaklara kaçırırım. Onu koruyacağım, onu seveceğim,aşkımla ona destek olacağım."

"Kesinlikle öyle bir şey yapmayacaksın. Yoksa sen de mi delirdin?"

Dermot alayla güldü.

"Öyle diyeceğiniz belliydi."

"Beni anlamaya çalış, Dermot." Sir Alington'un yüzü heyecandan kıpkırmızı kesilmişti. "Bu işi...bu aptallığı yaparsan, her şey biter. Sana vermekte olduğum harçlığı keserim, ayrıca yeni bir vasiyetname düzenleyerek tüm varlığımı çeşitli hastanelere bırakırım."

Genç adam, "Kahrolası paranızı ne isterseniz yapın," diye tısladı. "Ben sevdiğim kadını her şeye tercih ederim."

"Aman ne kadın! O!..."

"Tanrı şahidimdir, onun aleyhinde bir tek kelime daha söylerseniz, sizi öldürürüm," diye bağırdı Dermot.

Bir cam tıngırtısı ikisinin de hızla dönmesine yol açtı. Tartışmalarının heyecanı ve gürültüsü arasında Johnson'un bir tepside bardaklarla içeri girdiğini duymamışlardı. Dermot, onun, konuşulanların ne kadarını duyduğunu merak etti.

Sir Alington, "Tamam, Johnson," dedi. "Artık yatmaya gidebilirsin."

"Teşekkür ederim efendim. Size iyi geceler efendim."

Johnson çekildi.

İki erkek bakıştılar. Sözlerinin kesilmesi fırtınayı dindirmişti.

Dermot sonunda, "Amca, sizinle öyle konuşmamalıydım," dedi. "Kendi görüşünüzde haklı olduğunuzun farkındayım. Ne var ki Claire Trent'i uzun zamandan beri seviyorum. Jack Trent'in en iyi arkadaşım oluşu, Claire'e aşkımı açıklamamı şu ana kadar engelledi. Ama bu koşullar altında bunun artık önemi kalmadı. Para kaygısının beni yolumdan alıkoyabileceğim düşünmek saçma. Sanırım, ikimiz de söylenecek her şeyi söyledik. İyi geceler."

"Dermot..."

"Daha fazla tartışmak gerçekten de yararsız. İyi geceler amca. Çok üzgünüm, ama kararım karardır."

Dermot hızla çıkarak kapıyı arkasından kapadı. Hol karanlıktı. Genç adam birkaç adımda holü aşarak sokak kapısını açtı ve sokağa çıkarak kapıyı arkasından hızla çarptı.

Bir taksi tam o sırada sokağın biraz ilerisindeki bir evin önünde yolcu indirdi, Dermot o taksiyi çağırdı ve Grafton Galerisi'nin adresini verdi.

Balo salonunun kapısında bir dakika kadar şaşkın halde durdu. Başı dönüyordu. Kulakları tırmalayan caz müziği, sırıtan kadınlar...başka bir dünyaya adım atmış gibi geliyordu ona.

Bütün bunlar bir düş müydü acaba? Amcasıyla yaptığı sert konuşmanın gerçek olması mümkün değildi. Claire o sırada kayar gibi yanından geçti. İnce bedenini ikinci bir deri gibi saran beyaz ve gümüş renkli tuvaletinin içinde bir kuğuya benziyordu. Yüzü sakin ve huzurluydu. Evet, bütün bunlar ancak bir düş olabilirdi.

Dans sona ermişti. Genç kadın onun yanındaydı, yüzüne bakıp gülümsüyordu.

Genç adam rüyada gibi onu dansa davet etti. Genç kadın şimdi kollarının arasındaydı ve kulakları tırmalayan melodiler yeniden başlamıştı.

Dermot, onun kuvveti kesilmiş gibi yavaşladığını hissetti.

"Yoruldun mu? Durmamızı mı istiyorsun?"

"Bir sakıncası yoksa. Konuşabileceğimiz bir yere gidebilir miyiz? Sana söylemek istediğim bir şey var."

Bir düş değildi. Genç adam hızla gerçeğe döndü. Onun yüzünü nasıl sakin ve huzurlu zannedebilmişti? Oysa endişe ve korku doluydu. Gerçeğin ne kadarını biliyordu?

Sakin bir köşe buldu ve orada yan yana oturdular. Dermot hissetmediği bir neşeyle, "Ee," dedi. "Bana söylemek istediğin bir şey olduğunu söylemiştin"

"Evet." Claire bakışını yere dikmişti. Elbisesinin püskülüyle sinirli hareketlerle oynuyordu. "Anlatması zor," diye geveledi.

"Anlat, Claire."

"Mesele şu. Senin bir süre zaman için buradan gitmeni istiyorum."

Dermot şaşırdı. Her ne beklediyse, kesinlikle bu değildi.

"Gitmemi istiyorsun demek? İyi ama niçin?"

"En iyisi dürüst olmak, değil mi? Bir beyefendi olduğunu, benim de dostum olduğunu biliyorum. Gitmeni istiyorum, çünkü...çünkü elimde olmayarak kalbimi sana kaptırdım."

"Claire..."

Genç kadının sözleri karşısında sanki dili tutulmuştu.

"Lütfen, bana âşık olabileceğini düşünecek kadar kendini beğenmiş bir kadın olduğumu zannetme sakın. Mesele şu ki...pek mutlu değilim ve ah!...Senin gitmeni yeğlerim."

"Claire, ilk tanıştığımız günden beri sana âşık...deliler gibi âşık olduğumu bilmiyor musun?"

Genç kadın şaşkın bakışlarını erkeğin yüzüne dikti.

"Bana âşık mısın? Yani çoktandır mı âşıksın?"

"İlk gününden beri."

Claire yine, "Ah!" diye bağırdı. "Niçin bana söylemedin? O zaman. Sana gelebileceğim zaman. Niçin şimdi iş işten geçtiği zaman söylüyorsun? Hayır, ben deliyim...ne dediğimi bilmiyorum. Sana hiçbir zaman gelemezdim."

"Claire, 'Şimdi iş işten geçtiği zaman,' demekle neyi kastediyorsun? Bu, amcamın yüzünden mi? Onun bildikleri, düşündükleri yüzünden mi?"

Claire bir şey demeden başını eğdi, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Bana bak, Claire, söylenenlere inanmamalısın. Hatta onları aklından bile geçirmemelisin. Düşünecek yerde benimle gelmelisin. Seninle güney denizlerine, birer yeşil mücevhere benzeyen oradaki adalara gideriz. Orada mutlu olursun, ben de sana bakar, sonsuza dek korurum."

Claire genç adama sarıldı. Dermot da onu kendine çekti, kollarının dokunuşunun onu titrettiğini hissetti.

Derken Claire erkeğin kollarının arasından sıyrıldı.

"Oh hayır, lütfen. Anlayamıyor musun? Artık yapamam. Çirkin olur...hem de çok çirkin. Oldum olası iyi olmayı istemişimdir. Oysa şimdi üstelik çirkin de olacak."

Claire'in sözleri Dermot'u şaşırtmıştı. Tereddüt etti. Genç kadın ona, yalvararak baktı.

"Lütfen," dedi. "İyi olmak istiyorum..."

Dermot tek kelime söylemeden ayağa kalkıp genç kadını yalnız bıraktı.

Claire'in sözleri o an için ona çok dokunmuş, tartışmayı düşünemeyecek kadar sarsmıştı. Şapkasıyla paltosunu almaya giderken Trent'le karşılaştı.

"Ne o, Dermot, erken gidiyorsun."

"Evet, bu akşam canım dans etmek istemiyor."

Trent de hiç neşeli değildi. "Berbat bir gece. Ama bendeki dertler sende yok."

Dermot birden Trent'in ona açılmasından, içini dökmesinden korktu. Bir de bu olmamalıydı!

"Neyse, hoşça kal," dedi. "Ben eve gidiyorum."

"Eve ha? Ruhların uyarısına aldırmıyor musun?"

"Tehlikeyi göze alacağım. İyi geceler, Jack."

Dermot'un apartman dairesi fazla uzakta değildi. Genç adam, beynindeki ateşi söndürmek için serin gece havasına gereksinim duyduğundan oraya kadar yürüdü.

Anahtarıyla kapıyı açtı ve yatak odasının elektriğini yaktı.

İşte o zaman Kırmızı Işık olarak isimlendirdiği his o gece ikinci kez onu pençesine aldı. Hem de o kadar güçlü olarak bastırdı ki Claire'i bile aklından sildi.

Tehlike! Tehlikedeydi. Şu anda bu odanın içinde tehlikedeydi.

Kendisini alaya alarak korkusundan sıyrılmaya çalıştı. Çabalan belki de gönülsüzdü. Kırmızı Işık şu ana kadar onu zamanında uyardığı için felaketten kaçınabilmişti. Batıl inançlarıyla biraz alay ederek evin içinde dolaştı ve her tarafı dikkatle gözden geçirdi. Kötü niyetli birinin içeri girip saklanmış olması mümkündü. Ama yaptığı aramalar bir sonuç vermedi. Uşağı Milson evine dönmüştü, küçük daire ise kesinlikle boştu.

Yatak odasına döndü ve kendi kendine kızarak ağır ağır soyundu. Tehlike önsezisi her zamankinden kuvvetliydi. Bir mendil almak için odadaki konsolun çekmecesini çekti ve birdenbire durdu. Çekmecenin ortasında olmaması gereken bir kabarıklık vardı...sert bir cisim eline geldi.

Sinirli hareketlerle mendilleri kenara itti ve gizli cismi eline aldı. Bir tabancaydı bu.

Dermot tabancayı büyük bir şaşkınlıkla inceledi. Tanımadığı bir markaydı ve kısa zaman önce ateşlenmişti.

Tabancaya bunun dışında bir anlam veremedi. Birisi bu akşam onu o çekmeceye saklamıştı. Dermot yemeğe gitmek için giyinirken tabanca o çekmecede değildi, buna emindi.

Dermot tabancayı tam çekmecedeki yerine iade edeceği sırada kapının çalınması üzerine yerinden sıçradı. Tekrar tekrar çalınan zil, boş dairenin sessizliğinde normalin çok ötesinde gürültülü geliyordu insana.

Gecenin bu saatinde kim sokak kapısına dayanabilirdi? Bu soruya bir tek yanıt olabilirdi...kendini ısrarla duyuran bir tek yanıt.

"Tehlike...tehlike...tehlike..."

Dermot bir anlam veremediği bir içgüdüye uyarak elektriği söndürdü, bir sandalyenin üstüne atılmış paltoyu arkasına geçirdi ve kapıyı açtı.

Dışarıda iki adam duruyordu. Onların arkasında mavi bir üniforma Dermot'un gözüne ilişti. Bir polis!

İki erkeğin içinde daha rütbeli görüneni, "Bay West misiniz?" diye sordu.

Dermot'a yanıt vermesine kadar yıllar geçmiş gibi geldi. Gerçekte ise uşağının ifadesiz sesini ustalıkla taklit ederek yanıt vermesine kadar topu topu birkaç saniye geçmişti.

"Bay West daha dönmedi. Gecenin bu saatinde ondan ne istiyorsunuz?"

"Dönmedi, öyle mi? Peki öyleyse, biz de içeri girip dönmesini bekle..."

"Hayır, giremezsiniz."

"Bana bak, dostum, adım Müfettiş Verall. Scotland Yard'dan geliyorum.

Yanımda efendiniz için bir tutuklama belgesi var. İsterseniz gösterebilirim."

Dermot uzatılan kâğıda bir göz attı, okumuş gibi yaparak boğuk bir sesle, "Ne için bu?" diye sordu. "Ne yapmış ki?"

"Cinayet. Harley Caddesi'nden Sir Alington West'i öldürmüş."

Başı fırıl fırıl dönmeye başlayan Dermot, korku verici konuklarının geçmesi için yana çekildi. Oturma odasına geçerek elektrikleri açtı. Müfettiş de onu izlemişti.

Öbür adama, "Sen etrafı bir ara," diye emretti. Sonra Dermot'a döndü.

"Siz burada kalın. Yanımızdan kaçıp efendinizi uyarmanızı istemem. Hem sizin adınız nedir?"

"Milson, efendim."

"Efendinizin saat kaçta geleceğini düşünüyorsunuz, Milson?"

"Bilmiyorum, efendim. Sanırım danslı bir partiye gidiyordu. Grafton Galerisi'nde."

"Bir saat önce oradan çıkmış. Buraya dönmediğinden emin misiniz?"

"Sanmam efendim. Eve girmiş olsa herhalde onu duyardım."

O sırada ikinci adam bitişikteki odadan çıktı. Tabanca elindeydi. Onu heyecan içinde müfettişe götürdü. Müfettişin yüzünde büyük bir hoşnutluk biçimlendi.

"Böylece mesele halloldu," dedi. "Siz duymadan içeri girip çıkmış olmalı.

Ben artık gitsem iyi olur. Cawley, onun geri gelmesi olasılığına karşı sen burada kal. Aynı zamanda bu genç adamı gözünün önünden ayırma. Efendisi hakkında iddia ettiğinden daha fazla bir şeyler biliyor olabilir."

Müfettiş çıkıp gitti. Dermot oldukça konuşkan olan Cawley'den olayın ayrıntılarını öğrenmeye çalıştı.

Polis, "Durum açık," dedi. "Cinayet, yeğenin gidişinden hemen sonra ortaya çıkmış. Uşak Johnson henüz yatmıştı ki bir silah sesi duyduğunu sanarak tekrar aşağı inmiş. Sir Alington'u ölü olarak bulmuş. Kalbinden vurulmuş. Hemen bize telefon açtı, biz de olay yerine gittik ve bildiklerini ondan dinledik."

Dermot, "Demek oluyor ki olay apaçık, öyle mi?" dedi.

"Kesinlikle. Genç West amcasıyla eve gelmiş. Johnson içkileri getirdiği sırada kavga ediyorlarmış. İhtiyar adam yeğenini yeni bir vasiyetname yapmakla tehdit ediyor, efendiniz de onu vurmaktan söz ediyormuş. Aradan beş dakika geçmeden silah sesi duyulmuş. Evet, her şey apaçık ortada. Efendiniz akılsızın tekiymiş."

Evet, her şey ortadaydı. Aleyhindeki kanıtların ne kadar ezici olduğunun bilincine varan Dermot'un yüreği burkuldu. Evet, tehlike...hem de ne kadar korkunç bir tehlike! Ve kaçmak dışında hiçbir çıkış yolu yoktu. Kafasını çalıştırdı. Çok geçmeden bir çay yapmayı teklif edince, Cawley hemen razı oldu.

Apartmanın dairesini daha önce araştırdığından bir arka kapısı olmadığını biliyordu.

Dermot'un mutfağa gitmesine izin verdi. Genç adam ibriği ocağa koydu, sonra fincanları ve tabakları içeriden duyulacak şekilde takırdattı. Arkasından pencereye giderek sürmeli pencere camını yukarı kaldırdı. Daire gerçi ikinci kattaydı, ama pencerenin dışında satıcıların kullandıkları ve çelik kablosunun üstünde yukarı çıkıp inen kafesli küçük asansör bulunuyordu.

Dermot daha fazla vakit kaybetmeden pencerenin dışına tırmandı ve kabloya sarılarak aşağı kaymaya girişti. Tellerin fena halde elini kesip kanatmasına rağmen çaresizlikten kaymayı sürdürdü.

Birkaç dakika sonra apartmanının bulunduğu blokun arkasındaydı. Köşeyi döndüğü sırada kaldırımda duran biriyle çarpıştı. Bunun Jack Trent olduğunu görerek şaşırdı. Trent, durumun tehlikesinin bilincindeydi.

"Aman Tanrım! Dermot! Çabuk, burada sallanıp durma."

Arkadaşını kolundan yakalayarak bir sürü arka sokaktan koşarak geçirtti. O

sırada boş bir taksi görünce hemen durdurup içine atladılar. Trent şoföre kendi evinin adresini verdi.

"Bu işi duyduğundan haberim yoktu. Jack, yoksa sen de mi suçlu olduğuma inanıyorsun?"

"Tabii ki hayır, dostum. Gözümle görsem inanmam. Seni o kadar iyi tanıyorum ki. Yine de kötü bir durumdasın. Polis gelip soru sormaya başladı; Grafton Galerisi'ne kaçta gelmişsin, oradan kaçta ayrılmışsın vs. Dermot dostum, zavallı amcanı kim öldürmüş olabilir?"

"Aklıma hiç kimse gelmiyor. Ama her kimse tabancayı çekmeceme koymuş. Bizi yakından izlemiş olmalı."

"Şu seans gerçekten tuhafmış. 'Evinize dönmeyin.' Medyumun kastettiği herhalde zavallı West'ti. Adamcağız evine döndü ve vuruldu."

Dermot, "Aynı uyarı benim için de geçerliymiş," dedi. "Evime döndüm ve beni suçlamak için oraya yerleştirilmiş bir tabancayı ve bir polis müfettişini bekler buldum."

Trent, "Umarım ben de aynı uğursuzluktan nasibimi almam," dedi. "İşte geldik."

Taksinin parasını ödedi, anahtarıyla kapıyı açtı ve Dermot'u karanlık merdivenlerden çalışma odasına götürdü. Burası birinci kattaki küçük bir mekândı.

Kapıyı açıp Dermot'u içeri aldı, elektrikleri açtıktan sonra da arkadaşına katıldı.

"Burası şimdilik emin," dedi. "Şimdi baş başa verip ne yapmamız gerektiğine karar verebiliriz."

Dermot, "Büyük aptallık ettim," dedi birdenbire. "Polisle yüzleşmeliydim.

Durumu şimdi daha net olarak görebiliyorum. Bu iş başından sonuna kadar beni mahvetmek için düşünülmüş bir düzen. Neye gülüyorsun böyle?"

Trent koltuğunda arkaya yaslanmış, bütün vücudunu sarsan kahkahalarla gülüyordu. Bu seste...adamın kendisinde dehşet verici bir hal vardı. Gözlerinde de garip bir parıltı seçiliyordu.

"Evet, çok akıllıca bir düzendi," diye soludu sonunda, "Sen hapı yuttun, Dermot oğlum."

Telefon aygıtını kendine çekti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Dermot.

"Scotland Yard'ı arayacağım. Aradıkları suçlunun burada kilit altında olduğunu söyleyeceğim. Evet, içeri girerken kapıyı kilitledim, anahtar da cebimde. Arkamdaki öteki kapıya bakmanın da bir yararı yok. O Claire'in odasına açılıyor, karım ise kapıyı öbür yanından kilitliyor. Biliyor musun, benden korkuyor çünkü. Uzun zamandır korkuyor. Daima o bıçağı...o uzun ve keskin bıçağı düşündüğümü biliyor. Hayır, bunu düşünme bile."

Dermot arkadaşının üzerine atılmaya hazırlanmış, ama Jack Trent çirkin görünüşlü bir tabancayı birdenbire ortaya çıkarmıştı.

"Bu ikincisi," diye kıkırdadı. "Birincisini senin odandaki çekmeceye koydum, önce ihtiyar West'i öldürdükten sonra tabii. Niçin başımın ötesine bakıyorsun?

Kapıya mı? Claire kapıyı açsa bile -ki senin için açabilir- bir yararı olmaz.

Seni daha oraya varmadan vururum. Kalbinden değil, öldürmek için değil, sırf kaçamaman için seni yaralamak amacıyla. Bilirsin, çok iyi bir nişancıyımdır. Bir keresinde hayatını bile kurtarmıştım. Ne kadar da aptalmışım. Hayır, hayır, asılmanı istiyorum. Bıçağı senin için düşünmüyorum. O Claire için, o tatlı ve yumuşak Claire için. İhtiyar West biliyordu. Bu gece onun için geldi, deli olup olmadığımı görmek için. Claire'i bıçağımdan kurtarmak için beni bir akıl hastanesine kapatmak istiyordu. Ama ben daha kurnaz çıktım. Onunla senin anahtarlarınızı aldım. Oraya gelir gelmez partiden ayrıldım. Senin amcanın evinden çıktığını gördüm ve hemen arkandan içeri girdim. Amcanı vurup hemen evinden uzaklaştım. Sonra senin evine gidip tabancayı bıraktım. Seninle hemen hemen aynı dakikalarda Grafton Galerisi'ne geldim ve anahtarı seninle vedalaşırken paltonun cebine koydum. Bütün bunları sana itiraf etmemin bir sakıncası yok. Bizi duyacak kimse yok, asıldığın zaman da ilmiği boynuna geçirenin aslında ben olduğumu bilmeni istiyorum...Hayır, senin için hiçbir kurtuluş umudu yok. Düşündükçe gülesim geliyor...Tanrım, ne kadar gülesim geliyor! Ne düşünüyorsun sen? Nereye bakıyorsun öyle?"

"Az önce söylediğin bir cümleyi düşünüyordum. Eve dönmemiş olsan daha iyi olurdu, Trent."

"Ne demek istiyorsun?"

"Arkana bak."

Trent hızla döndü. Bitişik odanın kapısında Claire duruyordu...ve de Müfettiş Verall...

Trent atik davrandı. Tabanca yalnız bir kere ateş kustu...ve hedefini buldu.

Trent masanın üstüne devrildi.

Müfettiş adamın yanına atıldı. Dermot da rüyada gibi Claire'e bakakalmıştı.

Kopuk kopuk düşünceler kafasından geçiyordu. Amcası...kavgaları...müthiş yanlış anlama...Claire'i deli bir kocadan asla koparamayacak olan İngiltere'nin boşanma yasaları..."hepimiz ona ne kadar acısak azdır"...Claire'le Sir Alington'un kurdukları ve Trent'in delilere özgü kurnazlıkla keşfettiği plan...Claire'in ona "Çirkin olurdu...çok çirkin!" deyişi. Evet, ya şimdi...

Müfettiş doğruldu.

Sinirlenmiş gibi, "Ölmüş," dedi.

"Evet," Dermot başkasına aitmiş gibi kendi sesini duydu. "Oldu bitti iyi bir nişancıydı..."

DÖRDÜNCÜ ADAM

Rahip Parfitt soluk soluğa kalmıştı. Trenlere yetişmek için koşmak onun yaşındaki bir adama göre değildi. Bir kez vücudu eskisi gibi değildi, kiloların artışı ise solunum güçlüğü çekme eğilimiyle el ele yürüyordu. Rahip bu eğiliminden büyük bir vakarla, "Biliyorsunuz, kalbim!" diye bahsediyordu.

Birinci sınıf vagondaki köşesine çökerken rahatlamış gibi içini çekti.

Isıtılmış vagonun sıcaklığı çok hoşuna gitmişti. Dışarıda kar yağıyordu. Uzun bir gece yolculuğunda cam kenarında bir yer bulmak büyük şanstı.

Bulamamak ise bayağı berbattı. Bu trende bir yataklı vagon olması gerekirdi.

Öbür üç köşe daha önceden işgal edilmişti. Rahip Parfitt diğer köşede oturan adamı tanımış gibi ona gülümsediğini fark etti. Şakaklarına kır düşmüş olan muzip yüzlü ve sinekkaydı tıraşlı bir adamdı. Mesleğinin hukuk olduğu öylesine belliydi ki kimse yanılıp ona başka türlüsünü yakıştıramazdı. Sir George Durand gerçekten de ünlü bir avukattı.

"Ne dersiniz Parfitt, zorlu bir koşu oldu, değil mi?" diye nazik bir tavırla sordu.

Rahip, "Korkarım, kalbim için çok kötü," dedi. "Size rastlamak ne güzel, Sir George. Kuzeye mi gidiyorsunuz?"

"Newcastle'e gidiyorum," dedi Sir George. Birden sordu. "Dr. Campbell Clark'ı tanıyor musunuz?"

Vagonda rahiple aynı sırada oturmakta olan adam başını eğdi.

Avukat, "Kendisiyle peronda karşılaştık," dedi. "Bir tesadüf daha."

Rahip Parfitt Dr. Campbell Clark'a ilgiyle baktı. Oldukça sık duyduğu bir isimdi bu. Dr. Clark doktor ve akıl hastalıkları uzmanı olarak haklı bir ün sahibiydi, Bilinçaltı Sorunları adlı eseri yılın en çok sözü edilen ve tartışılan kitabıydı.

Rahip Parfitt köşeli bir çene, sakin bakışlı mavi gözler ve henüz kırlaşmamış, ama hızla seyrelen kızılımsı saçlar gördü. Adamın çok güçlü bir kişiliği olduğu belliydi.

Rahip çok doğal bir çağrışımın etkisiyle karşısındaki yere baktı ve orada oturan yolcuyla da tanış çıkmayı bekledi. Ne çare ki vagonun dördüncü yolcusu tam bir yabancıydı, rahibe kalırsa başka bir ülkenin insanıydı. Oldukça silik görünümlü ufak tefek, esmer bir adamdı. Çok bol paltosunun içine büzülmüş derin bir uykuya dalmış görünüyordu.

Dr. Campbell Clark kulağa hoş gelen bir sesle, "Bradchester'den Rahip Parfitt'siniz, değil mi?" dedi.

Rahibin gururu okşanmıştı. O bilimsel içerikli vaazları özellikle basına yansıdığından beri çok sükse yapmıştı. Kilise de böylesini gereksiniyordu zaten; modern ve güncel konulara dayalı vaazlar.

"Kitabınızı merakla okudum, Dr. Campbell Clark," dedi. "Hem de bazı bölümlerin biraz teknik olmasına ve tarafımdan güç anlaşılır olmasına rağmen."

Durand lafa karıştı.

"Konuşmaktan mı yoksa uyumaktan mı yanaşınız, sayın rahip?" diye sordu.

"Uykusuzluk çektiğimi, dolayısıyla de ilk şıktan yana olduğumu itiraf ederim."

Rahip, "Tabii, tabii," dedi.

"Bu gece yolculuklarında ender olarak uyurum, yanıma aldığım kitap da çok sıkıcıymış."

Doktor gülümsedi. "Öyle ya da böyle çok yönlü bir topluluğuz. Kilise, Yasalar ve Tıp Bilimi."

Durand, "Bir araya gelince hakkında bir görüş veremeyeceğimiz hiçbir konu yok, değil mi?" diye güldü. "Ruhsal görüş için Kilise, dünyasal ve yasal görüş için ben, sizinkisi ise patolojiden süper psikolojiye dek uzanan en kapsamlı alan sayın doktor. Bir araya gelince herhangi konuyu eksiksiz olarak ele alabiliriz sanırım."

Dr. Clark, "O kadar da eksiksiz değil bence," diye itiraz etti. "Başka bir görüşü hesaba katmadık, bu ise oldukça önemli."

Avukat, "Yani?" diye sordu.

"Sokaktaki Adamın görüşü bu."

"O kadar önemli mi bu? Sokaktaki Adam genellikle haksız çıkmaz mı?"

"Hemen hemen her zaman. Buna karşın, uzman görüşlerde eksik olan bir şeye sahiptir: kişisel görüşe. Eninde sonunda kişisel ilişkiler baskın çıkar.

Mesleğimde buna tanık oldum. Bana gerçekten hasta olarak gelen her bir kişiye karşın, gelenlerden en az beşi aynı evi paylaştıkları insanlarla mutlu bir hayat sürebilme yeteneğinin yokluğu dışında bir dertleri olmayan insanlardır.

Hastalıklarının hizmetçi dizinden, yazar krampına varıncaya kadar geniş bir yelpazesi vardır, ama temelde bunların hepsi aynı şeydir: aklın akılla

sürtüşmesinden oluşan duygu incinmesi."

Rahip küçümser gibi, "Sanırım, sinirlerinden rahatsız olan pek çok hastanız vardır," dedi. Kendi sinirlerinin sağlığına diyecek yoktu.

"Bununla ne demek istiyorsunuz?" Doktor hızla ona döndü. "Sinirler ha!

İnsanlar bu kelimeyi kullanır ve sizin yaptığınız gibi gülerler. 'Falancanın bir şeyi yok. Hepsi sinir!' derler. Sorun da bu ya. Bedenin bir hastalığına tam koyar ve onu tedavi edersin. Ama bugün bile sinir hastalıklarının yüz küsur şeklinin karanlık nedenleri hakkında Kraliçe I. Elizabeth zamanındakinden daha fazla şey bilmiyoruz."

Bu hücum karşısında biraz şaşalayan Rahip Parfitt, "Aman Tanrım, gerçekten öyle mi?" diye geveledi.

Dr. Campbell Clark, "Buna bir anlamda şükretmeli," diye devam etti. "Eski günlerde insanoğluna basit bir hayvan gözüyle bakılırdı. Bir bedenle bir candan, ön planda da bir bedenden oluşan bir hayvan."

"Rahip beden, can ve ruh," diye yavaşça düzeltti.

"Ruh mu?" Doktor bir garip gülümsedi. "Ruhla tam olarak neyi kastediyorsunuz? Bunu hiçbir zaman açık olarak belirtmediniz. Yüzyıllardan beri kesin bir tanımdan kaçıyorsunuz."

Rahip bir konuşmaya hazırlık olarak genzini temizledi, ama ne yazık ki ona bu fırsat verilmedi Doktor devam ediyordu.

"Kelimenin ruh olduğuna emin miyiz zaten, ruhlar olamaz mı?"

Sir George Durand alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırarak, "Ruhlar mı?" diye sordu.

"Evet." Campbell Clark'ın bakışı onun üzerine çevrildi. Eğilerek adamın göğsüne hafifçe dokundu. "Bu yapıda barınanın yalnız bir tane olduğuna emin misiniz? Çünkü gerçek olan bu. Bu güzel yapı yedi, yirmi bir, kırk bir, yetmiş bir vs. yıl için möbleli olarak kiraya verilir. Kiracı sonunda eşyasını azar azar dışarı taşımaya başlar, sonra kendi de evi tamamıyla terk eder, sonunda da ev bir enkaz yığını halinde çöker. Evet, kabul ediyoruz, evin efendisisiniz, ama orada başkalarının varlığının da bilincinde değil misiniz? Yaptıkları işler dışında hissetmediğiniz, yaptığınızın bilincine varmadığınız işleri yapan sessiz hizmetkârların? Ya da sizi kavrayan ve sizi o an

bambaşka bir insan yapan mizaç değişikliklerinin? Evet, sarayınızın efendisisiniz, ama o pis keratanın da orada olduğuna emin olabilirsiniz."

Avukat, "Yapmayın, dostum Clark," diye söylendi. "Beni resmen huzursuz ediyorsunuz. Benim kafamın içi gerçekten de çelişen kişiliklerin bir savaş alanı mıdır? Bilimin son keşfi mi bu?"

Omuzlarını silkmek sırası doktordaydı.

"Beden öyle," dedi. "Niçin akıl da öyle olmasın?"

Rahip Parfitt de, "Çok ilginç," dedi. "Ah şu harikulade bilim."

İçinden, bu fikirden unutulmayacak bir vaaz çıkarabilirim, diye düşünüyordu.

Fakat kısa heyecanı yatışmış olan Dr. Campbell Clark oturduğu yerde yine arkasına yaslanmıştı.

Tam bir profesyonel tavrıyla, "Gerçek şu ki bir çifte kişilik olayı beni bu gece Newcastle'a götürüyor," dedi. "Çok ilginç bir olay bu. Nörotik bir kişi.

Ama tamamen gerçek."

Sir George Durand, "Çifte kişilik," dedi düşünceli bir tavırla. "Sanırım. o kadar da ender değil. Burada bellek kaybı var, değil mi? Geçenlerde bu konu vesayet mahkemesinde ortaya çıkmıştı."

Dr. Clark başıyla onayladı.

"Klasik vaka Felicie Bault'unkiydi," dedi. "Bu olayı duyduğunuzu sanıyorum."

"Tabii ki," dedi Rahip Parfitt. "Gazetelerde o olay hakkında bir şeyler okuduğumu anımsıyorum. Ama çok uzun zaman önceydi...en az yedi yıl."

Dr. Campbell Clark başının hareketiyle doğruladı.

"O kız Fransa'nın en önemli kişilerinden biri olmuştu. Bilim adamları dünyanın dörtbir yanından onu görmeye gelmişlerdi. En az dört belirgin kişiliği olduğu söyleniyordu. Bunlar Felicie 1, Felicie 2, Felicie 3 vs. idi."

Sir George hemen atıldı. "Bir sahtekârlık söz konusu olmamış mıydı?"

Doktor, "Felicie 3 ve Felicie 4 kişilikleri biraz şüphe konusu olmadı değil," diye itiraf etti. "Ama gerçek değişmiyor. Felicie Bault Britanyalı bir

köylü kızıydı. Beş kişilik bir ailenin üçüncü bireyi ve ayyaş bir babayla akıl özürlü bir annenin kızıydı. Baba sarhoşken anneyi boğmuş ve yanılmıyorsam ömür boyu hapis cezasına çarptırılmıştı. Felicie o sırada beş yaşındaymış. Bazı hayırsever insanlar çocuklarla ilgilenmişler, Felicie de kimsesiz çocuklar için bir çeşit yurt kuran evlenmemiş bir İngiliz kadını tarafından büyütülüp eğitilmiş. Fakat bu kadın Felicie bahsinde pek başarılı olamamış. Kızı anormal derecede donuk ve geri zekâlı olarak tarif ediyor, ona büyük güçlüklerle okuma ve yazma öğretebilmiş, ayrıca hareketleri de çok hantal ve beceriksizmiş. Adı Bayan Slater olan o hanım, kıza bir temizlik işçisi eğitimi vermeye çalışmış, uygun yaşa gelince ona birkaç da iş bulmuş. Fakat, kız budalalığı ve aşırı tembelliği nedeniyle hiçbir yerde uzun zaman tutunamamış."

Doktor konuşmasına kısa bir ara verdi. Tekrar bacak bacak üstüne atan ve seyahat battaniyesine biraz daha sıkı sarınan rahip, karşısındaki adamın o sırada hafifçe kımıldadığının birdenbire farkına vardı. Daha önce kapalı olan gözleri şimdi açıktı, derinlerindeki tarif edilmez alaycı bir şey saygıdeğer rahibi şaşırttı. Adam sanki dinliyor ve duyduklarıyla gizli gizli alay ediyordu.

Doktor, "Felicie Bault'un on yedi yaşındayken çekilmiş bir fotoğrafı var,"

diye devam etti. "Burada şişman, kaba saba bir köylü kızı olarak görülüyor. Kısa bir zaman sonra Fransa'nın en ünlü kişisi olacağını gösteren hiçbir özellik yok fotoğrafta.

"Felicie Bault beş yıl sonra yirmi iki yaşına gelince ağır bir sinir hastalığı geçirmiş, iyileştikten sonra da garip olaylar kendilerini göstermeye başlamış. Aşağıdakiler bazı ünlü bilim adamları tarafından ileri sürülmüş olgular. Felicie 1 kişiliğinin, son yirmi iki yılın Felicie Bault'undan ayırt edilebilecek hiçbir yanı yoktu. Felicie 1 Fransızcayı kargacık burgacık yazıyor, yabancı dil bilmiyordu ve piyano da çalamıyordu. Felicie 2 aksine İtalyancayı akıcı şekilde, Almancayı da orta karar konuşuyordu. El yazısı Felicie l'inkinden çok farklıydı ve Fransızcayı da kusursuz yazıyordu. Politika ve sanat konularında konuşabiliyordu, piyano çalmayı da çok seviyordu. Felicie 3'ün Felicie 2'yle birçok ortak yanları vardı. Zekiydi ve görünüşe göre iyi eğitim görmüştü, ama ahlak konusunda diğeriyle taban tabana zıttı. Kesinkes ahlaksızdı, ama taşralı değil, Paris'li tarzında ahlaksızdı. Paris'in bütün argolarını ve şık hafifmeşrep sosyetenin ifade

tarzlarını biliyordu. Çirkin sözler kullanır, dine ve sözde iyi insanlara karşı en hezeyanlı bir dille atıp tutardı. Son olarak bir de Felicie 4 vardı; hülyalı, hemen hemen kıt zekâlı bir yaratık.

Belirgin derecede dindardı ve dediğine göre gaipten haberler verebiliyordu. Ama bu dördüncü kişilik hiç tatmin edici değildi ve bazen Felicie 3'ün bir aldatmacası -safdil kişilere oynadığı bir oyun olduğu düşünülüyordu. Şunu söyleyebilirim ki büyük bir olasılıkla Felicie 4 dışındaki kişilikler belirgindiler ve birbirlerinden habersizdiler. Felicie 2 hiç kuşkusuz hepsinin içinde en egemen olanıydı, bazen iki hafta sürüyor, sonra Felicie 1, bir veya iki günlüğüne ortaya çıkıyordu. Ondan sonra belki Felicie 4 geliyor, ama o ikisi ender olarak birkaç saatten daha uzun süre egemen kalıyorlardı. Her değişiklik şiddetli başağrılarının ve derin bir uykunun eşliğinde görülüyor, her defasında öbür durumlara ilişkin tam bir bellek kaybı dikkati çekiyor, söz konusu kişilik, zamanın geçişinin bilincinde olmadan hayatına bıraktığı yerden devam ediyordu."

Rahip, "İlginç," diye mırıldandı. "Çok ilginç. Evrenin harikaları hakkında henüz hemen hiçbir şey bilmiyoruz."

Avukat, "Bu dünyada çok usta sahtekârlar olduğunu biliyoruz," diye belirtti.

Dr. Campbell Clark, "Felicie Bault olayı doktorlarla bilim adamları kadar avukatlar tarafından da araştırıldı," diye atıldı. "Belki hatırlarsınız, ünlü hukukçu Quimbellier çok kapsamlı incelemeler yapmış ve bilim adamlarının görüşünü doğrulamıştı. Ayrıca, bu iş bizi niçin şaşırtacaktı? Çift sarılı yumurta yok mu? Ya da ikiz muz? Öyle olunca da tek bir bedenin içinde niçin çift ruh hatta dört ruh olmayacaktı?"

Rahip, "Çift ruh mu?" diye itiraz edecek oldu.

Dr. Campbell Clark keskin bakışlı mavi gözlerini onun üzerine çevirdi.

"Buna başka ne diyebiliriz? Yani kişilikle ruh aynı şeyse?"

Sir George, "Bu gibi işlerin olağandışı olması isabet," diye söze karıştı.

'Yaygın olsaydı birçok çetrefil duruma yol açardı."

Doktor, "Durum tabii ki anormal," diye doğruladı. "Daha uzun süreye yayılan bir kovuşturma yapılamaması, Felicie'nin beklenmedik ölümünün bütün bunlara noktayı koymuş olması çok yazık."

Avukat, "Yanlış hatırlamıyorsam, o işte acayip bir taraf vardı," dedi yavaş yavaş.

Dr. Campbell Clark başıyla doğruladı.

"Çok şaşırtıcı bir iş. Kız bir sabah yatağında ölü olarak bulundu.

Boğulmuştu. Ama aslında kendi kendini boğazladığı çok geçmeden kuşkuya bırakmayacak şekilde kanıtlanınca herkes şaşırdı. Boynundaki izler kendi parmaklarının izleriydi. Bu intihar yöntemi fiziksel açıdan olanaksız olmasa bile, korkunç bir kas kuvveti ve hemen hemen insanüstü bir irade gerektirmiş olmalıydı. Kızı bu işi yapmaya neyin sürüklediği hiçbir zaman ortaya çıkarılamadı. Herhalde akli dengesi oldu bitti fazla hassastı...Hepsi bu.

Böylece, Felicie Bault'un gizemini örten perde hiçbir zaman kaldırılamayacak."

Kompartımanın diğer köşesinde oturan adam işte o zaman güldü.

Öbür üç adam kendilerine ateş edilmiş gibi yerlerinden zıpladılar.

Aralarındaki dördüncünün varlığını tamamen unutmuşlardı. Onlar adamın, hâlâ paltosuna sarınmış olarak oturduğu yere bakınca, o tekrar güldü.

Her şeye rağmen hafif bir yabancılık yansıtan kusursuz bir İngilizceyle, "Kusuruma bakmayın, beyler," dedi.

Doğrulması üzerine solgun bir yüz ve zifir gibi siyah küçük bir bıyık meydana çıktı.

Adam alaylı bir tavırla eğilerek, "Evet, kusuruma bakmayın," diye tekrarladı. "Ama bilimde son söz hiç söylenebilir mi?"

Doktor, "Tartıştığımız olay hakkında bir bildiğiniz mi var?" diye nazik bir tavırla sordu.

"Olay hakkında mı? Hayır. Ama ben onu tanıyordum."

"Felicie Bault'u mu?"

"Evet. Annette Ravel'i de. Annette Ravel'i duymadınız, değil mi? Oysa birinin öyküsü ötekinin de öyküsü. İnanın bana, Annette Ravel'in öyküsünü bilmiyorsanız, Felicie Bault'un da öyküsünü bilmiyorsunuz demektir."

Adam cebinden bir saat çıkardı ve kadranına baktı.

"Eğer dinlemek isterseniz size öyküyü anlatmak için bir sonraki istasyona kadar vaktim var."

Doktor, "Lütfen anlatın," dedi.

Rahip de, "Anlatırsanız çok sevinirim," diye atıldı.

Sir George Durand dikkatle dinlemeye hazırlandı.

Garip yol arkadaşları, "Adım Raoul Letardeau'dur," diye söze başladı. "Az önce hayır işleriyle ilgilenen Bayan Slater adındaki bir İngiliz hanımdan söz ediyordunuz. Ben Britanya'nın o balıkçı köyünde doğdum, annemle babam bir tren kazasında ölünce de Bayan Slater imdadıma yetişti ve beni bir düşkünler evine gönderilmekten kurtardı. Bayan Slater'in korumasında kız ve erkek yirmi kadar çocuk vardı. Felicie Bault'la, Annette Ravel de bu çocukların arasındaydılar.

Annette'in kişiliğini anlamanızı sağlıyamazsam bu olayı asla anlayamazsınız.

Âşığı tarafından terk edildikten sonra veremden ölen bir fahişenin kızıydı.

Annesi dansçı olduğundan Annette de dans etmeyi arzuluyordu. Onu ilk gördüğümde on bir yaşındaydı: dönüşümlü olarak alay eden ve vaat eden bakışları olan karides gibi sıska bir küçük kız...ateş gibi bir varlıktı. Evet, beni anında kendine köle etmişti. 'Raoul, benim için şunu yap,' 'Raoul, benim için bunu yap,' diyor, ben de itaat ediyordum. Ona tapıyordum, o da bunu biliyordu.

"Birlikte sahile iniyorduk, üçümüz birlikte, çünkü Felicie de bizimle geliyordu. Annette orada papuçlarıyla çoraplarını çıkarıyor ve kumların üstünde dans ediyordu. Sonra soluk soluğa yere çöktüğü zaman ne yapmak ve ne olmak istediğini bize anlatıyordu.

"'Bakın, ünlü olacağım. Hem de çok, çok ünlü, hepsi incecik ipek yüzlerce, binlerce çorabım olacak. Ve nefis bir apartman dairesinde oturacağım. Bütün âşıklarım genç, yakışıklı ve zengin olacaklar. Dans ettiğim zaman da bütün Paris beni görmeye gelecek. Beni çılgınca alkışlayacaklar, danslarım onların akıllarını başlarından alacak. Kışları dans etmeyeceğim. Güneye güneşli diyarlara gideceğim. Orada portakal

ağaçlarıyla çevrili villalar var. Onların bir tanesi benim olacak. Güneşte ipek yastıkların üstüne uzanıp portakal yiyeceğim. Ve ne kadar büyük, zengin ve ünlü olursam olayım seni hiç unutmayacağım, Raoul. Seni koruyacağım, mesleğinde ilerlemeni sağlayacağım.

Felicie ise hizmetçim olacak, ama hayır, elleri fazla hantal ve beceriksiz. Ne kadar büyük ve kaba olduklarına baksana.' "Felicie bu sözlere fena halde kızıyor, ama Annette ona takılmayı sürdürüyordu.

"'Felicie ne kadar hanımefendi, ne kadar şık, ne kadar zarif, değil mi?

Kılık değiştirmiş bir prenses o, ha, ha.' "Felicie de onun damarına basmak için, 'Babamla annem hiç olmazsa evliydiler, ama ya seninkiler?' diye homurdanarak cevabı yapıştırıyordu.

"'Evet, baban da anneni öldürdü. Bir katilin kızı olmak ne güzel.' "Felicie, 'Baban da anneni çürümeye terk etti,' diye karşılık veriyordu.

"'Ah evet.' Annette düşünceli görünüyordu 'Zavallı annem. İnsan kuvvetli ve sağlıklı kalmaya dikkat etmeli. Kuvvetli ve sağlıklı olmak her şeyden önemli.' "Felicie, 'Ben bir beygir kadar güçlüyüm,' diye böbürleniyordu."

"Gerçekten de öyleydi. Yurttaki öbür kızların hepsinden iki kat kuvvetliydi.

Ve hiç de hasta olmuyordu. Ama budalaydı, herhangi bir hayvan gibi zekâdan yoksundu. Annette'in niçin peşinden ayrılmadığını hep merak etmişimdir. Onunkisi bir tür büyülenmeydi. Bana kalırsa, aslında Annette'den nefret ediyordu. Annette de ona acımasız davranıyordu. Durgunluğunu ve budalalığını alaya alıyor, onu başkalarının önünde küçük düşürüyordu. Felicie'nin hiddetten bembeyaz kesildiğine çok kez tanık oldum. Vakit vakit parmaklarını Annette'in boynuna dolayıp kızcağızı boğmasından korkmuşumdur. Annette'in alaylarına karşılık verecek kadar hazırcevap değildi, ama zaman içinde hiçbir zaman etkisiz kalmayan bir karşı saldırı geliştirmişti. Bu kendi gücü ve sağlığıyla ilgiliydi. Benim de bildiğim bir şeyi, yani Annette'in onun güçlü fiziğini kıskandığını sezmişti ve içgüdüsel olarak düşmanının zayıf yanından vuruyordu.

"Annette bir gün bana neşe içinde geldi.

"'Raoul,' dedi. 'Bugün o ahmak Felicie'yi alaya alıp eğleneceğiz. Gülmekten öleceğiz.' "'Ne yapacaksın?' "'O küçük sundurmanın arkasına

gel de anlatayım.' "Anlaşılan Annette bir kitap ele geçirmişti. Bunun bir kısmını anlayamamıştı, kitabın büyük kısmı onun kültür düzeyini çok aşıyordu. İpnotizma konulu eski bir eserdi bu.

'"Parlak bir cisim gerekli diyorlar. Yatağımın pirinç topuzu. Dönüyor da.

Dün gece Felicie'yi ona bakmaya zorladım. 'Ona dikkatle bak,' dedim. 'Gözlerini ondan ayırma.' Sonra topuzu döndürmeye başladım. Korktum, Raoul. Gözleri tuhaf...o kadar tuhaf bakıyordu ki. 'Felicie, dediklerimi her zaman yapacaksın,' dedim, o da, 'Dediklerini her zaman yapacağım,' diye yanıt verdi. Bundan sonra ne dedim biliyor musun? 'Yarın saat on ikide oyun alanına bir mum getirecek ve onu yemeye başlayacaksın. Birisi soracak olursa bunun tattığın en lezzetli kurabiye olduğunu söyleyeceksin. 'Bunu düşünsene, Raoul.' "İtiraz ettim. 'Hiçbir zaman böyle bir şey yapmayacaktır.' '"Kitap yapacaktır diyor. Ben de pek inanamıyorum, ama düşünsene Raoul, kitabın dedikleri doğruysa ne kadar eğleneceğiz. ' "Ben de fikri çok eğenceli bulmuştum. Haberi arkadaşlara da duyurduk, saat on ikide hepimiz oyun alanındaydık. Felicie bir saniye bile sektirmeden, tam saatinde elinde bir mum parçasıyla göründü. İnanılır şey değildi bu beyler. Mumu kemirmeye başlamaz mı...Gülme krizleri geçiriyorduk. Arada bir çocuklardan biri onun yanına gidiyor, 'Yediğin şey iyi mi, Felicie?' diye soruyor, o da, 'Evet, tattığım en lezzetli kurabiye,' diye yanıt veriyordu. Artık haykıra haykıra gülüyorduk. Gürültü, Felicie'yi kendine getirerek yaptığı şeyi kavramasına neden oldu. Şaşkın halde gözlerini kırpıştırdı, önce muma, sonra da bize baktı. Elini alnında gezdirdi.

'"Burada ne yapıyorum ben?' diye homurdandı.

'"Bir mum yiyorsun,' diye bağırdık.

"Annette de ortalıkta dans ederek, 'Bunu sana ben yaptırdım. Bunu sana ben yaptırdım,' diye bağırıyordu.

"Felicie bir an etrafına baktı. Sonra yavaş yavaş Annette'in yanına yürüdü.

'"Demek beni sen bu gülünç duruma düşürdün,' dedi. 'Evet, hatırlıyorum.

Bunun için seni öldüreceğim.' "Bu sözleri çok sakin bir sesle söylemişti, ama Annette birdenbire kaçıp arkama saklandı.

"'Kurtar beni, Raoul! Felicie'den korkuyorum. Sadece bir şakaydı, Felicie.

Sadece bir şaka.' "Felicie, 'Bu...bu şakalardan hoşlanmıyorum,' dedi. 'Anlıyor musun? Senden nefret ediyorum. Hepinizden nefret ediyorum.' "Birdenbire hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayarak oradan kaçtı.

"Öyle sanıyorum ki Annette deneyinin verdiği sonuçtan ürkmüştü, onu bir daha tekrarlamadı. Ama o günden sonra Felicie üzerindeki etkisi daha da kuvvet kazandı.

"Felicie'nin Annette'den oldu bitti nefret ettiğine inanıyorum, öyle olduğu halde ondan uzak durmayı başaramıyordu. Sadık bir köpek gibi Annette'in peşinden ayrılmıyordu.

"Bundan kısa bir süre sonra bana bir iş bulundu beyler. Böylece Yurt'a ancak tatillerde uğrar oldum. Annette'in dansçı olma hevesi ciddiye alınmamıştı, yaşı ilerledikçe çok güzel bir sese sahip olduğu anlaşıldı. Bayan Slater de şarkıcı olmak için eğitim görmesine razı oldu.

"Annette hiç tembel değildi. Dinlenmek bilmeden çalışıyordu. Öyle ki Bayan Slater kendini fazla hırpalamaması için müdahale etmek zorunda kaldı. Bir gün bana ondan bahsetmişti. 'Annette'den oldum olası hoşlanıyorsun,' dedi. 'Kendini fazla yormamaya onu razı et. Son zamanlarda hiç hoşuma gitmeyen küçük bir öksürüğü var.'"

"Çalışmalarım çok geçmeden beni uzak beldelere gitmek zorunda bıraktı.

Önceleri Annette'den bir, iki mektup aldım, ama ardından derin bir sessizlik başladı. Bu tarihten sonra beş yıl boyunca yurtdışında kaldım."

"Paris'e dönünce bir rastlantı eseri Annette Ravel'i tanıtan bir poster gördüm. Postere sanatçının bir de resmini koymuşlardı. Onu hemen tanımıştım. O

gece söz konusu tiyatroya gittim. Annette Fransızca ve İtalyanca şarkılar söylüyordu. Sahnede olağanüstüydü. Gösterinin sonunda giyinme odasına gittim.

Beni hemen kabul etti.

"Beyazlatılmış ellerini bana uzatarak, 'Raoul, gelmene ne kadar sevindim,' dedi. 'Onca yıldır nerelerdeydin?' "Bunu ona söyleyebilirdim,

ama Annette beni dinlemiyordu ki.

'"Gördün mü bak, en sonunda başardım. Yani hemen hemen!' "Odanın dörtbir yanını dolduran çiçek buketlerini işaret etti.

'"Dostumuz Bayan Slater başarınla gurur duyuyor olmalı.' '"O ihtiyar cadı mı? Ne münasebet. O beni Konservatuvar'a hazırlıyordu.

Konserlerde şarkı söyleyecektim. Ama ben bir artistim. Ancak buradaki gibi revü sahnelerinde kendimi ifade edebiliyorum.' "Tam o sırada orta yaşlı yakışıklı bir adam içeri girdi. Çok da kibardı.

Tavırlarına bakarak Annette'in koruyucusu olduğunu anladım. Bana yan gözle bakması üzerine Annette ona durumu açıkladı.

'"Bir çocukluk arkadaşımdır. Paris'ten geçiyormuş, bir posterde resmimi görünce soluğu burada almış.' "Adam bundan sonra bana çok nazik ve dostça davrandı. Benim gözümün önünde cebinden yakutlu ve pırlantalı bir bilezik çıkararak Annette'in bileğine taktı.

Gitmek üzere ayağa kalktığımda Annette bana zafer dolu bir bakış fırlattı.

'"Görüyorsun, değil mi?' diye fısıldadı. 'Başardım. Bütün dünya avucumda artık.' "Ama odadan çıkarken Annette'in öksürdüğünü işittim. Keskin ve kuru bir öksürüktü. O öksürüğün ne anlama geldiğini biliyordum. Veremli annesinin mirasıydı.

"Onu iki yıl sonra bir daha gördüm. Bayan Slater'in yanına sığınmıştı.

Meslek hayatı mahvolmuştu. Hastalığı da ilerlemişti. Doktorlar yapılacak bir şey olmadığını söylüyorlardı.

"Ah, o zamanki halini hiç unutmayacağım! Bahçede korumalı bir köşede yatıyordu. Gece ve gündüz temiz havada tutuluyordu. Yanakları çökmüş ve kızarmıştı. Gözlerinde ateşli bir parıltı vardı. Ve aralıksız öksürüyordu.

"Beni, beni şaşırtan bir umutsuzlukla karşıladı.

'"Seni görmek ne güzel, Raoul. Ne dediklerini biliyor musun, güya iyileşemeyecekmişim. Anlarsın, bunu arkamdan söylüyorlar. Yüzüme karşı aksine avutucu sözler söylüyorlar. Ama bu doğru değil, Raoul! Ölmeye razı olamam.

Önümde güzel bir hayat varken niçin öleyim? Önemli olan yaşama iradesidir. Bütün büyük doktorlar günümüzde böyle söylüyorlar. Pes eden o zayıf karakterlilerden değilim ben. Daha şimdiden kendimi çok daha iyi hissediyorum, çok daha iyiyim, duyuyor musun beni?' "Sözlerine kuvvet kazandırmak ister gibi dirseklerinin üstünde doğruldu, ama daha o an zayıf vücudunu hırpalayan bir öksürük nöbetine tutularak arkaya devrildi.

"'Bu öksürüğün hiç önemi yok,' diye soludu. 'Kanamalar da beni korkutmuyor.

Doktorları şaşırtacağım. Önemli olan irade. Bunu sakın unutma, Raoul.

Yaşayacağım.' "Çok acınacak bir durumdu. Beni anlıyorsunuz, değil mi?

"Tam o sırada Felicie Bault bir tepsiyle içeri girdi. Tepside bir bardak sıcak süt vardı. Bunu Annette'e verdi ve yüzünde çözemediğim bir anlamla arkadaşının bunu içmesini seyretti. Buna olsa olsa bir tür sinsi tatminkârlık denebilirdi.

"Annette de bakışı fark etmişti. Bardağı hiddetle yere fırlatarak yerde tuzla buz etti.

"'Görüyor musun onu?' diye bağırdı. 'Bana hep böyle bakıyor. Ölecek olmama seviniyor! O güçlü ve sağlıklı. Hayatında bir gün bile hasta olmadı o! Ve hepsi bir hiç uğruna. O koca gövdenin ona ne yararı var? Ne yapacak onunla?' "Felicie eğilip cam kırıklarını topladı.

"Aynı tekdüze sesle, 'Söylediklerini umursamıyorum,' diye belirtti. 'Ne önemi var ki? Ben dürüst ve namuslu bir kızım. Ama ona gelince. Yakında arafın ateşiyle tanışacak. Ben bir Hıristiyanım, hiçbir şey demem.' "Annette, 'Sen benden nefret ediyorsun,' diye bağırdı. 'Hep nefret ettin benden. Ah! Ama yine de seni büyüleyebilirim. Sana her istediğimi yaptırabilirim. Şimdi de senden bunu istesem, önümde yere diz çökersin. ' "Felicie, 'Saçmalıyorsun,' dediyse de huzursuzdu.

"'Evet, evet, dediğimi yapacaksın. Yapacaksın. Beni memnun etmek için. Haydi dizlerinin üstüne çök. Bunu senden ben istiyorum, ben Annette. Dizlerinin üstüne çök, Felicie.' "Artık Annette'in olağanüstü ikna yeteneğinden mi, yoksa daha derin bir amacı olduğundan mı nedir, Felicie itaat etti. Kollarını iki yana açarak, yüzünde boş ve aptal bir anlamla ağır ağır dizlerinin üstüne çöktü.

"Annette başını arkaya atarak güldü, çıngıraklı kahkahalarla güldü.

"'Şu aptal suratlıya baksanıza! Ne kadar gülünç gözüküyor. Artık ayağa kalkabilirsin, Felicie, teşekkür ederim. Bana somurtmanın bir yararı yok. Ben senin hanımınım. Ne söylersem yapmak zorundasın.' "Annette bitkin halde yastıklarının üstüne çöktü. Felicie tepsiyi aldı ve ağır ağır uzaklaştı. Bir ara omzunun üzerinden arkaya bakınca bakışlarında cayır cayır yanan nefret beni ürküttü.

"Annette öldüğü zaman orada değildim. Ama söylendiğine göre ölümü dehşet verici olmuştu. Hayata dört elle sarılmıştı. Deli gibi ölüme karşı savaşmıştı.

Tekrar tekrar, 'Ölmeyeceğim, anlıyor musunuz? Yaşayacağım, yaşayacağım...' diye soluyordu.

"Altı ay sonra onu görmeye geldiğimde Bayan Slater bana bunları anlattı.

"'Zavallı Raoul'um,' dedi anlayışlı bir tavırla. 'Onu seviyordun, değil mi?' "'Hep sevdim. Ama ona ne gibi bir yararım olabilirdi ki? Kapatalım bu konuyu. O kadar parlak, o kadar hayat dolu olan o öldü artık...' "Bayan Slater çok anlayışlı bir kadındı. Başka şeylerden söz açtı. Felicie yüzünden kaygılı olduğunu söyledi. Kız garip bir sinir krizi geçirmiş, o zamandan beri tavırları çok acayipleşmişti.

"Bayan Slater kısa bir duraklamadan sonra, 'Biliyor musun, piyano çalmayı öğreniyor,' dedi.

"Bilmiyordum. Bunu duymak ise beni çok şaşırtmıştı. Felicie piyano çalmasını öğreniyordu ha! Kızcağızın iki notayı ayırt etmeyi bile başaramayacağına dair bahse girebilirdim.

"Bayan Slater, 'Yetenekli olduğunu söylüyorlar,' diye devam etti. 'Buna aklım ermiyor. Sen de biliyorsun, Raoul, ona hep geri zekâlı gözüyle bakmışımdır.' "Bunu başımın hareketiyle doğruladım.

"Bayan Slater, 'Bazen o kadar garip davranıyor ki, hayretler içinde kalıyorum,' dedi.

"Birkaç dakika sonra okuma salonuna girdim. Felicie piyano çalıyordu.

Annette'in Paris'te söylediğini duyduğum şarkının müziğini çalıyordu. Tüylerimin diken diken olduğuna inanabilirsiniz beyler. Sonra, benim içeri

girdiğimi duyunca birdenbire dönüp baktı. Gözlerinden alay ve zekâ fışkırıyordu. Bir an düşündüm ki. Her neyse ne düşündüğümü size söylemeyeceğim.

"'Vay vay,' dedi. 'Demek geldiniz, Bay Raoul.' "Bunu ne şekilde söylediğini size anlatamam. Annette için oldu bitti Raoul olmuştum. Ama birer yetişkin olarak karşılaştığımızda Felicie bana daima Bay Raoul olarak hitap etmişti. Ama şimdi bunu söyleyiş biçimi çok farklıydı, hafifçe vurguladığı Bay kelimesini sanki çok komik buluyordu.

"'Bugün çok farklı görünüyorsun, Felicie,' diye kekeledim.

"Düşünceli bir tavırla, 'Öyle mi?' dedi. 'Bu çok garip. Ama o kadar ciddi olma Raoul -sana bundan sonra sadece Raoul diyeceğim- çocukken birlikte oynamıyor muyduk? Hayat gülmek için vardır. Biraz da zavallı Annette'den bahsedelim, ölen ve gömülen Annette'den. Merak ediyorum, şimdi acaba arafta mıdır ya da değilse nerede olabilir?' "Kız birden bir şarkı mırıldanmaya başladı. Şarkı gerçi ahenk açısından kusurluydu, ama sözler dikkatimi çekti.

"'Felicie, yoksa İtalyanca konuşmasını biliyor musun?' diye sordum.

"'Niçin konuşmayayım, Raoul? Belki de göründüğüm kadar aptal değilimdir.' Kız şaşkınlığıma güldü.

"'Anlıyamıyorum,' diye geveledim.

"'Sana söyleyeyim. Kimse farkında değil, ama ben çok iyi bir âktrisimdir.

Birçok roller oynayabilirim, hem de çok iyi olarak.' "Kız yine güldü ve ben onu durduramadan odadan dışarıya kaçtı.

"Gitmeden önce onu bir kez daha gördüm. Bir koltukta gürültüyle horlayarak uyuyordu. Durup onu seyrettim. Büyülenmiş, aynı zamanda tiksinmiştim. Birdenbire zıplayarak uyandı. Donuk ve cansız bakışları benimkilerle karşılaştı.

"'Alışkanlıkla, 'Bay Raoul,' diye mırıldandı.

"'Evet, Felicie, artık gidiyorum,' dedim. 'Yola çıkmamdan önce bana piyano çalar mısın?' "'Ben mi çalacağım? Benimle alay ediyorsunuz, Bay Raoul.' "'Bu sabah bana piyano çaldığını hatırlamıyor musun?' Felicie başını salladı.

"'Ben mi çalacağım? Benim gibi zavallı bir kız nasıl piyano çalabilir ki?' "Düşünür gibi konuşmasına bir dakika ara verdi, sonra yanına yaklaşmamı işaret etti.

"'Bay Raoul, bu evde garip şeyler oluyor,' dedi. 'Size oyunlar oynuyorlar.

Saatlerin akrebine, yelkovanına yer değiştirtiyorlar. Evet, evet, ne dediğimi biliyorum. Ve hepsinden o sorumlu.' "'Kim sorumlu?' diye sordum.

"'Annette tabii. Çok hınzır şey o. Hayattayken bana hep eziyet ediyordu.

Şimdi öldüğüne göre, öbür dünyadan bana eziyet etmeye geliyor.' "Hayretle Felicie'ye baktım. Dehşetin doruğundaydı. Gözleri yuvalarından fırlamıştı.

"'Çok kötü o. Söylüyorum size, çok kötü o. Ağzınızdan lokmanız, sırtınızdan giysinizi, vücudunuzdan ruhunuzu alır...' "Kız birden koluma yapıştı.

"'Size söylüyorum, korkuyorum. Sesini duyuyorum, ama kulağımın içinde değil.

Şurada başımın içinde' diyerek alnına vurdu. 'Beni bedenimden kovacak, o zaman ben ne yapacağım, ne olacağım?' "Sesi yükselerek feryat halini almıştı. Gözlerinde köşeye sıkıştırılmış panik halindeki vahşi bir hayvanın bakışı vardı...

"Birdenbire gülümsedi. Tatlı bir gülümsemeydi. Ama beni ürperten kurnaz bir anlamı vardı.

"'Başka çare kalmazsa benim ellerim çok güçlüdür, Bay Raoul...hem de çok güçlü.' "Daha önce ellerine o kadar da dikkat etmemiştim. Şimdi onlara bakınca elimde olmayarak ürperdim. Kısa, kalın ve Felicie'nin de dediği gibi, son derece güçlü parmaklardı...Nasıl midemin bulandığını anlatamam. Babası bunlar gibi ellerle annesini boğmuş olmalıydı...

"Bu, Felicie Bault'u son görüşüm oldu. Kısa bir süre sonra yurtdışına, Güney Amerika'ya gittim. Felicie'nin ölümünden iki yıl sonra buraya döndüm.

Gazetelerde onun hayatıyla ölümü hakkında bir şeyler okumuştum. Olayın ayrıntılarını bu gece sizlerden duydum. Felicie 3 ve Felicie 4 ha.

Acaba? Ama biliyorsunuz, iyi bir aktristi!"

Tren birden yavaşladı. Köşede oturan adam doğruldu, paltosunun düğmelerini ilikledi.

Avukat öne uzanarak, "Teoriniz nedir?" diye sordu.

Rahip Parfitt, "İnanmak zor," diye başladı, ama arkasını getirmedi.

Doktor hiçbir şey söylemeden dikkatle Raoul Letardeau'nun yüzüne bakıyordu.

Fransız, "Sırtınızdan giysilerinizi, vücudunuzdan ruhlarınızı," diye alıntıladı. Arkasından ayağa kalktı. "Size söylediğim gibi, Felicie Bault'un öyküsü Annette Ravel'in öyküsüdür. Siz onu tanımadınız, beyler. Ama ben onu tanıyordum. O, hayata tapıyordu..."

Yolcu, eli kapının üstünde ve atlamaya hazırken durdu ve eğilerek Rahip Parfitt'in göğsüne vurdu.

"Doktor bey bütün bunların," -eliyle tekrar rahibin midesine vurdu. Rahip yüzünü ekşitti- "sadece bir barınak olduğunu söyledi. Söyleyin bana, evinizde bir hırsız bulursanız ne yaparsınız? Onu vurursunuz, değil mi?"

Rahip, "Hayır," diye bağırdı. "Kesinlikle hayır. Bu ülkede öyle şey olmaz."

Ama son sözleri havaya söylenmişti. Kompartımanın kapısı gürültüyle kapandı.

Rahip, avukat ve doktor yalnızdılar. Dördüncü köşe boştu.

ÇİNGENE

1

Macfarlane, arkadaşı Dickie Carpenter'in çingenelere garip bir antipatisi olduğuna dikkat etmişti. Bunun nedenini hiçbir zaman bilememişti. Ama Dickie'nin Esther Lawes'la olan nişanı bozulunca, iki erkeğin arasındaki çekingenlik duvarı yıkılır gibi olmuştu.

Macfarlane kız kardeşlerin küçüğü olan Rachel'le yaklaşık bir yıldır nişanlıydı. Lawes ailesinin iki kızını çocukluklarından beri tanıyordu. Her konuda ağır ve ihtiyatlı olduğundan Rachel'in çocuksu yüzüyle dürüst bakışlı kahverengi gözlerinin onu ne denli büyülediğini kendi kendine bile itiraf etmekten kaçınmıştı. Rachel Esther gibi çarpıcı bir güzel değildi, kesinlikle hayır! Ama çok daha dürüst ve çok daha tatlıydı. Dickie kızların büyüğüyle nişanlanınca iki erkeğin arasındaki bağ daha da kuvvetlenmişti.

Şimdi ise, kısa birkaç haftadan sonra bu nişan bozulmuş, saf yürekli Dickie de fena halde sarsılmıştı. Genç hayatında şu ana kadar her işi tıkırında gitmişti. Donanmadaki kariyeri isabetli bir seçimdi. Deniz tutkusu onda doğuştandı. Onda Vikinglerden kalma ilkel ve dürüst bir özellik vardı. Dickie duygularını göstermekten hoşlanmayan ve zihinsel işlemlerini kelimelerle ifade etmekte zorlanan genç İngilizlerdendi.

Macfarlane, Kelt atalarından ona geçen hayal gücünü susturdu ve kelime denizinde bocalayan arkadaşını dinlerken sigara içmekle yetindi. Bir boşalmanın sırada olduğunun farkındaydı. Ama konunun farklı olacağını zannetmişti. Bir kere Esther Lawes'dan söz edilmedi. Sadece çocuksu bir korku öyküsü anlatılacağa benzerdi.

"Her şey ben küçükken gördüğüm bir düşle başladı. Buna bir karabasan da denilemezdi aslında. Çingene herhangi bir düşümde, hatta iyi bir düşümde de meydana çıkardı. Bir düşümde örneğin maytap patlatıp eğleniyorduk diyelim, ama başımı kaldırıp bakacak olsam çingene kadının orada durup her zamanki gibi beni gözetlediğini hissederdim, daha da öte, bilirdim...Hüzünlü bakışlarla gözetlerdi...sanki benim bilmediğim bir şeyi o biliyormuş gibi...Bunun beni niçin bu kadar sarstığını izah edemem. Hem

de her defasında! Dehşet içinde feryat ederek uyanırdım, ihtiyar dadım da, 'Bay Dickie yine çingene düşlerinden birini gördü!' derdi."

"Gerçek çingenelerin seni hiç korkuttukları oldu mu?"

"İlk çingeneyi çok sonraları gördüm. O da garip oldu ya...Yavru köpeklerimden birini kovalıyordum. Kaçmıştı. Bahçe kapısından çıktım ve orman patikalarından birini izlemeye başladım. O sıralar New Forest'de yaşıyorduk.

Patikanın sonunda bir tür açıklık ve tahta bir köprüyle aşılan bir dere karşıma çıktı. İşte çingene derenin yanında duruyordu. Tıpkı düşlerimdeki gibi başına kırmızı bir eşarp bağlamıştı. Ve ben anında korktum. Gözlerinde o bakış vardı...sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyor ve buna üzülüyormuş gibi. Sonra bana başını sallayarak yavaş sesle, senin yerinde olsam oradan geçmem, dedi.

Sana nedenini söyleyemem, ama bu sözler beni müthiş korkuttu. Yanından geçip köprüye atıldım. Herhalde çürümüştü. Her neyse ayaklarımın altındaki köprü çöktü, ben de suya düşerek akıntıya kapıldım. Akıntı o kadar hızlıydı ki az daha boğuluyordum. Çok berbat bir his bu. Hiç unutmadım. Ve bunun çingeneyle ilgili olduğunu hissediyordum..."

"Yani seni bir şekilde uyarmıştı, değil mi?"

"Böyle söylenebilir tabii." Dickie kısa bir aradan sonra devam etti: "Sana bu düşümü anlatmamın nedeni sonradan olanlarla bir ilgisi olduğu için değil (en azından olmadığını umut ediyorum), başlangıç noktası olduğu için. O 'çingene hissi'yle neyi kastettiğimi şimdi anlayacaksın. Bu yüzden Laweslardaki ilk geceye dönüyorum. O sırada Batı Sahili'nden yeni dönmüştüm. Tekrar İngiltere'de olmak çok garipti. Laweslar ailemin dostlarıydılar. Yaklaşık yedi yaşımdan beri kızları görmemiştim, ama genç Arthur çok iyi arkadaşımdı, ölümünden sonra da Esther bana yazmaya ve gazete yollamaya devam etti. Çok da şen mektuplar yolluyordu. Yazdıkları beni neşelendiriyordu. Keşke ben de daha güzel mektuplar yazabilsem diyordum. Onu görmeye sabırsızlanıyordum. Bir kızı sadece mektuplarından tanımak garip şeydi. Her neyse, ilk iş olarak Laweslann evine gittim. Oraya vardığımda Esther yoktu, ama akşama gelmesi bekleniyordu. Yemekte Rachel'in yanında oturuyordum, uzun masa boyunca bakışımı gezdirirken garip bir his beni pençesine aldı. Birisinin

beni gözetlediğini hisseder gibi oluyor, bu ise beni rahatsız ediyordu. Derken onu gördüm..."

"Kimi gördün?"

"Bayan Haworth'u sana anlattığım buydu."

"Ama Esther Lawes'dan söz ettiğini sanıyordum," demek Macfarlane'nin dilinin ucuna kadar geldi. Ama sustu, Dickie de devam etti.

"Onda ötekilerden farklı bir şey vardı. İhtiyar Lawes'un yanında oturuyor, başı eğik olarak büyük bir ciddiyetle onu dinliyordu. Boynunda kırmızı bir tül parçası vardı. Sanırım yırtılmıştı, her neyse, başının arkasında küçük alev dillerini hatıra getiriyordu...Rachel'e, 'Şuradaki kadın kim?' diye sordum.

'Kırmızı eşarplı esmer?...' "'Alistair Haworth'u mu kastediyorsun? Kırmızı eşarbı var olmasına var, ama sarışındır. Hem de çok açık sarı saçlı.'"

"Gerçekten de öyleydi. Saçları platine diye nitelenen güzel soluk renkteydi.

Öyleyken esmer olduğuna yemin edebilirdim. Gözlerin insana nasıl oyun oynadığına şaşmamak elde değil...Yemekten sonra Rachel bizi tanıştırdı ve bahçede bir aşağı, bir yukarı dolaşmaya başladık. Yeniden dünyaya gelmekten söz ettik."

"Senin ilgi alanının dışında değil mi?"

"Herhalde. İnsanın bazı kimseleri önceden karşılaşmışlar gibi hemen tanımasının açıklamasının bu olduğunu söylediğimi anımsıyorum. Kadın, 'Âşıklar gibi demek istiyorsunuz, değil mi?' dedi. Bunu söyleyişinde garip bir hava vardı...yumuşak ve beklenti dolu bir hava. Bana bir şey hatırlatmıştı, ama ne olduğunu çıkaramıyordum. Biraz daha laflamayı sürdürdük, sonunda ihtiyar Lawes bize teraçadan seslenerek, Esther'in geldiğini ve beni görmek istediğini söyledi. Bayan Haworth elini kolumun üstüne koydu 'İçeri mi giriyorsunuz?' diye sordu. Ben, 'Evet,' dedim. 'Herhalde girsek daha iyi olacak. ' Ve sonra...sonra da?..."

"Evet?"

"O kadar saçma görünüyor ki. Bayan Haworth, 'Sizin yerinizde olsam içeri girmezdim...' dedi." Dickie anlatısına kısa bir ara verdikten sonra devam etti.

"Korkmuştum, hem de çok. Bu nedenle düşü anlattım...Çünkü bunu aynı şekilde...sakin sakin söylemişti. Benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi. Söz konusu olan, beni bahçede yanında alıkoymak isteyen güzel bir kadın değildi.

Sesi çok nazik ve de üzgündü. Ne olacağını bilirmiş gibi...Belki kabalık oldu, ama dönüp onu orada bıraktım ve koşar adımlarla eve girdim. Orası güvenli gibi geliyordu bana. İşte o zaman ta başından beri ondan korktuğumu anladım. İhtiyar Lawes'u görmek beni rahatlattı. Esther de orada yanındaydı..." Dickie kısa bir tereddütten sonra," Hiç kuşku yok...onu görür görmez vurulduğumu anladım," dedi.

Esther, Lawes o an Macfarlane'm gözlerinin önünde canlandı. Bir keresinde onun, "1. 80 metre boyunda kusursuz bir Yahudi güzeli," diye nitelendirildiğini duymuştu. Macfarlane, genç kadının olağanüstü boyunu, uzun ve narin yapısını, yüzünün mermer gibi beyazlığını, hafif aşağıya dönük zarif burnunu, saçlarıyla gözlerinin görkemli siyahlığını hatırlayınca, onu gözümün önünde iyi canlandırdım, diye düşündü. Evet, çocuksu karakterli Dickie'nin ona vurulmasına şaşmıyordu. Esther, Macfarlane'in kalbinin atışlarını hızlandıramazdı, ama genç kadının olağanüstü olduğunu da kabul ediyordu.

Dickie, "Ondan sonra da nişanlandık," diye devam etti.

"Hemen mi?"

"Yaklaşık bir hafta sonra. Bundan sonra beni sevmediğini anlaması için iki hafta geçmesi gerekti." Dickie acı acı güldü.

"Gemiye dönmeden bir akşam önceydi. Ormandan geçerek köyden dönüyordum ki onu gördüm. Bayan Haworth'u demek istiyorum. Başında kırmızı bir İskoç beresi vardı, bir an yüreğim hopladı. Sana düşümü anlattığıma göre anlarsın...Sonra biraz yürüdük. Esther'in duymamasını gerektiren tek bir kelime geçmedi aramızda..."

"Ya?" Macfarlane arkadaşına merakla baktı. İnsanların kendilerinin bile fark etmedikleri bazı şeyleri size anlatabilmeleri ne kadar garipti!

"Sonra eve dönmeye hazırlandığım sırada kadın beni durdurdu. Nasılsa er veya geç evde olacaksınız. Sizin yerinizde olsam oraya o kadar erken dönmezdim...' O

zaman orada beni berbat bir şeyin beklediğini bildim...gerçekten de...ben eve döner dönmez Esther karşıma çıktı ve beni sevmediğini keşfettiğini söyledi..."

Macfarlane anlayışlı bir tavırla, "Ya Bayan Haworth?" diye homurdanarak sordu.

"Onu bir daha görmedim, bu geceye kadar."

"Bu gece mi?"

"Evet. Doktor Johnny'nin bakımevinde. Bacağıma baktılar, hani şu bomba olayında perişan olanına. Son günlerde beni kaygılandırıyordu. İhtiyar ameliyat olmamı önerdi - basit bir işlem olacaktı. Sonra oradan çıkarken hemşire kıyafetinin üzerine kırmızı bir kazak geçirmiş bir kızla karşılaştım. Bana,' Sizin yerinizde olsam o ameliyatı olmam...' dedi. Sonra o kızın Bayan Haworth olduğunu gördüm. Yanımdan o kadar hızlı geçip gitti ki onu durduramadım.

Rastladığım bir başka hemşireye o kızı sordum. Ama hemşire bakımevinde o adda hiç kimse olmadığını söyledi...Çok garip..."

"O olduğuna emin misin?"

"Ah! Evet. Yani o çok güzeldi..." Dickie durdu, sonra ekledi: "Kuşkusuz, ameliyat olmam gerek ama...amaya vadem dolduysa..."

"Saçma!"

"Tabii saçma. Sana çingene öyküsünü anlattığıma memnunum...Daha fazlası davardı, ama keşke anımsayabilsem..."

2

Macfarlane dik kırdaki patikada yürüyordu. Tepenin doruğuna yakın bir evin kapısında durdu. Çenesini doğrultarak zilin ipini çekti.

"Bayan Haworth evdeler mi?"

"Evet, efendim. Geldiğinizi haber vereyim." Hizmetçi onu alçak tavanlı uzun bir odaya aldı. Odanın pencereleri kırların vahşi ıssızlığına bakıyordu.

Macfarlane kaşlarını çattı. Yoksa kendini tam bir aptal yerine mi koyuyordu?

Sonra birden irkildi. Tepede bir yerde biri alçak sesle bir şarkı söylüyordu:

"Çingene kadın kırlarda yaşıyor..."

Ses sustu. Macfarlane'ın kalbinin atışları biraz hızlandı. Kapı açıldı.

Kadının İskandinavlarmki gibi platin sarışınlığı onda şok etkisi yaptı.

Dickie'nin tanımına rağmen, onu çingeneler gibi esmer olarak hayal etmişti.

Sonra Dickie'nin sözlerini ve bunların söylenişindeki garip tonu anımsadı. 'O

kadar güzeldi ki...' Tartışma götürmez kusursuz güzellik enderdir, Alistair Haworth'unkisi de tartışma götürmez kusursuz bir güzellikti.

Macfarlane kendini toparlayıp kadına doğru yürüdü. "Korkarım kim olduğum hakkında hiçbir fikriniz yok," diye başladı. "Adresinizi Laweslardan aldım.

Dickie Carpenter'ın bir arkadaşıyım."

Kadın ona bir, iki dakika kadar dikkatle baktı. Sonra, "Dışarı çıkıyordum,"

dedi. "Kırlarda dolaşacaktım. Siz de gelir misiniz?"

Pencereyi itip açtı ve yamaca adımını attı. Budala yüzlü iri yapılı bir adam hasır bir koltukta oturmuş, sigara içiyordu.

Bayan Haworth, "Kocam!" dedi. "Kırlarda biraz dolaşacağız, Maurice. Daha sonra Bay Macfarlane'la döneceğim. Kendisi öğle yemeğine kalacak. Kalacaksınız, değil mi?"

"Çok teşekkür ederim. Memnuniyetle kalırım." Macfarlane çevik adımlarla yokuşu tırmanan genç kadını izlerken, ne akla uyarak o adamla evlenmiş ki," diye düşünüyordu.

Bayan Haworth ilerideki kayalara doğru yürüdü. "Burada oturacağız," dedi.

"Siz de bana söylemek için geldiğiniz her neyse anlatacaksınız."

"Demek biliyorsunuz?"

"Kötü şeylerin olacağını her zaman bilirim. Çünkü getirdiğiniz haber kötü, öyle değil mi? Dickie hakkındaki haber?"

"Küçük bir ameliyat geçirdi. Başarılı bir ameliyat. Ama herhalde kalbi zayıftı. Kendine gelemeden öldü."

Genç kadının yüzünde ne görmeyi beklediğini kendisi de bilmiyordu ama herhalde o sonsuz bezginliği değil...

Onun, "Yine...o kadar uzun...o kadar uzun zaman bekledikten sonra," diye mırıldandığını duydu. Derken Bayan Haworth başını kaldırdı, "Evet. Ne diyecektiniz?"

"Sadece şunu. Birisi onu o ameliyata karşı uyarmıştı. Bir hemşire. Onu siz olduğunuzu düşünmüştü. Gerçekten siz miydiniz?"

Genç kadın hayır der gibilerden başını salladı. "Ben değildim. Ama hemşire olan bir kuzinim var. Loş ışıkta bana çok benzer. Bence o idi." Tekrar Macfarlane'a baktı. "Ama önemi yok, değil mi?" Birden gözleri irileşti. Soluksuz kalmış gibi, "Ah!" dedi. "Ah! Ne kadar garip! Anlamıyorsunuz..."

Macfarlane şaşırmıştı. Kadın hâlâ ona bakıyordu.

"Anladığınızı düşünmüştüm...Anlamalıydınız. Siz de sahipsiniz gibime gelmişti..."

"Neye sahipmişim?"

"O yeteneğe -ya da lanete- siz ne derseniz deyin. Bence sizde de o kayaların arasındaki şu oyuğa odaklanın. Hiçbir şey düşünmeyin, sadece bakın...Ah!" Kadın Macfarlane'ın hafifçe irkildiğini fark etmişti. "Bir şey gördünüz, değil mi?"

"Herhalde hayal gücümün bir oyunudur. Bir saniye boyunca o oyuğun kanla dolu olduğunu gördüm!" Kadın başıyla doğruladı. "İyi bilmişim. Orası eski güneşe tapanların kurbanlarını boğazladıkları yerdi. Daha hiç kimse söylemeden bilmiştim bunu. Bazen o insanların neler hissettiklerini bildiğin zamanlar oluyor...sanki ben de orada bulunmuşum gibi...Ve kırlarda bana evime dönüyormuşum gibi bir his duyuran bir özellik var...Bende yeteneğin olması çok doğal tabii. Bir Fergusson'um ben. Ailemizde geleceği ve uzakları görme yeteneği vardır. Annem babamla evlenene kadar bir medyumdu. Adı Cristine'di. Oldukça ünlüydü."

"Yetenekle olayları olmalarından önce görebilmeyi mi kastediyorsunuz?"

"Evet, geleceği ve geçmişi görme yeteneği, ikisi bir. Örneğin, niçin Maurice'le evlendiğimi merak ettiğinizi gördüm. Hiç inkâr etmeyin, bunu merak ettiniz! Cevabım şu: Onu korkunç bir şeyin beklediğini oldum olası bildiğim için. Onu bu akıbetten kurtarmak istedim...Kadınlar böyledir. Yeteneğimin sayesinde bunun olmasını önleyebilmem gerekir...Eğer mümkünse tabii -Dickie'ye yardım edemedim...Dickie anlayamazdı...Korkuyordu. Çok gençti o."

"Yirmi iki yaşındaydı."

"Ben ise otuz yaşımdayım. Ama kastettiğim bu değildi. Ayrılmış olmanın birçok şekli vardır, uzunluk, yükseklik ve en gibi...ama zamanla ayrılmış olmak hepsinin en kötüsü..." Genç kadın kasvetli bir sessizliğe gömüldü.

Aşağıdaki evden yansıyan bir gong sesi onları gerçeğe döndürdü.

Macfarlane yemekte Maurice Haworth'u inceledi. Adamın, karısına deliler gibi âşık olduğuna şüphe yoktu. Gözlerinde bir köpeğin sorgulamayan mutlu sevgisi okunuyordu. Macfarlane, kadının bakışının yansıttığı hemen hemen bir anneye yaraşır şefkate dikkat etti. Yemekten sonra izin istedi.

"Bir, iki gün kadar otelde kalacağım. Tekrar gelip sizi görebilir miyim?

Örneğin, yarın?"

"Tabii ki. Ama..."

"Ama ne?"

Genç kadın elini gözlerinin üstünde gezdirdi. "Bilmiyorum. Sadece bir daha görüşmeyeceğimizi düşündüm, hepsi bu...Hoşça kalın."

Macfarlane yolda ağır ağır uzaklaştı. Buz gibi bir elin yüreğini sıktığını hissediyordu. Sözle anlatılabilecek bir şey yoktu, ama yine de...

Bir araba hızla köşeyi döndü. Genç adam çite yamyassı yapıştı. Ucu ucuna.

Acayip bir gri gölge yüzüne yayıldı...

3

Macfarlane ertesi sabah uyanınca, "Tanrım, sinirlerim hurdahaş," diye homurdandı. Bir gün önceki öğleden sonranın olaylarını serinkanlılıkla gözden geçirdi. Otomobil, birden sisin bastırmasıyla otele giden kestirme yolu kaybetmesi, bu arada yakınında tehlikeli bir bataklık alanın bulunduğunu hissetmesi. Sonra otelin damından düşen baca külahı, geceleyin duyduğu yanık kokusu ve bunun izini sürerek şöminenin önündeki keçenin üstüne düşmüş olan koru bulması. Hiçbir şey değildi bunlar! Önemli olan genç kadının sözleri ve onun bütün bunları bilmiş olduğuna Macfarlane'in kalbinin derinlerinde emin olmasıydı.

Ani bir enerji akımıyla yorgam üzerinden attı. Yataktan kalkıp o gün ilk iş olarak genç kadını görmeye gitmesi lazımdı. Bu, büyüyü bozardı. Tabii, güven içinde oraya ulaşabildiği takdirde. Ne kadar sersemmişim Tanrım!

Kahvaltıda pek az şey yiyebildi. Saat onda yola düzülmüştü bile. Saat on buçukta ise eli zilin üstündeydi. Ancak o zaman ferahlamış gibi derin bir soluk alabildi.

"Bayan Haworth evdeler mi?"

Kapıyı daha önceki ihtiyar kadın açmıştı. Ama yüzü farklıydı, üzüntüden hurdahaştı.

"Ah bayım, demek duymadınız?"

"Neyi duymadım?"

"Bayan Alistair, tatlı yavrum. O içtiği şurup. Her gece içerdi. Zavallı kaptan perişan halde, aklı başından gitti. Karanlıkta raftan yanlış şişeyi almış...Doktoru çağırdılar, ama çok geçti..."

Macfarlane birden aşağıdaki sözleri hatırladı: "Onu korkunç bir şeyin beklediğini oldum olası bildim. Bu akıbetin önüne geçebilmeliydim -eğer bu bir insan için mümkünse-" Ama insan Kaderi oyuna getiremez...Kurtarmaya çalışırken yok eden garip bir vizyon.

Yaşlı hizmetkâr devam etti: "Güzel yavrucuğum! O kadar tatlı ve nazik, başı dertte olanlara o kadar müşfikti ki. Kimsenin canının yanmasına dayanamazdı."

Kadıncağız kısa bir duraklamadan sonra ekledi: "Yukarı çıkıp onu görmeyi ister miydiniz efendim? Onun söylediklerine bakarak kendisini uzun zamandan beri tanıdığınızı sanıyorum. "Hem de çok uzun zamandır demişti..."

Macfarlane ihtiyar kadının arkasından merdiveni çıktı ve salonun yukarısındaki odaya girdi. Bir gün önce şarkı söyleyen sesin oradan geldiğini duymuştu. Pencerelerin yukarısında renkli bir cam vardı. Ve bu yatağın başına kırmızı bir ışık düşürüyordu...Başında kırmızı bir örtü bulunan bir çingene....

Saçma, hayal gücü ona yine oyun oynuyordu. Alistair Haworth'a son bir kez baktı.

4

"Bir bayan sizi görmek istiyor efendim."

"Öyle mi?" Macfarlane otelci kadına dalgın bir tavırla baktı. "Kusura bakmayın, Bayan Rowse, hayal görüyordum galiba."

"Öyle mi efendim. Gece bastırdıktan sonra kırlarda garip şeylerin görüldüğünü ben de biliyorum. Beyaz hanım var, Şeytan'ın demircisi, denizciyle çingene kadın var..."

"O da nesi? Denizciyle çingene mi dediniz?"

"Öyle diyorlar efendim. Gençliğimde insanların dilinden düşmezdi. Bir süre önce aşk hayatlarında mutsuzluk yaşadılar...Ama şimdilerde uzun zamandan beri görünmüyorlardı."

"Demek öyle. Merak ediyorum: acaba şimdi tekrar görünecekler mi?"

"Neler söylüyorsunuz! O genç bayana gelince..."

"Hangi genç bayan?"

"Sizi görmek için bekleyen. Salonda bekliyor. Adının Bayan Lawes olduğunu söyledi."

"Ya!"

Rachel! İçinde garip bir çekingenlik vardı. Sanki bir başka dünyaya bakmıştı. Rachel'i unutmuştu, çünkü Rachel yalnız bu dünyaya aitti...Yine gözlerinin önündeki manzara değişti ve yalnız üç boyutlu bir dünyaya döndü.

Salonun kapısını açtı. Karşısında dürüst kahverengi gözleriyle Rachel vardı.

Sonra bir düşten uyanan bir adam gibi, gerçek, sıcak bir dalga halinde onu pençesine aldı. Hayattaydı, hayatta! Şöyle düşünüyordu: "İnsanın emin olabileceği yalnız bir tek hayat vardır! Bu!"

"Rachel!" dedi ve kızı çenesinden tutarak dudaklarından öptü.

LAMBA

Hiç kuşkusuz eski bir evdi. Bütün meydan eskiydi, katedral şehirlerinde çoğu zaman rastlanan o vakur ve onaylamaz bir yaşlılığı vardı. Fakat 19 numara yaşlıların arasındaki bir yaşlı izlenimi veriyordu; gerçek bir soylunun ciddiyeti vardı onda. Grilerin en grisi, azametlilerin en azametlisi, soğukların en soğuğu gibi yükseliyordu. Uzun zamandır boş kalan evlere özgü tenhalığı, haşin ve ürkütücü havasıyla öbür evlere egemenliğini ilan ediyordu.

Başka bir kentte olsa ev mutlaka tekinsiz, hayaletli olarak damgalanırdı, ama Weyminster hayaletlere karşıydı, onları olsa olsa eyaletin bir eşraf ailesinin bireyi olarak hoş görebilirdi. 19 numaranın bu nedenle hiçbir zaman tekinsiz olarak adı geçmezdi. Buna rağmen yıllar yılı KİRALIK VEYA SATILIK

olmaktan kurtulamadı.

19 numarayı defterden silmek beklentisinin olağandışı neşelendirdiği geveze emlakçinin arabasındaki Bayan Lancaster eve beğeniyle baktı. Adam övgü dolu açıklamalarına ara vermeksizin anahtarı kapının kilidine soktu.

Bayan Lancaster emlakçinin lakırdı selini aniden kısa keserek, "Ev ne kadar zamandır boş?" diye sordu.

Raddish ve Foplo firmasından Bay Raddish şaşaladı.

"Eh, birkaç zamandır," diye kibarca belirtti.

Bayan Lancaster, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

Loş ışıklı hol tüyler ürperten bir soğukluktaydı. Hayali daha geniş bir k bu ortamda ürperebilirdi, ama bu kadın fazlasıyla pratik düşünceliydi Uzun boyluydu; hafif kırlaşmış gür kestane rengi saçları ve soğuk bakışlı mavi gözleri vardı.

Tavan arasından bodruma kadar bütün evi dolaştı. Arada sırada yerinde sorular soruyordu. İnceleme faslı sona erdikten sonra meydanlığa bakan ön odaların birine gelerek kararlı bir tavırla emlakçiye baktı.

"Bu evin sorunu ne?" diye sordu.

Bay Raddish fena halde şaşırmıştı. "İçinde eşya olmayan bir ev daima biraz iç kapayıcıdır," diyecek oldu.

"Saçma," dedi Bayan Lancaster. "Kira böyle bir eve göre anormal derecede düşük. Bunun mutlaka bir nedeni vardır. Herhalde ev hayaletli falandır."

Bay Raddish hafifçe irkildiyse de bir şey demedi.

Bayan Lancaster gözlerini ondan ayırmıyordu. Biraz sonra yine konuştu.

"Tabii ki bu saçma. Ben hayaletlere ve bunun gibi şeylere inanmam, bu tür söylentiler de evi kiralamama herhangi bir engel oluşturmazlar. Ama hizmetkârlar ne çare ki bu tür söylentilere hemen inanır ve çok kolay korkarlar. Bu evde nasıl bir hayaletin dolaştığını söylerseniz, bana iyilik etmiş olursunuz."

Emlakçı, "Ben...gerçekten...bil...bilmiyorum," diye kekeledi.

Hanım, "Bildiğinize eminim," dedi. "Bunu öğrenmeden evi kiralayamam. Burada ne oldu? Bir cinayet mi işlendi?"

Meydanın saygınlığını lekeleyecek böyle bir olasının dehşete düşürdüğü Bay Raddish, "Kesinlikle hayır!" diye bağırdı. "Sadece...sadece bir çocuk var."

"Bir çocuk mu?"

"Evet."

Adam, "Olayı tam olarak bilmiyorum," diye isteksiz bir tavırla devam etti.

"Tabii çeşitli açıklamalar var, ama ben bir tanesini daha mantıklı buluyorum.

Söylenildiğine göre, Williams adındaki bir adam otuz yıl kadar önce 19 numarayı kiralamıştı. Hakkında hiçbir şey bilinmiyordu. Hizmetkârları yoktu. Dostları yoktu. Ender olarak gündüz vakti, sokağa çıkıyordu. Bir tek oğlu vardı: küçük bir erkek çocuğu. Eve taşınmasından iki ay sonra Londra'ya gitti, ama buraya adım atar atmaz bilmediğim bir suçtan dolayı polisçe aranan biri olduğu ortaya çıktı. Ama suçu ağır bir şey olmalıydı ki teslim olmaktansa kendini vurdu. Çocuk bu arada evde yalnız başına yaşamaya devam etmişti. Kısa bir süreye yetecek kadar yiyeceği vardı, günler boyunca babasının dönüşünü bekledi. Gelgeldim, ne olursa olsun evden dışarı çık. maması ve kimseyle konuşmaması gerektiği kafasına

sokulmuştu. Zayıf bünyeli, hastalıklı ve çelimsiz bir yavrucaktı. Aldığı emre karşı gelmek aklından bile geçmedi. Babasının gittiğinden habersiz olan komşular, onun geceleri boş evin korkunç yalnızlığında acı acı ağladığını duyuyorlardı.

Bay Raddish kısa bir ara verdikten sonra yağmurun başlamış olmasını bildirirmiş kadar kayıtsız bir tavırla tamamladı. "Çocuk sonunda açlıktan öldü."

Bayan Lancaster, "Şimdi de o çocuğun hayaleti mi bu evde dolaşıyor?" diye sordu.

Bay Raddish, "Aslında önemli bir şey değil," diye onu yatıştırmaya çalıştı.

"Görülen bir şey yok, ama ne kadar saçma olursa olsun, insanlar, çocuğun ağladığını işittiklerini söylüyorlar."

Bayan Lancaster sokak kapısına yürüdü.

"Ben evi çok beğendim," dedi. "Bu fiyata bunun kadar iyi bir yer bulamam.

Düşünüp size kararımı bildireceğim."

"Ev çok iç açıcı gözüküyor, öyle değil mi, baba?"

Bayan Lancaster etrafına beğeniyle baktı. Şen renklerdeki halılar, en lalı möbleler ve çeşitli biblolar 19 numaranın kasvetli görünümünü tamamen değiştirmişti.

Genç kadın omuzları çökmüş ve kamburlaşmış ihtiyar bir adamla konuşuyordu.

Mistik yüzlü bir ihtiyar olan Bay Winburn kızma benzemiyordu. Hatta birinin pratik düşünceliliği ve kararlılığıyla ötekinin hayalci ve gizemli havası arasında bundan büyük bir çelişki düşünülemezdi.

Gülümseyerek, "Evet," diye doğruladı. "Evin hayaletli olduğu kimsenin aklına gelmez."

"Lütfen saçmalama, baba. Hem de evdeki ilk günümüzde."

Bay Winburn gülümsedi.

"Öyle olsun yavrum, hayalet diye bir şey olmadığı bahsinde anlaşalım."

Bayan Lancaster, "Ayrıca," diye devam etti. "Sakın Geoff'un yanında bir şey söylemeyin. O kadar hayalci bir çocuk ki."

Geoff Bayan Lancaster'in küçük oğluydu. Aile Bay Winburn'dan, dul kızından ve Geoffrey'den oluşuyordu.

Yağmur pencereye çarpmaya başlamıştı: pit pat, pit pat.

Bay Winburn, "Dinle," dedi. "Bunlar küçük ayak seslerine benzemiyor mu?"

Bayan Lancaster gülümsedi. "Bu daha çok yağmura benziyor."

Babası dinlemek için başını ileri uzatarak, "Ama bu bir ayak sesi," diye bağırdı."

Bayan Lancaster kendini tutamayarak bir kahkaha attı.

"Geoff bu. Merdivenden iniyor."

Bay Winburn da ister istemez güldü. Holde çay içiyorlardı, ihtiyar adam da arkasını merdivene vererek oturmuştu. Şimdi torununu görmek için sandalyesini çevirdi.

Küçük Geoffrey oldukça ağır ve rahat adımlarla merdivenden iniyordu. Yüzünde bir çocuğun yabancı bir evde duyduğu huşu okunuyordu. Merdiven basamakları cilalı meşeden ve halıyla kaplı değildi. Gelip annesinin yanında durdu. Bay Winburn birden irkildi. Çocuk holden geçerken ihtiyar adam merdivende gayet net olarak ikinci bir ayak sesi duymuştu. Sanki birisi Geoffrey'i izliyordu. Sahibi acı çekiyormuş gibi sürüklenen ayak sesleriydi. İhtiyar adam sonunda inananıyormuş gibi omuzlarını silkti. Mutlaka yağmurdur, diye düşündü.

Geoff ilginç bir olguyu işaret eden birinin kayıtsız tavrıyla, "Keklere bakın," dedi.

Annesi hemen onun arzusunu yerine getirmeye girişti.

"Yeni evini beğendin mi oğlum?" diye sordu.

Geoff ağzı kekle dolu olarak, "Çook," diye yanıt verdi. "Kilolarca." En derin hoşnutluğun ifadesi olan bu ifadeden sonra tekrar sessizliğe gömüldü ve keki en kısa zamanda ortadan yok etmeye girişti.

Son lokmayı yutmasıyla birlikte tekrar çenesi açıldı.

"Anne, Jane burada bir tavan arası varmış diyor. Hemen oraya çıkıp bakabilir miyim? Orada gizli bir kapı da olabilir, Jane yok diyor, ama ben vardır diye düşünüyorum. Hem orada borular, su boruları olduğunu biliyorum. Onlarla oynayabilir miyim ve evet, gidip buhar kazanını görebilir miyim?" Bu son sözleri öylesine coşkulu bir sesle söylemişti ki, dedesi, eşsiz çocukluk hazzının onun için sadece sıcak olmayan bir sıcak suyu ye çok sayıda yüklü muslukçu faturalarını çağrıştırdığını düşünerek utandı.

Bayan Lancaster, "Tavan arasına yarın bakarız canım," dedi. "Bloklarını getirip bir ev ya da bir makine inşa etmeye ne dersin?"

"Bir ev inşa etmek istemiyorum."

Dedesi, "Öyleyse bir buhar kazanı yap," diye önerdi.

Geoffrey'in yüzü güldü.

"Borularla mı?"

"Evet, çok çok boruyla."

Geoffrey bloklarını getirmeye sevinç içinde koştu.

Yağmur hâlâ yağıyordu. Bay Winburn kulak kabarttı. Evet, duyduğu yağmurun sesi olmalıydı, ama ayak seslerine de çok benziyordu.

O gece tuhaf bir düş gördü.

Bir kentten yürüyerek geçiyordu. Büyük bir kente benziyordu. Ama bir çocuk kentiydi; yetişkin insanlar yoktu orada, sadece çocuklar vardı, bir alay çocuk.

Düşünde bu çocukların hepsi yabancının yanına koşuyorlar, 'Onu getirdin mi?' diye bağırıyorlardı. Görünüşe göre, kendisi onların ne demek istediğini anlıyor ve üzgün bir tavırla başını sallıyordu. Bunu görünce çocuklar ona arkalarını dönüyor ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyorlardı.

Derken kentle çocuklar gözden silindiler, Bay Winburn de uyanıp kendini yatağında buldu, ama o ağlama sesi hâlâ kulaklarındaydı. Uyanık olmasına rağmen sesi hâlâ net olarak duyuyordu. Geoffrey'in alt katta yattığını anımsadı, oysa kederli çocuğun hıçkırıkları yukarıdan geliyordu. İhtiyar adam doğrulup bir kibrit çaktı. Ağlama sesi anında kesildi.

Bay Winburn düşü ve sonrasını kızına anlatmadı. Bunun hayal gücünün ona oynadığı bir oyun olmadığına emindi. Aradan çok geçmeden sesi gündüz saatlerinde de duymaya başladı. Rüzgâr şöminenin içinde uluyordu, ama bu ayrı bir sesti -bir çocuğun belirgin, şüphe götürmeyen, iç açıcı hıçkırıkları.

Onları duyanın sadece kendisi olmadığını da keşfetti ihtiyar adam. Birden birinin arkadaşına, "Dadı Bay Geoffrey'e kötü davranıyor galiba. Daha bu sabah hıçkıra hıçkıra ağladığını duydum," dediğini duydu. Oysa Geoffrey bir sağlık ve neşe numunesi görünümde sabah kahvaltısıyla öğle yemeğine inmişti. Bay Winburn ağlayanın Geoff değil, ağır ayak sesleriyle onu defalarca irkilten öbür çocuk olduğunu çok iyi biliyordu.

Yalnızca Bayan Lancaster hiçbir şey duymamıştı. Kulakları belki de başka bir dünyadan yansıyan sesleri yakalamaya uyum sağlamamıştı.

Öyleyken o da bir gün bir şok yaşadı.

Geoff ağlamaklı bir sesle ona, "Anneciğim, o küçük çocukla oynamama izin versene," dedi.

Bayan Lancaster gülümseyerek yazı masasının başındaki işinden başını kaldırdı.

"Hangi küçük çocuk bu yavrum?"

"Adını bilmiyorum. Tavan arasında yerde oturmuş, ağlıyordu, ama beni görünce kaçtı. Herhalde utandı. (Geoff biraz küçümseyerek konuşuyordu), yani hiç büyük bir çocuk gibi değil. Sonra çocuk odasındayken de onu gördüm. Kapıda durmuş, bloklarımla inşaat yapmamı seyrediyordu. O kadar yalnız gözüküyordu ki. Sanki benimle oynamak istiyordu. 'Gel, makineyi beraber inşa edelim,' dedim, ama yanıt vermedi. Bir sürü çikolata görmüş de annesi onlara dokunmamasını söylemiş gibi bakıyordu." Geoff içini çekti. Kendi kişisel anılarına dönmüş gibiydi. Devam etti: 'Ama Jane'e onun kim olduğunu sorduğum ve onunla oynamak istediğimi söylediğim zaman, o evde başka küçük çocuk olmadığını ve yalan öyküler anlatmamamı söyledi. Jane'i hiç sevmiyorum."

Bayan Lancaster ayağa kalktı.

"Jane haklı. Küçük çocuk yok."

"Ama ben onu gördüm. N'olur anneciğim, bırak da onunla oynayayım. O kadar yalnız, o kadar mutsuz gözüküyordu ki. Onu iyileştirmek için mutlaka bir şey yapmak istiyorum."

Bayan Lancaster tekrar konuşmak için ağzını açmıştı ki babası araya girdi.

"Geoff," dedi tatlı bir sesle. "O zavallı küçük oğlan çok yalnız, sen ise onu avutmak için bir şey yapabilirsin, ama bunun yolunu kendin bulman gerekir, tıpkı bir bilmece gibi. Anlıyorsun, değil mi?"

"Büyüdüğüm için mi her şeyi tek başıma yapmam lazım?"

"Evet, büyüdüğün için."

Çocuk odadan çıkarken Bayan Lancaster ihtiyar adama çıkıştı.

"Baba, bu çok saçma. Oğlanı hizmetkârların saçma sapan hikâyelerine inanmaya nasıl cesaretlendirirsin?"

Yaşlı adam, "Hiçbir hizmetkâr çocuğa bir şey anlatmadı," dedi. "Geoff benim duyduğumu duydu, onun yaşında olsam belki benim de görebileceğim şeyi gördü."

"Ama bu şey o kadar saçma ki. Onu niçin ben görmüyorum veya duymuyorum?"

Bay Winburn gülümsedi, garip derecede yorgun bir gülümseyişti, ama yanıt vermedi.

Kızı, "Niçin?" diye yineledi. "Niçin ona -o - şeye- yardım edebileceğini söyledin? Bu öylesine olanaksız ki."

İhtiyar adam ona o düşünceli bakışıyla baktı.

"Niçin olanaksız olsun?" dedi. Şu dizeleri hatırlıyor musun?

Hangi lamba var kaderin elinde Karanlıkta rehberlik etmesi için küçük çocuklarına "Körü körüne bir inan,' diye yanıtladı Tanrı.

"Geoffrey'de işte bu var, körü körüne bir inan. Bütün çocuklarda var bu.

Ancak yaş aldıkça bunu kaybediyor, silkip atıyoruz. Bazen çok yaşlandığımız zaman küçük bir parıltı bize geri dönüyor, ama Lamba yalnız çocuklukta en parlak oluyor. Onun için Geoffrey'in yardım edebileceğine inanıyorum."

Bayan Lancaster, "Bu işi anlayamıyorum," diye mırıldandı.

"Ben de...O çocuğun başı dertte ve kurtarılmayı istiyor. Ama nasıl?

Bilmiyorum, ancak -düşünmesi bile korkunç - bir çocuk nasıl böyle yüreği parçalanırmış gibi ağlar."

Bu konuşmadan bir ay sonra Geoffrey ağır hastalandı. Doğu rüzgârı çok sert esiyordu, Geoff da kuvvetli bünyeli bir çocuk değildi. Doktor başını sallayarak durumu iyi görmediğini ifade etti. Bay Winburn'la daha açık konuşarak hiç umudu kalmadığını gizlemedi. "Çocuk zaten öyle ya da böyle uzun yaşamayacaktı," dedi.

"Akciğerlerinde uzun zamandan beri ciddi bir sorunu vardı."

Bayan Lancaster Geoff a bakarken öbür çocuğun varlığını fark etti.

Hıçkırıkları önceleri rüzgârın sesinden fazla ayırt edilemiyordu, ama zamanla daha belirginleştiler ve yanılmaya olanak kalmadı. Sonra sessizlik anlarında bir çocuğun donuk, umutsuz ve acı mı acı hıçkırıklarını net olarak duymaya başladı.

Durumu giderek kötüleşen Geoff kriz anlarında tekrar tekrar "küçük çocuğu"

sayıklamaya başlamıştı. "Gitmesine yardım etmeyi çok istiyorum, çok!" diye ağlıyordu.

Hezeyanları bir uyuşukluk durumu izledi. Geoffrey hiç kıpırdamadan yatıyor, soluk aldığı bile zor fark ediliyordu. Oturup başında çocuğun beklemekten başka yapılacak şey yoktu. Derken berrak ve sakin, en hafif bir esintisiz bir gece geldi.

Çocuk birdenbire kımıldadı. Gözleri açıldı. Annesinin ötesine, açık kapıya doğru bakıyordu. Konuşmaya çalıştı, annesi de yarı yarıya solunmuş sözleri duyabilmek için eğildi.

Çocuk, "Tamam, geliyorum," diye fısıldadı ve arkaya devrildi.

Anne birden dehşet içinde kaldı ve odanın öbür yanındaki babasının yanına çekildi. Yakınlarında bir yerde öbür çocuk gülüyordu. Şen, hoşnut, zafer dolu gülüş odanın içinde yankılanıyordu.

Kadıncağız, "Korkuyorum, çok korkuyorum," diye inledi.

Babası onu korur gibi kolunu onun omuzlarına doladı. Ani bir rüzgâr ikisini de yerlerinden sıçrattı, ama esinti kayboldu ve ortalık önceki gibi sakinleşti.

Gülüş kesilmişti. Bu kez hafif bir ses baş gösterdi. Önce hemen hemen duyulamayacak kadar hafifti, ama sonra fark edilebilecek kadar kuvvetlendi. Ayak sesleriydi bu; hızla uzaklaşan ayak sesleri.

O çok iyi bilinen duraklamalı küçük ayaklar pit-pat, pit-pat diye koşuyordu.

Ama şimdi başka ayak sesleri de onlara katılıyor, daha hızlı, daha hafif hareket ediyordu.

Sözleşmiş gibi kapıya yöneldiler.

Küçük çocukların gözle görülmeyen ayakları birlikte aşağı iniyor, yanlarından geçiyordu. İki küçük çocuğun birlikte uzaklaşan ayak sesleriydi bunlar.

Bayan Lancaster panik halinde başını kaldırdı.

"İki taneler - iki!"

Ani korkunun etkisiyle yüzündeki bütün renk silinmişti. Köşedeki küçük yatağa doğru döndü, ama babası onu yavaşça durdurdu.

"Yapma," dedi sadece.

Pit-pat, pit-pat ...sesler giderek hafifliyor, hafifliyordu.

Arkasından derin bir sessizlik.

RADYO

Dr. Meynell doktorlara özgü o rahat tavırla, "Her şeyden önce endişe ve heyecandan kaçınmalısınız," dedi.

Bu yatıştırıcı, fakat anlamsız sözleri duyan çoğu kimseler gibi Bayan Harter de rahatlamaktan çok, kuşkulu görünüyordu.

Doktor, "Kalbiniz biraz zayıf, ama telaşlanacak bir şeyiniz olmadığına emin olabilirsiniz," diye devam etti.

Ekledi: "Yine de binaya bir asansör koydurmanızda yarar var. Ne diyorsunuz?"

Bayan Harter iyice kaygılanmıştı.

Dr. Meynell aksine kendinden hoşnut gözüküyordu. Yoksullardan çok zengin hastalara bakmayı sevmesinin nedeni, hastalıklarına deva önerirken faal hayal gücünü çalıştırabilmesiydi.

Daha da çarpıcı bir şey düşünmek isteyen, fakat başaramayan Dr. Meynell, "Evet, bir asansör," dedi. "O zaman gereksiz çabalardan kaçınabiliriz. Güzel günlerde düz yerlerde hareket edin, ama dik yokuşları tırmanmaktan kaçının.

Hepsinden de önemlisi," diye ekledi. "Eğlenceli şeylerle oyalanın. Sakın sağlığınız üzerinde kafanızı yormayın."

Doktor, yaşlı hanımefendinin yeğeni Charles Ridgeway'le daha açık konuştu.

"Teyzeniz daha yıllarca yaşayabilir, tahminimce yaşayacaktır da. Aynı zamanda bir şok ya da aşırı bir zorlanma onu göz açıp kapayana kadar götürebilir."

Sözlerini vurgulamak için parmaklarını şaklattı. "Çok sakin bir hayat sürmeli.

Gereksiz çabalar yok. Yorgunluk yok. Bir de kendini düşünüp kaygılanmasına meydan verilmemeli tabii. Onu neşelendirmeye ve oyalamaya çalışmalısınız."

Charles Ridgeway düşünceli bir tavırla, "Onu oyalamaya çalışmalı." diye mırıldandı.

Charles düşünceli bir genç adamdı. Aynı zamanda mümkün olduğunca kendi isteklerinin gerçekleşmesine yardım etmekten yanaydı.

O akşam eve bir radyo alınmasını önerdi.

Eve asansör koydurma düşüncesinden esasen yeterince rahatsız olan Bayan Harter isteksiz davrandı. Ama Charles ikna edici olmayı biliyordu.

Bayan Harter acıklı bir sesle, "Bu modern şeylerden hoşlandığımı sanmıyorum," dedi. "Dalgalar, biliyorsun işte, elektrik dalgaları bana kötü etki yapabilir."

Charles, tepeden bakarcasına, fakat nazik bir şekilde bu fikrin anlamsızlığına dikkat çekti.

Konuya ilişkin bilgisi belirsiz olan, fakat kendi görüşünde ısrar eden Bayan Harter ikna olmuyordu.

"Onca elektrik," diye çekine çekine mırıldandı. "Sen ne dersen de, Charles, bazı kimseler elektrikten etkilenirler. Örneğin ben, gök gürültülü fırtınalardan önce müthiş bir baş ağrısı çekerim. Bunu çok iyi biliyorum."

Yaşlı kadın bir zafer kazanmış gibi başını salladı.

Charles sabırlı bir genç adamdı. Ama aynı zamanda ısrarcıydı da.

"Sevgili Mary Teyze," diye söze başladı. "Şunu açıkça belirteyim ki..."

Bu konuda aşağı yukarı bir uzmandı, şimdi de teyzesine nutuk çekmeye girişti. Konuştukça konuya ısınarak çeşitli valflardan, yüksek ve düşük frekanslardan, amplifikatörlerden ve kondansatörlerden söz etti.

Anlamadığı bir kelime denizinin içine gömülen Bayan Harter sonunda boyun eğdi.

"Tabii Charles," diye mırıldandı. "Sen öyle düşünüyorsan..."

Charles, "Öyle teyzeciğim," dedi. "Bu iş tam sana göre, seni meşgul edip kuruntu etmenin önüne geçer."

Dr. Meynell tarafından önerilen asansör kısa zaman sonra monte edildi ve Bayan Harter'in neredeyse ölümüne neden oluyordu. O da birçok yaşlı hanımlar gibi evinin içinde yabancı erkekler görmekten hiç, ama hiç hoşlanmıyor, onlardan şüpheleniyor, aile gümüşlerini çalacaklarından korkuyordu.

Asansörden sonra radyo da geldi. Bayan Harter, ona çok itici gelen aygıta, birçok düğmeyle bezeli hantal görünüşlü kocaman kutuya bakakalmıştı.

Teyzesini radyosuyla barıştırmak için Charles bütün hünerini kullanmak zorunda kaldı.

Genç adam tam havasındaydı, düğmeler çeviriyor, bu arada sürekli konuşuyor, açıklamalarda bulunuyordu.

Bayan Harter yüksek arkalıklı koltuğunda oturduğu yerden derin bir sabırla yeğenini seyrediyor, bu yeni icatların birer baş belası oldukları kanısından vazgeçmiyordu.

"Dinleyin Mary Teyze, Berlin'i yakaladık. Harika, değil mi? Adamı duyabiliyor musunuz?"

Yaşlı kadın, "Bir sürü vızıltı ve tıkırtıdan başka bir şey duyduğum yok,"

diye yakındı.

Charles düğmeleri çevirmeyi sürdürüyordu. "İşte Brüksel," diye heyecanla bildirdi.

Pek ilgilenmişe benzemeyen Bayan Harter, "Öyle mi?" diye söylendi.

Charles'ın yine düğmeler çevirmesiyle doğaüstü bir uluma odanın içini doldurdu.

Mizahtan hoşlanan bir yaşlı hanım olan Bayan Harter, "Galiba Köpek Bakımevi'ni bulduk," dedi.

Charles güldü. "Hah hah, şaka yapmak fırsatını kaçırmazsınız, değil mi Mary Teyze? Aferin, aferin."

Bayan Harter yeğenine gülümsemekten kendini alamadı. Charles'ı çok severdi.

Miriam Harter adında başka bir yeğen yaşlı kadının yanında birkaç yıl yaşamıştı.

Bayan Harter kızı mirasçısı yapmayı düşünmüştü, ama Miriam teyzesinin gözüne girmeyi başaramamıştı. Sabırsızdı ve belli ki teyzesinin beraberliğinden sıkılıyordu. Üstelik aklı fikri oynaştaydı. Sonunda Bayan Harter'in hoşuna gitmeyen bir gençle işi pişirmişti. Miriam beğenilmeyen bir malmış gibi kısa bir pusulayla annesinin evine iade edilmişti. Sonunda söz konusu gençle evlenmişti.

Bayan Harter Noel'lerde ona genellikle bir kutu mendil veya bir sehpa örtüsü falan göndermek âdetindeydi.

Kız yeğenlerinin hayal kırıklığına uğrattığı Bayan Harter sonunda dikkatini erkek yeğenlere çevirmişti.

Charles daha ilk gününden turnayı gözünden vurmuştu. Teyzesine daima saygılı davranıyor, yaşlı kadının gençlik anılarını görünürde ilgiyle izliyordu. Resmen canı sıkılan ve bunu belli eden Miriam'ın bu bakımdan tartı tersiydi. Charles hiç sıkılmıyordu, daima sakin ve neşeliydi. Teyzesine günde birkaç kez olağanüstü yaşlı bir hanımefendi olduğunu tekrarlıyordu.

Charles'dan çok hoşnut kalan Bayan Harter, avukatına yeni bir vasiyetname hazırlanması için gerekli talimatları ulaştırmıştı. Vasiyetname taslağı kısa zamanda yaşlı hanıma gönderildi, onaylandı ve imzalandı.

Charles şimdi bu radyo konusunda bile teyzesinin bir kez daha gönlünü almış bulunuyordu.

Radyoya önce açıkça karşı olan Bayan Harter çok geçmeden hoşgörüyle bakmaya başladı, sonunda da resmen büyülendi. Radyonun en çok Charles evde olmadığı zamanlar zevkini çıkarabiliyordu. Çünkü Charles aygıtı bir türlü rahat bırakmıyordu. Bayan Harter koltuğunda rahat rahat oturarak bir senfonik konseri izliyor ya da Lucrezia Borgia hakkında bir konferansı dinliyor, tam bir mutluluk ve huzur yaşıyordu ki, heyhat! Charles rahatını kaçırıyordu. Yabancı istasyonları aradığında odadaki uyum, ahenksiz çığlıklar tarafından darbeleniyordu. Fakat yeğeninin dostlarıyla yemeğe çıktığı akşamlarda Bayan Harter radyodan gerçekten büyük zevk alıyordu. Aygıtı açıyor, yüksek arkalıklı koltuğuna yerleşiyor ve akşamın programının tadını çıkarıyordu.

Tüyler ürpertici olay radyonun gelmesinden yaklaşık üç ay sonra başgösterdi.

Charles o akşam bir briç partisindeydi.

O akşamki program bir balad resitaliydi. Ünlü bir soprano 'Annie Laurie'yi söylüyordu, şarkının orta yerinde garip bir şey oldu. Müzik bir an durdu, vızıltılı ve tıkırtılı gürültü devam etti, sonra bu da durdu. Önce bir ölüm sessizliği oldu, arkasından da alçak bir vızıltı başgösterdi.

Bayan Harter'e, sebebini anlamasa da radyo çok, çok uzaktaki bir yere ayarlanmış gibi geldi. Derken bir ses gayet net ve belirgin şekilde konuştu.

Hafif İrlanda şiveli bir erkek sesiydi bu.

"Mary...beni duyabiliyor musun, Mary? Benim, Patrick. . Yakında seni almaya geleceğim. Hazır olacaksın, değil mi Mary?"

Hemen arkasından, Annie Laurie'nin melodisi yine odayı doldurdu.

Bayan Harter koltuğunda kaskatı kesilmişti. Elleri koltuğun kollarına saplanmıştı. Rüya mı görmüştü yoksa? Patrick! Patrick'in sesi! Patrick'in sesi bu odada onunla konuşuyordu. Hayır, bu bir düştü, belki de bir sanrı. Belki de bir, iki dakikalığına uyuyakalmıştı. Ama rüyada böyle bir şeyi görmesi yine de tuhaftı; ölü kocasının sesinin öbür dünyadan onunla konuşması. Biraz korkmuştu Mary, Patrick'in ona söyledikleri neydi?

"Yakında seni almaya geleceğim, Mary. Hazır olacaksın, değil mi?"

Bu bir uyarı olabilir miydi? Kalbinin zayıflığı...Ne de olsa yaşı ilerliyordu.

Bayan Harter, "Evet, bu bir uyarı, başka bir şey olamaz," diyerek koltuğundan ağır ağır ve zorlanarak kalktı. Kendi kendine ekledi.

"Bir asansör koydurmak için bunca para israf etmek!"

Deneyiminden kimseye bahsetmedi, fakat bundan sonraki bir, iki gün düşünceli ve biraz kaygılıydı.

Derken aynı olay yinelendi. Bayan Harter odasında yine yalnızdı. Bir orkestra parçasının çalındığı radyo, önceki gibi aniden sustu. Yine bir sessizlik, arkasından çok uzakları çağrıştıran bir his, sonunda da Patrick'in sesi - hayatta olduğu zamanlardaki gibi değil de çok hafif, uzaklardan, ruhlar dünyasından geliyormuş gibi garip bir özelliği olan bir ses.

"Patrick seninle konuşuyor, Mary. Çok yakında seni almaya geleceğim..."

Arkasından bir takırtı, bir vızıltı. Orkestra parçası yine olanca görkemiyle devam ediyordu.

Bayan Harter saate baktı. Hayır, bu kez uykuya dalmamıştı. Uyanık olduğu sırada ve bütün duyuları seferberken Patrick'in sesinin konuştuğunu duymuştu. Bu bir sanrı değildi, olmadığına emindi. Yaşlı kadın, Charles'in ona uzaydaki dalgalar hakkında anlattıklarını biraz şaşkın olarak hatırlamaya çalıştı.

Patrick'in onunla gerçekten konuşmuş olması mümkün müydü? Gerçek sesi uzayda sürüklenip buraya kadar gelebilir miydi? Kayıp dalga uzunlukları ya da bunun gibi şeyler vardı. Kayıp dalgalar belki de bu sözde psikolojik olayların açıklamasıydı. Hayır, Charles'ın ona sözünü ettiği bu

fikrin yapısında olmayacak hiçbir şey yoktu. Teyzesini olacak olana hazırlamak için modern bilimden yararlanmıştı.

Bayan Harter hizmetçisi Elizabeth'in gelmesi için zile bastı.

Elizabeth altmış yaşlarında kadar, uzun boylu ve yüzü gülmeyen bir kadındı.

Ama bu katı görünüşün ardında hanımına karşı gerçek bir sevgi ve şefkat gizliydi.

Sadık hizmetçisi görününce Bayan Harter, "Elizabeth," dedi. "Sana ne söylediğimi anımsıyor musun? Yazı masamın sol üst çekmecesi. Kilitlidir. Beyaz etiketli anahtarla açılır. Her şey orada hazır."

"Neye hazır, ham'fendi?"

Bayan Harter kişner gibi, "Cenaze törenim için her şey hazır. Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun, Elizabeth. Her şeyi oraya koymama sen bana yardım etmiştin."

Elizabeth'in yüzü tuhaflaşmaya başladı.

"Yapmayın ham'fendi," diye inledi. "Daha iyi gözüktüğünüzü düşünüyordum."

Bayan Harter, "Hepimiz bir gün gitmeye mahkûmuz," diye gerçekçi bir dille konuştu. "Ben yetmişimi geçtim, Elizabeth. Haydi. Haydi, cıvıma. Eğer ağlaman gerekirse git, başka yerde ağla."

Elizabeth burnunu çeke çeke uzaklaştı.

Bayan Harter hizmetçisinin arkasından sevgiyle baktı.

Budalanın teki, ama Allah için sadık, diye düşündü. Hem de çok sadık. Dur bakayım, vasiyetnamemde ona yüz sterlin mi bırakmıştım, yoksa elli sterlin miydi? Yüz sterlin olmalı. Elizabeth çok uzun zamandır yanımda.

Bu nokta yaşlı hanımı rahatsız etmişti. Ertesi gün oturup avukatına bir mektup yazdı ve göz atması için vasiyetnamesini kendisine yollamasını rica etti.

Aynı günde Charles yemekte söylediği bir şeyle onu şaşırttı.

"Konuk yatak odasındaki komik ihtiyar da kim?" diye sordu. "Hani şöminenin yukarısındaki resmi kastediyorum. Başında kunduz kürkü kalpak

olan favorili kerata?"

Bayan Harter yeğenine sert sert baktı.

"O, Patrick Enişte'nin gençliği," dedi.

"Çok üzgünüm, Mary Teyze. Kabalık etmek istememiştim."

Bayan Harter özrü vakur bir baş hareketiyle kabul etti.

Charles biraz tereddütle devam etti:

"Bilmem, merak etmiştim de..."

Genç adamın kararsız şekilde durması üzerine Bayan Harter sertçe, "Evet? Ne diyecektin?" diye sordu.

Charles, "Hiç," dedi biraz aceleyle. "Yani anlamlı bir şey değildi."

Yaşlı hanım o sırada bir şey söylemedi, ama o günün daha ileri bir saatinde yalnızlarken aynı konuya döndü.

"Merak ettim, Charles, eniştenin resmiyle ilgili sorunun anlamı neydi?"

Charles sıkılmış göründü.

"Size söyledim, Mary Teyze. Sadece saçma bir fikrimle ilgiliydi."

Bayan Harter en otoriter sesiyle, "Charles," dedi. "Bana söylemende ısrar ediyorum."

"Peki öyleyse teyzeciğim. Onu -hani şu resimdeki adamı kastediyorum- dün gece eve gelirken onu en uçtaki pencereden dışarı bakarken görür gibi oldum.

Herhalde ışığın bir oyunudur, ama o an onun kim olduğunu merak ettim. Hani Victoria çağının ilk dönemlerinden fırlamış gibiydi. Ama sonra Elizabeth evde bir ziyaretçi ya da bir yabancı olmadığını söyledi. O akşam daha ileri bir saatte konuk yatak odasına girince şöminenin yukarısındaki resimle karşılaştım.

Aynen pencerede gördüğüm adamdı! Herhalde bilinçaltımın bana bir oyunuydu.

Herhalde resmi daha önce görmüş, ama bunu fark etmemiş, sonra da penceredeki yüzü hayal etmiştim."

Bayan Harter, "En uçtaki pencere mi?" diye sert bir sesle konuştu.

"Evet, niçin sordunuz?"

"Hiç," dedi Bayan Harter.

Ama yine de sarsılmıştı. O oda eskiden kocasının giyinme odasıydı.

Aynı akşam Charles yine evde değildi, Bayan Harter de sabırsızlıkla radyonun karşısına yerleşmişti. O gizemli,sesi üçüncü kez de duyduğu takdirde, başka bir dünyayla gerçekten iletişim kurduğundan en küçük bir kuşkusu kalmayacaktı.

Kalbinin atışları hızlandığı halde, programda yine aynı kesinti olup belli sessizlik süresinden sonra uzaklardaki İrlanda şiveli sesi duyunca şaşırmadı.

"Mary, artık hazırsın...Cuma günü Seni almaya geleceğim...Cuma günü saat dokuz buçukta...Korkma, hiç acı duymayacaksın...Hazır ol..."

Sonra, sonuncu kelime daha tamamlanmadan orkestra müziği yine tüm gürültüsüyle başladı.

Bayan Harter bir, iki dakika kadar hiç kımıldamadan oturdu. Yüzü bembeyaz olmuş, dudaklarının etrafı morarmıştı.

Çok geçmeden ayağa kalktı ve yazı masasının başına oturdu. Biraz titrek bir elle aşağıdaki satırları yazdı:

"Bu gece saat 9. 15'de ölü kocamın sesini çok net olarak duydum. Cuma gecesi saat 9. 30'da beni almaya geleceğini söyledi. Eğer o gün ve o saatte ölecek olursam, ruhlar dünyasıyla bağlantı kurma olasılığının tartışmasız olarak kanıtlanması için bu gerçeklerin duyulmasını istiyorum. - MARY HARTER. "

Bayan Harter yazdıklarını okudu, kâğıdı bir zarfın içine koydu ve zarfın arkasına bir adres yazdı. Sonra zile bastı. Elizabeth odaya girince Bayan Harter masasının başından kalktı ve yazdığı pusulayı ihtiyar kadına verdi.

"Elizabeth," dedi. "Cuma gecesi ölecek olursam bu pusulanın Dr. Meynell'e verilmesini istiyorum." Elizabeth'in itiraz etmeye hazırlanması üzerine, "Hayır, benimle tartışma," dedi. "Önsezilere inandığını bana kaç kez söylemiştin. Şimdi benim bir önsezim var. Vasiyetnamemde sana 50 sterlin bırakmıştım. Bu tutarı 100 sterline çıkarmak istiyorum. Ölmeden önce bankaya gitmeyi başaramazsam Bay Charles gerekeni yapacaktır."

Bayan Harter, Elizabeth'in ağlamaklı bir sesle yaptığı itirazları her zamanki gibi kısa kesti. Yaşlı hanım bu kararı doğrultusunda ertesi sabah yeğeniyle konuştu.

"Unutma, Charles, başıma bir şey gelecek olursa, Elizabeth'e fazladan bir 50 sterlin verilecek."

Genç adam neşeli bir sesle, "Bugünlerde çok karamsarsınız, Mary Teyze,"

dedi. "Size ne olabilir ki? Dr. Meynell'e bakılırsa, yirmi yıl sonra yüzüncü yaş gününüzü kutlayacağız."

Bayan Harter yeğenine sevgiyle gülümsedi, ama bir şey demedi. Bir, iki dakika sonra sordu:

"Cuma akşamı ne yapıyorsun, Charles?"

Genç adam biraz şaşırmış göründü.

"Aslını isterseniz, Ewingler beni bir briç partisine davet ettiler, ama evde kalmamı isterseniz..."

Bayan Harter kararlı bir tavırla, "Hayır," dedi. "Kesinlikle olmaz. Kararım karardır, Charles. Özellikle o gece yalnız olmak istiyorum."

Charles teyzesine merakla baktıysa da, Bayan Harter başka bilgi vermedi. Çok cesur ve kararlı yaşlı bir hanımdı. Garip deneyimini tek başına yaşaması gerektiğine inanıyordu.

Cuma akşamı ev çok sessizdi. Bayan Harter her zamanki gibi şöminenin yanına çekilmiş yüksek arkalıklı koltuğunda oturuyordu. Bütün hazırlıklarını yapmıştı.

O sabah bankaya gitmiş, 50 sterlini bankadan çekmiş ve kadının itirazlarına rağmen banknotları Elizabeth'in eline tutuşturmuştu. Kişisel eşyasını da toparlayıp ayırmış, bir, iki ziynete dostlarıyla akrabalarının adını yazdığı etiketler iliştirmişti. Charles için de bir talimat listesi hazırlamıştı.

Worcester çay takımı Kuzin Emma'ya verilecekti. Sevres kâseler genç William'ın olacaktı vs. Yaşlı kadın elinde tuttuğu uzun zarfa baktı ve içinden katlı bir belge çıkardı. Talimatları uyarınca Bay Hopkinson tarafından kendisine gönderilen vasiyetnameydi bu. Bayan Harter belgeyi dikkatle okumuştu, ama belleğini tazelemek için onu bir kez daha gözden

geçirdi. Kısa ve öz bir belgeydi. Sadıkane hizmetleri karşılığında Elizabeth Marshall'a 50 sterlinlik bir bağış, bir kız kardeşle birinci dereceden bir kuzene 500'er sterlinlik iki kalıt, kalanın tekmili ise Charles Ridgeway'e.

Bayan Harter birkaç kez başını salladı. O öldüğü zaman Charles çok zengin bir adam olacaktı. Ama genç adam onun için iyi bir oğul olmuştu. Daima nazik, daima sevgi dolu olmuş, neşeli konuşmalarıyla da teyzesine hoşça vakit geçirtmesini bilmişti.

Yaşlı kadın saate baktı. Yarım saate üç dakika kalmıştı. Eh, artık hazırdı.

Sakindi, son derece sakin. Ama bu son sözleri kendi kendisine defalarca tekrarlamasına rağmen, kalbi hızlı ve düzensiz atıyordu. Belki kendisi farkında değildi, ama sinirleri kopma derecesinde gerilmişti.

Saat dokuz buçuk oldu. Radyo açıktı. Bayan Harter ne duyacaktı acaba? Hava tahminlerini bildirecek olan tanıdık sesi mi, yoksa yirmi beş yıl önce ölmüş bir adamın çok uzaklardan gelen sesini mi?

Ama ikisini de duymadı. Bunun yerine hiç de yabancısı olmadığı, fakat bu gece yüreğini donduran bir gürültü duyuldu. Sokak kapısının kurcalanması...

Ses tekrarlandı. Derken soğuk bir hava akımı odanın içini süpürdü Duygularının neler olduğundan Bayan Harter'in artık hiçbir şüphesi kalmamıştı.

Korkuyordu...Korkmaktan da öte dehşet içindeydi...

Birdenbire bir düşünce onu pençesine aldı: Yirmi beş yıl uzun bir zaman.

Patrick artık benim için bir yabancı.

Dehşet! Bütün bedenini kaplayan duygu bu idi.

Kapının dışında yumuşak bir ayak sesi oldu; duraklamalı yumuşak bir ses.

Derken kapı sessizce açıldı...

Bayan Harter sendeleyerek oturduğu yerden kalktı, ayakları üstünde sallanıyordu. Gözleri kapı aralığına dikilmişti. Bir şey parmaklarının arasında şöminenin ateşliğinin içine kaydı.

Boğazını aşamayan boğuk bir ses çıkardı. Kapı aralığının loş ışığında kestane renkli sakalı, bıyığı ve Victoria döneminin eski model paltosuyla çok iyi tanıdığı bir siluet duruyordu.

Patrick ona almaya gelmişti.

Kadıncağızın kalbi göğsünden dışarı fırlayacakmış gibi hopladı, sonra durdu.

Yaşlı kadın yere yığıldı.

Elizabeth bir saat sonra onu bu şekilde buldu.

Dr. Meynell hemen çağırıldı, Charles Ridgeway de gittiği briç partisinden alelacele getirtildi. Fakat yapılabilecek bir şey yoktu. Bayan Harter'e artık kimse yardım edemezdi.

Elizabeth, hanımı tarafından kendisine verilen pusulayı ancak iki gün sonra anımsadı. Dr. Meynell bunu ilgiyle okuduktan sonra Charles Ridgeway'e gösterdi.

"Çok garip bir rastlantı," dedi. "Teyzenizin ölen kocasının sesiyle ilgili sanrılar gördüğü anlaşılıyor. Patlama derecesinde gerildiği, zamanı gelince de şokun etkisiyle öldüğü anlaşılıyor."

"Kendi kendine telkin, değil mi?" dedi Charles.

"Onun gibi bir şey. Otopsinin sonuçlarını size en kısa zamanda bildireceğim.

Hoş, bunun ne olacağından kuşkum yok ya. Bu koşullarda bir otopsi sadece usul gereği istenir."

Charles başının hareketiyle onayladı.

Bir akşam önce ev halkı yataklarındayken radyo kutusunun arkasından yukarı kattaki odasına uzanan bir teli sokmuştu. Ayrıca o akşam oldukça soğuk olduğundan Elizabeth'den odasında ateşi yakmasını istemiş, bu ateşte kestane renkli bir sakalla bıyığı yakmıştı. Ölen eniştesine ait Victoria dönemine ait eski giysileri ise tavan arasındaki kâfuru kokulu sandığa iade etmişti.

Gördüğü kadarıyla tam anlamıyla güvendeydi. Teyzesinin iyi bir bakımla uzun yıllar yaşayabileceğini Dr. Meynell'den duyduğu gün kafasında belli

belirsiz şekillenen planı tam bir başarıyla sonuçlandırmıştı. Dr. Meynell ani bir şok diye bildirmişti. Yaşlı hanımların gözbebeği müşfik genç adam kendi kendine gülümsedi.

Doktor gittikten sonra Charles gerekli işleri halletmeye girişti. Cenaze töreniyle ilgili düzenlemelerin yapılması lazımdı. Uzaktan gelecek bazı akrabaların hangi trenlerle gelecekleri saptanacaktı. İçlerinden bir, ikisinin gece yatısına kalması kaçınılmazdı. Charles bir yandan düşünerek bütün bu işleri büyük bir beceriyle halletti.

Çok zekice bir başarıydı bu! Charles'ın ne denli zor durumda olduğunu hiç kimse, en başta da teyzesi bilmiyordu. Dünyadan özenle gizli tutulmuş bazı faaliyetleri onu hapishane tehlikesiyle karşı karşıya getirmişti.

Kısa birkaç ayın içinde yüklü bir para temin edemediği takdirde hesapta rezil olmak ve mahvolmak vardı.

Ama şimdi mesele kalmamıştı. Charles kendi kendine gülümsedi. Bir şaka - evet, bir şaka- sayesinde (yaptığına cürüm sıfatı yakıştırılamazdı ya) kurtulmuştu. Artık çok zengin bir adamdı. Bayan Harter niyetini hiçbir zaman gizlemediğinden bu konuda hiçbir tasası yoktu.

Genç adam bunları düşünerek neşelenirken, Elizabeth kapıdan içeriye başını uzatarak Bay Hopkinson'un geldiğini ve onu görmek istediğini haber verdi.

Charles, tam zamanı, diye düşündü. Islık çalmamak için kendini güç tutarak yüzüne ciddi bir anlam verdi ve kütüphaneye indi. Orada çeyrek yüz yıldır Bayan Harter'in yasal danışmanlığını yapmış olan titiz yaşlı centilmeni buyur etti.

Avukat, Charles'ın daveti üzerine oturdu ve kuru bir öksürükten sonra iş konusuna girdi.

"Bana yazdığınız mektubu pek anladığım söylenemez, Bay Ridgeway," dedi.

"Rahmetli Bayan Harter'in vasiyetnamesinin bizde olduğunu zannedermiş gibi bir izlenim uyandırıyordunuz."

Charles avukata bakakalmıştı.

"İyi de teyzemin öyle dediğini duymuştum."

"Öyle. Gerçekten de yakın zamana kadar bizdeydi."

"Bu da ne demek?"

"Dediğim gibi. Bayan Harter bize mektup yazarak geçen salı günü kendisine iletilmesini istemişti."

Charles içinde bir huzursuzluk duydu. İçinde belli belirsiz kötü bir önsezisi belirdi.

Avukat, "Herhalde hanımefendinin kâğıtlarının arasında meydana çıkacaktır,"

dedi.

Charles bir şey demedi. Bir pot kırmaktan korkuyordu. Bayan Harter'in evraklarını dikkatle taramıştı. Aralarında bir vasiyetname olmadığına aşağı yukarı emindi. Bir, iki dakika sonra kendine hâkim olunca avukata onunla aynı fikirde olduğunu söyledi. Sesi kendisine bile yabancı geliyor, sırtında soğuk ürpertiler dolaşıyordu.

Avukat, "Hanımefendinin şahsi eşyasına bir bakan oldu mu?" diye sordu.

Charles, teyzesinin hizmetçisi Elizabeth'in bu işi yaptığını söyledi. Bay Hopkinson'un isteği üzerine Elizabeth çağırıldı. Elizabeth hemen geldi ve kendisine sorulan soruları üzgün bir tavırla yanıtladı.

Hanımının bütün giysilerini ve kişisel eşyasını elden geçirmişti. Aralarında vasiyetname gibi resmi bir belge olmadığına emindi. Vasiyetnamenin neye benzediğini biliyordu, onu öldüğü günün sabahı zavallı hanımının elinde görmüştü.

Avukat, "Emin misiniz buna?" diye sordu.

"Evet, efendim. Kendisi bana öyle dedi. Bana banknot halinde elli terlin de verdi. Vasiyetname uzun bir mavi zarfın içindeydi."

"Çok doğru," dedi Bay Hopkinson.

Elizabeth, "Şimdi anımsıyorum," diye devam etti. "Aynı mavi zarf ertesi sabah da bu sehpanın üstünde duruyordu. Ama boştu. Onu alıp yazı masasının üstüne koydum."

Charles, "Ben de onu orada gördüğümü anımsıyorum," dedi.

Yerinden kalkıp yazı masasına yürüdü. Hemen arkasından elinde bir zarfla dönüp bunu Bay Hopkinson'a uzattı: Avukat zarfı inceledikten sonra başını salladı.

"Bu, geçen salı günü vasiyetnameyi koyduğum zarf."

Erkeklerin ikisi de Elizabeth'e dikkatle baktılar.

Hizmetçi, "Başka bir şey var mı?" diye sordu saygılı bir tavırla.

"Şimdilik yok. Teşekkür ederim."

Elizabeth kapıya yürüdü.

Avukat, "Bir dakika," dedi. "O akşam şöminede ateş var mıydı?"

"Evet, efendim, bu odanın şöminesinde hep ateş vardı."

"Teşekkür ederim. Bilmek istediğimiz buydu."

Elizabeth odadan çıktı. Charles öne eğilip titreyen elini masaya dayadı.

"Ne düşünüyorsunuz? Söylemek istediğiniz ne?"

Bay Hopkinson içini çekti.

"Vasiyetnamenin hâlâ bir yerlerden çıkacağına ümit edebiliriz. Yani korktuğumuz olmadıysa..."

"Peki, ya ortaya çıkmazsa?"

"O zaman mümkün olan bir tek sonuç var. Teyzeniz yok etmek için o vasiyetnameyi getirtti. Elizabeth'in bu yüzden zararlı çıkmasını istemediği için de mirastan hissesini ona nakit olarak verdi."

Charles, "Ama niçin?" diye bağırdı. "Niçin?"

Bay Hopkinson öksürdü. Kuru bir öksürüktü bu.

"Teyzenizle aranızda...şey...bir tartışma falan olmadı, değil mi Bay Ridgeway?" diye mırıldandı.

Charles tıkanır gibi oldu.

"Ne münasebet," diye bağırdı. "Teyzemle sonuna kadar sevgi ve saya dolu bir ilişkimiz vardı."

Bay Hopkinson ona bakmadan, "Ya!" dedi.

Charles avukatın ona inanmadığını fark ederek şok oldu. Bu sıska ihtiyarın neler duyduğunu kim bilebilirdi?

Charles'ın marifetleri onun da kulağına ulaşmış olabilirdi. Aynı söylentileri Bayan Harter'in de duymuş olabileceğini ve teyzeyle yeğenin bu konuda kavga ettiklerini düşünmesinden daha doğal ne olabilirdi?

Ama öyle değildi! Charles hayatının en acı anlarından birini yaşıyordu.

Yalanlarına inanılmıştı. Şimdi doğruyu söylediği halde, sözlerine güven duyulmuyordu. Gel de gülme!

Teyzesi tabii ki vasiyetnameyi yakmamıştı! Tabii ki...

Birden durdu. Gözlerinin önünde canlanan tablo neydi? Bir elini kalbine bastırmış yaşlı bir hanım...öteki elinde de bir şey...bir kâğıt kayıyor...şöminedeki korların üstüne düşüyordu...

Charles'in yüzü bembeyaz oldu. Boğuk bir sesin -kendi sesinin- avukata bir soru sorduğunu duydu:

"Ya o vasiyetname bulunmazsa?"

"Bayan Harter'in elimizde daha önce hazırladığı vasiyetnamesi var. Eylül 1920 tarihli. Bayan Harter bununla bütün malım yeğeni Miriam Harter'e, şimdiki adıyla Miriam Robinson'a bırakıyordu."

İhtiyar sersem ne diyordu böyle? Miriam? Silik, sıradan kocası ve sümüklü dört velediyle Miriam. Bütün ustalığı, mahareti Miriam içinmiş!

Telefon dirseğinin dibinde acı acı çaldı. Charles işitiri kulağına götürdü.

Arayan doktordu. İçtenlikli bir sesle, "Siz misiniz, Ridgeway?" dedi. "Bilmek istersiniz diye düşündüm. Otopsi sonuçları geldi. Ölüm nedeni tahmin ettiğim gibi. Ancak kalpteki zafiyet hanımefendi hayattayken zannettiğimden çok daha ciddiymiş. En çok iki ay yaşayabilirmiş, hem de azami bir ihtimamla. Bilmek istersiniz diye düşündüm. Sizi biraz olsun avutabilir."

Charles, "Özür dilerim," dedi. "Demin söylediğinizi tekrarlayabilir misiniz?"

Doktor biraz sesini yükselterek, "İki aydan daha uzun süre yaşayamazmış,"

dedi. "Bu şekilde ani ölmesi belki de daha hayırlıydı dostum."

Fakat Charles telefonun işitirini küt diye elinden bıraktı. . Avukatın sesini ta uzaklardan geliyormuş gibi duydu.

"Aman Tanrım, yoksa fenalık mı geçiriyorsunuz, Bay Ridgeway?"

Hepsine lanet olsun! Kendinden hoşnut avukata da. Meynell denen o ihtiyar serseme de. Önünde hiçbir umut yoktu artık...sadece hapishane duvarının gölgesi yükseliyordu...

Birisinin onunla kedinin fareyle oynaması gibi oynadığını hissediyordu.

Birisi şimdi kıs kıs gülüyor olmalıydı...

BEKLENMEYEN ŞAHİT

Bay Mayherne gözlüğüne çekidüzen verdi ve âdeti üzere kuru kuru öksürdü.

Bundan sonra tekrar karşısındaki adama, kasıtlı olarak cinayet işlemekle suçlanan adama baktı.

Bay Mayherne titiz tavırları olan ufak tefek bir adamdı. Temiz, hatta biraz züppemsi giyinmişti. Kurnaz bir bakışı olan keskin mavi gözlerinden de anlaşıldığına göre hiç de budala biri olmakla suçlanamazdı. Gerçekten de danışman avukat olarak haklı bir ünü vardı. Müvekkiliyle konuşurken sesi kuru olmakla beraber, dostçaydı.

"Büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunuzu, son derece açık davranmanız gerektiğini tekrar önemle belirtirim."

Sersemlemiş halde karşısındaki çıplak duvara bakmakta olan Leonard Vole, bakışını avukata çevirdi.

Umutsuz halde, "Biliyorum," dedi. "Bunu sürekli olarak hatırlatıyorsunuz bana. Ama ben cinayetle -cinayetle, hem de böylesine alçakça bir cürümle suçlandığımı hâlâ kabul edemiyorum."

Bay Mayherne sağduyulu bir adamdı, duygusal değildi. Tekrar öksürdü, gözlüğünü çıkardı, camlarını özenle ovuşturdu, sonra tekrar burnunun üstüne yerleştirdi. Sonra:

"Evet, evet, evet," dedi. "Şimdi de sizi kurtarmak için kararlı bir çaba göstereceğiz ve başaracağız. Ama bütün ayrıntıları öğrenmem lazım. Size

karşı yapılan suçlamanın ne kadar zararlı olabileceğini bilmeliyim. Ancak o zaman en etkin savunma yöntemini saptayabiliriz."

Genç adam ona hâlâ aynı şaşkın ve umutsuz yüzle bakıyordu.

Mayherne'e durum yeterince karanlık, tutuklunun suçu da kesin gözükmüştü.

Şimdi ilk kez olarak bir şüphe duyuyordu.

Leonard Vole alçak sesle, "Suçlu olduğumu düşünüyorsunuz," dedi. Ama Tanrı biliyor ya, değilim! Durum yüzde yüz aleyhimde gözüküyor, orasını biliyorum. Bir ağa yakalanmıştan farksızım, ilmekler beni sarıyor, hangi tarafa dönsem daha beter kıskıvrak bağlanıyorum...Ama ben yapmadım, Bay Mayherne, ben yapmadım!"

Böyle bir durumdaki bir adamın suçsuz olduğunda direteceği ortadaydı. Bay Mayherne bunu biliyordu. Ama elinde olmayarak etkilenmişti. Leonard Vole'un her şeye rağmen suçsuz olması mümkündü.

"Haklısınız, Bay Vole," dedi sonunda. "Durumunuz olabildiğince kötü gözüküyor. Buna rağmen bana verdiğiniz teminatı kabul ediyorum. Gelelim şimdi olayın nasıl geliştiğine. Bayan Emily French'le nasıl tanıştığınızı sizin ağzınızdan duymak istiyorum."

"O gün Oxford Caddesi'nde yürüyordum. Yaşlıca bir hanımın karşı kaldırıma geçmekte olduğunu gördüm. Eli, kolu paketlerle doluydu. Caddenin ortasında onları düşürdü, yerden toplamaya çalıştı, tam o sırada da bir otobüsün altında kalmak üzere olduğunu gördü, insanlar bağırınca nasıl olduysa sersemlemiş halde, fakat sağ salim kaldırıma ulaşabildi. Ben paketleri topladım, üstlerine bulaşan çamurları elimden geldiği kadar temizledim ve hepsini kendisine iade ettim."

"Bayan French'in hayatını kurtardığınızın hiç şüphesi yok."

"Yok canım! Bütün yaptığım, basit bir nezaket gereğiydi. Bayan French minnettar olduğunu söyleyerek bana teşekkür etti, yeni kuşak gençlerden çok farklı olduğuma dair bir şeyler söyledi, tam sözlerini anımsayamıyorum. Sonra kendisini selamlayıp yoluma devam ettim. Onu tekrar görebileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama hayat tesadüflerle doludur. Aynı günün akşamı bir dostun evindeki partide onunla karşılaştım. Beni hemen tamdı ve tanıştırılmamızı istedi. İşte o zaman adının Emily French

ve bekâr olduğunu, Cricklewood'da oturduğunu öğrendim. Bir süre konuştuk. Öyle sanıyorum ki insanlara aniden ve kuvvetle sempati duyan yaşlı hanımlardandı. Ona başka herkesin de yapabileceği basit yardımımdan dolayı sempatisinin hedefi şimdi ben olmuştum. Giderken hararetle elimi sıktı ve evine gelip kendisini görmemi istedi. Memnuniyetle geleceğimi söylemem üzerine bir gün vermemde ısrar etti. Aslında gitmeyi pek istemiyordum, ama reddetmem kabalık olurdu, böylece gelecek cumarteside anlaştık. Gitmesinden sonra dostlarımdan onun hakkında bazı bilgiler edindim. Bu arada, zengin ve garip huylu olduğunu, hizmetçisiyle yalnız yaşadığını ve en az sekiz kedisi olduğunu öğrendim."

"Anlıyorum," dedi Bay Mayherne. "Varlıklı bir kadın olduğunu bu kadar kısa zamanda mı öğrendiniz?"

Leonard Vole, "Bunu araştırdığımı mı kastediyorsunuz?" diye isyan ettiyse de, Bay Mayherne elinin bir hareketiyle onu susturdu.

"Olayı öbür tarafın sunacağı şekilde görmeliyim. Sıradan bir gözlemci Bayan French'in varlıklı bir hanım olduğunu tahmin edemezdi. Hemen hemen yoksulca denebilecek mütevazı bir hayat sürüyordu. Aksinin söylenmemesi durumunda Bayan French'in dar gelirli olduğunu düşünmeniz gerekirdi, en azından başlangıçta.

Varlıklı olduğunu size kim söyledi ki?"

"Partinin yapıldığı evin sahibi olan arkadaşım George Harvey."

"Bunu size söylediğini anımsayacak mıdır?"

"Aslında bilmiyorum. Tabii aradan biraz zaman geçti."

"Orası öyle, Bay Vole. Savcının ilk hedefi mali açıdan zor durumda olduğunuzu ortaya koymak olacaktır. Bu doğru, öyle değil mi?"

Leonard Vole kızardı.

"Evet," dedi alçak sesle. "O sıralarda bir dizi şanssızlık yaşamıştım."

Bay Mayherne yine, "Orası öyle," dedi. "Mali açıdan zor durumda olduğunuz o sırada da bu zengin yaşlı hanımla tanıştınız ve onun gözüne girmeyi başardınız.

Yani şimdi varlıklı olduğu hakkında hiçbir fikriniz olmadığım, onu sırf iyi kalbinizin dürtüsüyle ziyaret ettiğinizi mi söyleyeceksiniz?"

"Doğru olan aynen bu."

"Olabilir. Aksini iddia etmiyorum. Sadece karşı tarafın görüşünün ne olacağını araştırıyorum. Pek çok şey Bay Harvey'nin hafızasına bağlı. O

konuşmayı anımsaması olası mı, değil mi? Bir avukat aklını karıştırarak daha sonra yapıldığına onu inandırabilir mi?"

Leonard Vole bir, iki dakika düşündü. Sonra sakin bir tavırla, fakat öncekinden daha soluk bir yüzle, "O planın başarılı olacağını sanmıyorum, Bav Mayherne," dedi. "Partidekilerden bir sürü kişi Harvey'nin sözlerini Huydular, içlerinden bir, ikisi ise zengin bir yaşlı hanımı fethettin diye bana takıldılar."

Avukat hayal kırıklığını yaptığı el hareketiyle boşu boşuna gizlemeye yeltendi.

"Çok yazık," dedi. "Ama açık konuşmanızdan dolayı sizi kutlarım, Bay Vole.

Bana rehberlik etmeyi sizden bekliyorum. Vardığınız sonuç çok doğru. Benim önerdiğim planda ısrar etmek felaket olurdu. Başka bir yol deneyelim: Bayan French'le tanıştınız, onu ziyaret ettiniz, dostluğunuz gelişti. Bunun için akla yakın bir neden bulmalıyız. Otuz üç yaşlarında yakışıklı, sportmen ve birçok dostları olan bir adam olarak siz, vaktinizin bu kadar büyük bir bölümünü niçin ortak hiçbir yanınızın olmadığı yaşlı bir hanıma ayırasınız?"

Leonard Vole çaresizlik anlatan bir hareketle ellerini iki yana açtı.

"Bunu size söyleyemem, gerçekten söyleyemem. O ilk ziyaretten sonra Bayan French tekrar gelmemde ısrar etti, çok yalnız ve mutsuz olduğunu ileri sürdü.

Reddetmeyi benim için güçleştirdi. Bana olan sevgisini o kadar açıkça belli ediyordu ki gerçekten güç bir durumda kalmıştım. İtiraf edeyim ki zayıf karakterliyimdir, Bay Mayherne, kolay etkilenip sürüklenirim. 'Hayır' diyemeyen insanlardanım. Ve ister inanın, ister inanmayın, Bayan French'e yaptığım üçüncü veya dördüncü ziyaretten sonra kadıncağıza gerçekten sempati duymaya başladığımı fark ettim. Annem ben daha çocukken ölmüş, beni bir teyze büyütmüştü, ama o da ben on beş yaşımı doldurmadan

ölmüştü. Bana annelik yapılmasından ve şımartılmaktan gerçekten hoşlandığımı söylesem belki bana gülersiniz."

Bay Mayherne gülmedi. Bunun yerine yine gözlüğünü çıkardı ve camlarını ovuşturdu. Bu hareket derin derin düşündüğü anlamına geliyordu.

Sonunda, "Açıklamanızı kabul ediyorum, Bay Vole," dedi. "Psikolojik açıdan olası gibi gözüküyor bana. Ama bir jüri de bu görüşe katılır mı, orasını bilemem. Lütfen anlatınıza devam edin. Bayan French ilk ne zaman işleriyle sizin ilgilenmenizi istedi?"

"Kendisine yaptığım üçüncü veya dördüncü ziyaretten sonra. Para işlerinden pek az anlıyor ve bazı yatırımları bahsinde kaygı duyuyordu."

Bay Mayherne hızla başını kaldırdı.

"Dikkatli olun, Bay Vole. Hizmetçi Janet Mackenzie hanımının iyi bir iş kadını olduğunu ve kendi işlerini idare ettiğini ileri sürüyor. Bu iddia hanımın bankerleri tarafından da doğrulandı."

Vole, "Orasını bilemem," dedi. "Kendisi bana öyle demişti."

Bay Mayherne genç adama bir, iki dakika kadar sessizce baktı. Böyle söylemek istemese de Leonard Vole'un suçsuzluğuna olan inancı o an daha da kuvvetlenmişti. Yaşlıca hanımların ruh hali hakkında bazı bildikleri vardı.

Yakışıklı genç adama tutulan Bayan French'in onu eve getirtmek için bahaneler icat etmesini olası görüyordu. Bu durumda para işlerinden anlamadığını ileri sürmesi ve Vole'dan yardım istemesi pekâlâ akla yakın geliyordu. Üstünlüğünün kabul edilmesinin her erkeğin gururunu okşayacağının bir sosyete kadını olarak farkındaydı. Leonard Vole'un da gururu okşanmıştı. Kadıncağız belki de zengin olduğunu bu genç adamın bilmesine hiç de karşı değildi. Emily French, istediği şeyin bedelini ödemeye hazır olan kararlı bir kadındı. Bütün bunlar hızla Bay Mayherne'in aklından geçiyordu, ama hiç renk vermedi, bunun yerine bir soru sordu.

"Demek Bayan French'in isteği üzerine para işlerini siz yönettiniz, öyle mi?"

"Evet, ben yönettim."

Avukat, "Bay Vole, size çok ciddi bir soru soracağım," dedi. "Bu soruya doğru bir yanıt almamın yaşamsal önemi var. Parasal açıdan kötü durumdaydınız.

Yaşlı bir hanımın para işlerini yönetmeyi üstlenmiştiniz, üstelik kendi deyişine göre bu işlerden pek az anlayan veya hiç anlamayan bir hanımdı bu. Elinizdeki tahvilleri veya senetleri herhangi bir zamanda veya herhangi bir şekilde kendi yararınıza kullandınız mı? Kendi parasal avantajınız için gün ışığına çıkmaması gereken herhangi bir işlemde bulundunuz mu?" Avukat muhatabının konuşmasını engelledi. "Yanıt vermeden önce bir dakika bekleyin. Önümüzde iki şık var. Ya Bayan French'in işlerini yönetmedeki dürüstlüğünüzü ve doğruluğunuzu ön plana çıkarır, bu arada para elde etmek için çok daha kolay bir yol varken cinayet işlemene kadar uzak bir olasılık olduğunu vurgularız. Öte yandan, işlemlerimde iddia makamının kullanabileceği bir şey varsa, yani yaşlı hanımı herhangi bir şekilde dolandırdığınız kanıtlanabilirse, hanım sizin için bir kazanç kaynağı olduğuna göre cinayet işlemeniz için bir neden olmadığı yolunu izleriz. Aradaki farkı algılıyorsunuz, değil mi? Şimdi lütfen yanıt vermeden önce iyice düşünün."

Fakat Leonard Vole hemen yanıt verdi.

"Bayan French'in işleriyle ilişkim apaçık ve dürüstçeydi. Konuyu inceleyecek olanların da görecekleri gibi elimden geldiğince onun çıkarları doğrultusunda hareket ettim."

"Teşekkür ederim," dedi Bay Mayherne. "Beni çok rahatlattınız. Bu kadar önemli bir konuda bana yalan söylemeyeceğinize inanacak kadar akıllı olduğunuzu varsayıyorum."

Vole, "Benim yararıma olan en önemli nokta cinayeti işlemem için bir neden olmayışı, değil mi?" diye atıldı. "Para sızdırmak umuduyla zengin bir yaşlı hanımın dostluğunu elde ettiğimi kabul etsek bile -ki söylediklerinizin özü buydu- o hanımın ölümü herhalde umutlarımı suya düşürmüştür."

Avukat gözünü ondan ayırmıyordu. Sonra kasıtlı olarak gözlük numarasını yineledi. Gözlük ancak sağlam şekilde burnuna oturduktan sonra tekrar konuştu.

"Bayan French'in bir vasiyetname bıraktığından, bu vasiyetnameye göre hanımın başlıca vârisi olduğunuzdan haberiniz yok muydu, Bay Vole?"

"Ne?" Tutuklu ayağa, fırladı. Korktuğu belliydi. "Aman Tanrım! Neler söylüyorsunuz siz? Parasını bana mı bıraktı?"

Bay Mayherne ağır ağır başını salladı. Vole başını avuçlarının arasına alarak yine oturduğu yere çöktü.

"Bu vasiyetname hakkında hiçbir şey bilmediğinizi mi iddia ediyorsunuz?"

"İddia etmek mi? Numara yapmıyorum. Gerçekten de bunu bilmiyordum."

"Hizmetçi Janet Mackenzie'nin bildiğinize yemin ettiğini söylersenı ne dersiniz? Hanımının, bu konuda size danıştığını ve niyetini size açtığı Janet'e açıkladığını söylersem?"

"O kadının yalan söylediğini söylerim! Fazla ileri gittim galiba. Jane yaşlıca bir kadındır. Hanımına bir köpek kadar sadıktı, benden ise hoşlanmıyordu. Kıskanç ve şüpheci davranıyordu. Bana kalırsa, Bayan French ne yapmak niyetinde olduğunu Janet'e açtı, Janet de hanımının bir sözünü ya yanlış anlamlandırdı ya da yaşlı hanımı o işi yapmaya benim ikna ettiğimi kafasına soktu. Sanırım şimdi Bayan French'in ona böyle söylediğine kendisi de inanıyordur."

"Sizden bu konuda yalan söyleyecek kadar hoşlanmadığını düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Leonard şok oldu.

"Hayır. Niçin böyle yapsın ki?"

Bay Mayherne, "Bilmiyorum," dedi düşünceli bir tavırla. "Ama size çok içerlediği kesin."

Talihsiz adam yine acı acı inledi.

"Anlamaya başlıyorum," dedi sonunda. "Korkunç bir şey bu. Demek herkes yaşlı hanımın gözüne girmeyi becerdiğimi, parasını bana bıraktığı bir vasiyetname yapması için onu kandırdığımı, sonra o gece evde kimse yokken oraya gittiğimi, kadıncağızı da ertesi gün ölü bulduklarını söyleyecek, öyle mi? Aman Tanrım, ne kadar tüyler ürpertici!"

Bay Mayherne, "Evde kimse olmaması bahsinde yanılıyorsunuz," dedi. "Belki hatırlıyorsunuzdur, Janet o akşam çıkacaktı. Gitti, ama yaklaşık

yarım saat sonra bir arkadaşına vaat ettiği bir bluzun patronunu almak için geri döndü.

Arka kapıdan girdi, yukarı kata çıktı, patronu aldı ve tekrar evden çıktı. Bu arada oturma odasında sesler duymuştu. Konuşulanları anlayamamıştı; ama seslerden birinin Bayan French'e, ötekinin ise bir erkeğe ait olduğuna yemin etmeye hazır."

Leonard Vole, "Saat dokuz buçukta ha," dedi. "Saat dokuz buçukta..." Birden ayağa fırladı. "Şu halde kurtuldum demektir."

Bay Mayherne, "Nasıl oluyor bu?" diye şaşkınlıkla bağırdı.

"Saat dokuz buçukta eve dönmüş bulunuyordum! Karım bunu kanıtlayabilir.

Bayan French'in yanından yaklaşık dokuza beş kala ayrıldım. Karım evde beni bekliyordu. Sana çok şükür Tanrım! Janet Mackezie'nin bluz patronuna da bin şükür."

Genç adam, avukatın yüzündeki anlamın değiştiğini sevinci arasında önce fark etmemişti. Yaşlı adamın sözleri suratına çarpılmış tokat etkisi yaptı.

"Öyleyse Bayan French'i sizce kim öldürdü?"

"Daha önce de düşünüldüğü gibi bir soyguncu tabii. Pencerenin zorlandığını herhalde hatırlıyorsunuzdur. Başına indirilen bir kol demiri darbesiyle öldürülmüş, kol demiri de yerde cesedin yanında bulunmuştu. Evden birçok parça eşya da götürülmüştü. Janet'in saçma sapan şüpheleri ve bana duyduğu antipati olmasa, polis asla doğru yoldan şaşmazdı."

Avukat dudak büktü. "Yaptığınız açıklama bir işe yaramaz, Bay Vole. Kayıp olan şeyler, kandırmaca için çalınmış az değerli ufak tefekti. Penceredeki izler de tatmin edici değildi. Ayrıca, düşünün biraz. Saat dokuz buçukta artık o evde olmadığınızı söylüyorsunuz. Janet'in, oturma odasında Bayan French'le konuştuğunu duyduğu adam kimdi öyleyse? Kadıncağız herhalde bir hırsızla dostça bir konuşma yapıyor olamazdı."

"Orası doğru," dedi Vole. Şaşkın ve morali bozulmuş görünüyordu. Sonra birden tekrar cesaretlendi. "Yine de suçsuzluğumun kanıtlanması kolay. Karım Romaine'le hemen konuşmalısınız."

Avukat, "Tabii ki konuşacağım," diye onayladı. "Tutuklandığınız sırada şehirde olmuş olsa onu zaten şimdiye kadar görürdüm. Hemen İskoçya'ya bir telgraf çektim, anladığım kadarıyla bu gece dönüyor. Buradan çıkar çıkmaz kendisini arayacağım."

Vole başıyla onayladı. Yüzünde hoşnut bir anlam yer etmişti.

"Evet. Romaine size her şeyi anlatacak. O gün şehirde olmuş olması benim için büyük şans."

"Soracağım için kusura bakmayın, Bay Vole, ama karınızı seviyor musunuz?"

"Hem de çok."

"Ya o sizi seviyor mu?"

"Romaine bana çok bağlıdır. Benim için dünyada yapmayacağı şey yoktur."

Vole kendinden çok emin olarak konuşuyor, o konuştukça avukatın morali her an biraz daha bozuluyordu. Kocasını seven bir kadının vereceği ifadeye kim inanırdı?

"Saat dokuzu yirmi geçe döndüğünüzü bir gören oldu mu? Örneğin bir hizmetçi falan?"

"Bizim hizmetçimiz yok."

"Eve dönerken sokakta birine rastladınız mı?"

"Tanıdığım hiç kimseye rastlamadım. Yolun bir kısmını otobüsle geldim. Şoför beni anımsayabilir."

Fakat Bay Mayherne şüpheci bir tavırla başını salladı.

"Karınızın ifadesini doğrulayacak hiç kimse yok demektir."

"Hayır. Ama bu herhalde gerekli değildir."

Bay Mayherne, "Orasını göreceğiz," dedi. "Bir şey daha var. Bayan French evli bir erkek olduğunuzu biliyor muydu?"

"Tabii ki."

"Öyleyken karınızı hiç Bayan French'i görmeye götürmediniz. Niçin?"

Leonard Vole'un yanıtı ilk kez kararsızlık yansıtıyordu.

"Doğrusu bilmiyorum."

"Janet Mackenzie'nin, hanımının sizi bekâr zannettiğini ve gelecekte sizinle evlenmeyi düşündüğünü söylediğinden haberiniz var mı?"

Vole bir kahkaha attı.

"Saçma! Aramızda kırk yıllık bir yaş farkı vardı."

Avukat, "Böyle şeyler görülmüştür," dedi. "Öyle ya da böyle, karı: Bayan French'le hiç karşılaşmadı, değil mi?"

"Karşılaşmadı." Leonard Vole'un sesinde aynı çekingenlik dikkati çekiyordu.

Avukat, "İzin verirseniz söyleyeyim," dedi. "Bu işteki tavrınıza aklım ermiyor."

Vole kızardı, tereddüt etti, en sonunda da konuştu.

"Her şeyi açıklayacağım. Bildiğiniz gibi paraca zor durumdaydım. Bayan French'in bana bir miktar para ödünç vereceğini ümit ediyordum. O, genç bir çiftin hayat mücadelesiyle zerrece ilgilenmiyordu. Karımla yaşamadığımıza -ayrı yaşadığımıza inandığım daha ilk gününden keşfetmiştim, Bay Mayherne. Romaine için o parayı istiyordum. Bu nedenle bir sev söylemedim, ihtiyar hanımın istediğini düşünmesine izin verdim. Onun için bir evlat gibi olduğumu söylüyordu. Evlilik hiç söz konusu olmadı...o hikâye Janet'in hayal gücünün bir ürünüydü."

"Ve hepsi bu kadar mı?"

"Evet, bu kadar."

Bu sözlerde bir nebze tereddüt mü vardı? Avukata öyle gelmişti. Ayağa kalkıp elini uzattı.

"Allaha ısmarladık, Bay Vole." Soluk genç yüze bakarak içtenlikle konuştu.

"Aleyhinizdeki kanıtların çokluğuna rağmen, suçsuzluğunuza inanıyorum. Bunu kanıtlamayı ve sizi tamamıyla temize çıkarmayı ümit ediyorum."

Vole de avukata gülümsedi.

"Cinayet zamanında o evde olmadığımı göreceksiniz," dedi.

Avukatın hiç de yüzünün gülmediğine dikkat bile etmedi.

Bay Mayherne, "Her şey büyük ölçüde Janet Mackenzie'nin ifadesine bağlı,"

diye belirtti. "Sizden nefret ediyor. Bu kadarı açık."

Genç adam itiraz etti. "Benden niçin bu kadar nefret etsin ki?"

Avukat başını sallayarak dışarı çıktı.

"Şimdi gelelim Bayan Vole'e," diye kendi kendine mırıldandı.

Olayın aldığı şekil avukatı bayağı rahatsız ediyordu.

Voleler Paddington Green yakınındaki fakir bir küçük evde oturuyorlardı. Bay Mayherne işte bu eve gitti.

Zile basmasının üzerinden çok geçmeden iriyarı, pasaklı bir kadın kapıyı açtı. Bu temizlikçi olsa gerekti.

"Bayan Vole döndü mü acaba?"

"Döneli bir saat kadar oluyor. Ama onu görebilir misiniz bilemiyorum."

Bay Mayherne, "Kendisine kartımı götürürseniz, beni kabul edeceğine eminim,"

dedi.

Kadın avukata kuşkuyla baktı, elini belindeki önlüğe sildi ve kartı aldı Sonra kapıyı Bay Mayherne'in yüzüne kapadı ve adamı dışarıdaki basamakların üstünde bıraktı.

Ancak birkaç dakika sonra geri döndüğünde tavrı değişmişti.

"İçeri buyrun," dedi.

Hizmetçi yaşlı adamı küçücük bir salona aldı. Duvardaki bir deseni incelemekte olan Bay Mayherne birden irkilip dönünce, sessizce içeri girmiş olan uzun boylu ve soluk yüzlü bir kadınla karşılaştı.

"Bay Mayherne? Kocamın avukatısınız, değil mi? Ondan mı geldiniz? Lütfen oturur musunuz?"

Bay Mayherne kadın konuşana kadar onun İngiliz olmadığını fark etmemişti.

Şimdi daha yakından bakınca, yüksek elmacık kemiklerine, saçlarının yoğun mavi siyah rengine ve İngiliz olmadığı apaçık belli olan el hareketlerine dikkat etti. Garip bir kadındı. Çok da sessiz. O kadar sessizdi ki insanı tedirgin ediyordu. Bay Mayherne anlayamadığı bir durumla karşı karşıya olduğunun daha ilk başından bilincine varıyordu.

"Sevgili Bayan Vole, kendinizi kapıp koyvermemelisiniz," diye başladı.

Ama arkasını getirmedi. Romaine Vole'un kendini kapıp koyvermeye hiç de niyetli olmadığı o kadar belliydi ki. Son derece sakin ve kendine hâkimdi.

"Ne olup bittiğini bana anlatır mısınız lütfen?" dedi. "Her şeyi bilmeliyim.

Duygularımı incitmekten korkmayın. En kötü olasılığı bilmek istiyorum." Kadın tereddüt etti, sonra daha alçak bir sesle ve avukatın anlayamadığı garip bir vurgulamayla tekrarladı: "En kötü olasılığı bilmek istiyorum."

Bay Mayherne Leonard Vole'la yaptığı görüşmeyi kelimesi kelimesine yineledi.

Romaine Vole dikkatle dinliyor, arada sırada başının hareketiyle onaylıyordu.

Avukat anlatısını bitirdikten sonra, kadın, "Anlıyorum," dedi. "O gece saat dokuzu yirmi geçe eve döndüğünü söylememi istiyor, öyle mi?"

Bay Mayherne hiç beklemeden sordu. "Yani o saatte gelmedi mi?"

Romaine Vole, "Konu o değil," diye avukatın sözünü kesti. "Öyle söylemem, suçsuz bulunarak serbest bırakılmasını sağlayabilir mi? Bana inanırlar mı?"

Bay Mayherne bayağı şaşırmıştı. Genç kadın hiç duraksamadan konunun özüne girmişti.

"Bilmek istediğim bu," dedi. "O kadarı yeter mi? Benim öne süreceğim kanıtı destekleyebilecek bir başkası var mı?"

Kadının tavrındaki bastırılmış heyecan Bay Mayherne’i nedense rahatsız etmişti. İsteksizce, "Şu ana kadar öyle biri çıkmadı," dedi.

Romaine Vole, "Anlıyorum," dedi.

Bir, iki dakika kadar hiç kımıldamadan oturdu. Dudaklarında hafif bir gülümseme dolaşıyordu.

Avukatın panik duygusu giderek şiddetleniyordu.

"Bayan Vole..." diye başladı. "Neler hissettiğinizi biliyorum."

"Acaba?" dedi. "Buna o kadar da emin değilim."

"Bu koşullar altında..."

"Bu koşullar altında, işi yalnız başıma halletmek niyetindeyim."

Bay Mayherne bozulmuştu. Müvekkilinin karısına bitkin bir yüzle baktı.

"Fazla yorgunsunuz, sayın bayan. Kocanıza bu kadar bağlı olduğunuza göre çok doğal."

"Anlamadım!"

Genç kadının sesinin sertliği avukatı şaşırttı. Duraklayarak tekrar etti.

"Kocanıza bu kadar bağlı olduğunuza göre..."

Romaine Vole hafifçe başını salladı. Dudaklarında aynı garip gülümseyiş dolaşıyordu.

"Ona bağlı olduğumu kendisi mi size söyledi?" diye yavaşça sordu. "Evet, öyle söylediğini görüyorum. Bu erkekler ne kadar budala oluyorlar.

Budala...budala...budala."

Birdenbire ayağa kalktı. Avukatın odanın havasında hissettiği duygu yoğunluğu şimdi genç kadının sesinde toplanmıştı.

"Ondan nefret ediyorum diyorum size! Ondan nefret ediyorum! Ondan nefret ediyorum! Onun asıldığını, ipin ucunda sallanarak geberdiğini görmek istiyorum."

Avukat, kadının ve onun bakışlarındaki tutkunun karşısında tiksintiyle irkildi.

Romaine bir adım daha yaklaştı ve heyecanla devam etti:

"Belki görürüm de. Farz edin ki size o akşam dokuzu yirmi geçe değil de onu yirmi geçe geldiğini söyledim. Kendisine kalacak para hakkında hiçbir şey bilmediğini anlattığını söylediniz. Farz edin ki size bunu bildiğini, buna bel bağladığını ve parayı elde etmek için cinayet işlediğini söylüyorum. Farz edin ki o gece eve geldiği zaman ne yaptığını bana itiraf ettiğini size söylüyorum.

Ceketinde kan olduğunu size söylüyorum. O zaman ne olacak? Farz edin ki mahkemede ayağa kalkıp bütün bunları söylüyorum."

Bakışı avukata meydan okuyor gibiydi. Bay Mayherne büyük bir çaba harcayarak tedirginliğini gizledi ve sağduyulu bir tonla konuşmaya çalıştı.

"Kocanızın aleyhinde ifade veremezsiniz."

"O benim kocam değil."

Bu kelimeler genç kadının dudaklarının arasından o kadar hızlı çıktı ki Bay Mayherne bir an yanlış duyduğunu sandı.

"Özür dilerim, ama ben..."

"O benim kocam değil."

Sessizlik o kadar yoğundu ki bir firketenin yere düştüğünü duyabilirdiniz.

"Viyana'da bir aktristim. Kocam hayatta, ama bir akıl hastanesinde.

Dolayısıyla Leonard'la ben evlenemezdik. Şimdi buna seviniyorum."

Kadın yine meydan okur gibi başını salladı.

Bay Mayherne, "Sizden bana bir şey söylemenizi rica edeceğim," dedi. Her zamanki gibi serinkanlı ve duygusuz gözükmeye çalışıyordu. "Leonard Vole'a karşı niçin bu kadar nefret dolusunuz?"

Romaine biraz gülümseyerek yanıt verdi:

"Evet, bunu bilmek istersiniz. Ama size söylemeyeceğim. Bu sırrı kendime saklayacağım..."

Bay Mayherne yine kuru kuru öksürdükten sonra ayağa kalktı.

"Bu görüşmeyi daha fazla uzatmanın bir anlamı yok," diye belirtti.

Müvekkilimle görüşmemden sonra sizi tekrar ararım."

Genç kadın yaklaştı ve olağanüstü güzellikteki kara gözlerini avukatın gözlerinin içine dikti.

"Söyleyin," dedi. "Bugün buraya gelirken Leonard'ın suçsuz olduğuna gerçekten inanıyor muydunuz?"

"İnanıyordum," dedi Bay Mayherne.

"Zavallı adam." Romaine bir kahkaha attı.

Avukat, "Hâlâ da inanıyorum," dedi. "İyi akşamlar, hanımefendi."

Odadan çıkarken genç kadının şaşkın yüzü hâlâ gözlerinin önünden gitmiyordu.

Sokakta yürürken, bu iş fazlasıyla güç olacak, diye düşünüyordu.

İş gerçekten de olağanüstüydü. Karşısındaki kadın olağanüstüydü. Çok da tehlikeli. Size bir kez taktılar mı kadınlar tam bir bela oluyorlardı.

Ne yapılabilirdi? O şanssız genç adamın tutunabilecek tek bir dalı yoktu.

Ama belki cinayeti gerçekten de işlemişti.

Bay Mayherne, "Hayır," dedi kendi kendine. "Aleyhindeki kanıtlar çok fazla.

Ben bu kadına inanmıyorum. Bütün öykü onun uydurması. Ama mahkemede o ifadeyi vermeyecektir."

Buna daha fazla inanabilmek isterdi.

Polis Mahkemesi'ndeki oturum kısa ve dramatik oldu. İddia makamının elindeki tanıklar, ölen kadının hizmetçisi Janet Mackenzie'yle tutuklunun metresi olan Avusturya uyruklu Romaine Heilger'di.

Bay Mayherne ikinci tanığın anlattığı kahredici öyküyü dehşet içinde dinledi. Önceki görüşmelerinde söylediklerini aynen tekrarlamıştı.

Tutuklu, kendini savunma hakkı saklı kalmak koşuluyla ağır ceza mahkemesine sevk edildi.

Bay Mayherne ne yapacağım şaşırmış durumdaydı. Leonard Vole'un durumunu umutsuz olarak nitelemek yeriydi. Savunma avukatı olarak tutulmuş ünlü K. C.

bile fazla bir umut vaat etmiyordu.

Söylediklerine kendisi de pek inanmayarak, "O Avusturyalı kadın, ifadesini çürütebilirsek belki bir şeyler yapabiliriz. Ama işlerin kötü olduğunu gizlemeyeceğim," dedi.

Bay Mayherne bütün enerjisini bir tek nokta üzerinde odaklamıştı Leonard Vole'un doğruyu söylediği ve öldürülen kadının evini saat dokuzda terk ettiği varsayıldığı takdirde, Janet'in saat dokuz buçukta Bayan French'le konuştuğunu duyduğu erkek kimdi?

Biricik umut ışığı, geçmiş günlerde teyzesine yalakalık yapıp hatırı sayılır paralar koparan yüz karası bir yeğendi. Avukat Mayherne, Janet Mackenzie'nin bu genç adama sempati duyduğunu ve hanımının indinde bu genç adamı kayırmaktan hiç vazgeçmediğini öğrendi. Leonard Vole gittikten sonra Bayan French'in yanında bulunan erkeğin bu yeğen olması mümkündü. Özellikle de her zaman takıldığı yerlerin hiçbirinde bulunamadığına göre.

Avukatın giriştiği bütün öbür yönlerdeki araştırmalar semere vermemişti.

Leonard Vole'u kendi evine girerken ya da Bayan French'inkinden çıkarken kimse görmemişti. Cricklewood'daki eve başka bir erkeğin girip çıktığı da görülmemişti. Bütün araştırmalar sonuçsuz kaldı.

Bay Mayherne duruşmanın bir akşam öncesinde araştırmalarını bambaşka bir yöne sevk edecek olan mektubu aldı.

Mektup akşam altı postasıyla geldi. Üstüne kaba saba bir yazıyla bir şeyler çiziştirilmiş ucuz kâğıt, kirli bir zarfa tıkılmış, üstündeki pul bile çarpık yapıştırılmıştı.

Anlamını sökünceye kadar Bay Mayherne'ün mektubu bir, iki kez dikkatle okuması gerekti.

SAYIN BAY:

O delikanlı için çalışan bay avukatsınız. O yabancı sürtüğün ne mal olduğunu görmek ve yalanlarını meydana çıkarmak isterseniz, gece Stepney'deki Shaw Kiralık Evleri'ne gelin. Bu açıklama size topu topu iki yüz papele mal olacak.

Orada Bayan Mogson'u sorun."

Avukat bu garip mektubu tekrar tekrar okudu. Mektup sadece bir şaka olabilirdi, ama düşündükçe Bay Mayherne bunun gerçek ve tutuklunun umudu olduğunun bilincine varıyordu. Romaine Heilger'in ifadesi genç adamın idam hükmünü imzalıyor izlemek niyetinde olduğu savunma, Şadının bir günahkâr yaşamı sürdüğü ve ileri sürdüğü kanıtlara güvenilemeyeceği savı oldukça zayıf gözüküyordu.

Bay Mayherne kararım vermişti. Müvekkilini ne pahasına olursa olsun kurtarmak boynunun borcuydu. Shaw'nun Kiralık Evleri'ne gidecekti.

O yeri bulmakta biraz güçlük çekti. Pis kokulu bir kenar mahalledeki köhne bir binaydı. Ama sonunda orayı buldu, Bayan Mogson'u sorması üzerine üçüncü kattaki bir odaya yollandı. Bu kapıyı vurdu, yanıt almayınca tekrar vurdu.

İkinci vuruşu üzerine kapının öbür yanında birinin ayaklarını sürüyerek yaklaştığı duyuldu, çok geçmeden de kapı dikkatle aralandı ve kambur biri dışarı uzandı.

Kadın çünkü o kişi bir kadındı, birden kıkırdadı ve kapıyı daha fazla açtı.

Vızıltılı bir sesle, "Demek sensin tatlım," dedi. "Yanında bir başkası yok, değil mi? Numara yok ha. İçeri girebilirsin, içeri girebilirsin."

Avukat isteksiz bir tavırla eşikten geçerek pis küçük bir odaya girdi.

İçerisi gaz aleviyle ısınıyordu. Bir köşede yapılmamış karışık bir yatak, yanda basit bir masa ve kırık dökük iki sandalye vardı. Bay Mayherne bu sevimsiz dairenin sahibini ilk kez doğru dürüst görebildi. Sırtı kambur, orta yaşlı bir kadındı. Kır renkli dağınık saçları vardı. Bir baş örtüsünü yüzünün etrafına sıkı sıkı sarmıştı. Bay Mayherne'in ona baktığını görünce kadın yine kulağa garip gelen o ahenksiz kıkırtıyla güldü.

"Güzelliğimi niçin gizlediğimi merak mı ettin tatlım? He, he, he. Bana âşık olmaktan mı korktun yoksa? Ama göreceksin, göreceksin."

Böyle diyerek baş örtüsünü kenara çekti. Avukat, hemen hemen şekilsiz kırmızı kitlenin karşısında elinde olmayarak irkildi. Kadın bunun üzerine yine yüzünü örttü.

"Demek beni öpmek istemiyorsun, öyle mi tatlım? He, he, hiç şaşmadım. Oysa bir zamanlar güzel bir kızdım, hem de pek uzun olmayan bir zaman

önce. Kezzap, tatlım, kezzap, bunu yapan işte o. Ama bir gün onlarla hesaplaşacağım..."

Hemen arkasından ağzından boşanan küfür selini Bay Mayherne boşu boşuna durdurmaya çalıştı. Kadın en sonunda sustuysa da, sinirli bir tavırla ellerini açıp kapıyordu.

Avukat, "Bu kadarı yeter," dedi. "Müvekkilim Leonard Vole'u aklayabilecek bir bilgi verebileceğinize güvenerek geldim. Doğru mu bu?"

Kadın ona kurnaz kurnaz baktı.

"Paradan ne haber, tatlım?" diye vızıltılı sesiyle sordu. "Biliyorsun, iki yüz sterlin."

"İfade vermek görevinizdir, bunu yapmaya mecbur edilebilirsiniz."

"İşte bu olmadı, tatlım. Ben ihtiyar bir kadınım, hiçbir şey bilmiyorum. Ama iki yüz sterlini bastırırsan, sana bir, iki ipucu verebilirim. Tamam mı?"

"Ne gibi bir ipucu bu?"

"Bir mektuba ne dersin? O kadından gelen bir mektuba. Onu nasıl ele geçirdiğimin önemi yok. Orası benim bileceğim iş. Mektup sizin işinizi görür.

Ama iki yüz sterlinimi isterim."

Bay Mayherne bir yandan kadına soğuk bir bakışla bakarken kararını verdi.

"Size on sterlin vereceğim, ama hepsi bu kadar. O da mektup dediğiniz gibiyse."

"On sterlin mi?" Kadın çıldırmış gibi avukata bağırmaya başlamıştı.

Bay Mayherne, "Yirmi sterlin," dedi. "Bu son teklifim."

Gidecekmiş gibi ayağa kalktı. Sonra, bakışını kadından ayırmadan cüzdanını çıkardı ve birer sterlinlik yirmi banknot saydı.

"Görüyorsunuz işte," dedi. "Yanımdaki bütün para bu kadar. İster alın, ister almayın."

Ama kadının paranın büyüsüne karşı koyamayacağını biliyordu. Çaresizlik içinde sövdü saydı, lanetler okudu, ama sonunda boyun eğdi.

Yatağın başına giderek lime lime şiltenin altından bir şey çekti.

"Al kahrolası!" diye hırladı. "Senin istediğin en üstteki."

Kadın bir deste mektubu avukata fırlatmıştı. Bay Mayherne mektupları bağlayan kurdeleyi çözdü ve her birini kendine özgü serinkanlı ve görülmedik tavırla gözden geçirdi. Onu heyecanla izleyen kadın, bu duygusuz izden hiçbir anlam çıkaramadı.

Bay Mayherne mektupları dikkatle başından sonuna kadar okudu, sonra tekrar en üsttekine döndü ve onu ikinci kez okudu. Sonunda bütün desteyi tekrar özenle bağladı.

Bunlar Romaine Heilger tarafından yazılmış olan aşk mektuplarıydı, yazıldıkları erkek ise Leonard Vole değildi. En üstteki mektup Vole'un tutuklandığı günün tarihini taşıyordu.

Kadın, "Doğru söylemişim, değil mi tatlım?" diye sızlandı. "Bu mektup kadının işini görür, değil mi?"

Bay Mayherne mektupları cebine kaydırdıktan sonra bir soru sordu.

"Bu mektupları nasıl ele geçirdiniz?"

Kadın, "O kadarını sorma," dedi sırıtarak. "Ama ben daha fazlasını da biliyorum. O kahpenin mahkemede söylediklerini duydum. Onun saat onu yirmi geçe, yani evde olduğunu söylediği zaman nerede olduğunu öğrenin. Lion Sokağı Sineması'na sorun. Onu hatırlarlar -o boylu poslu kahrolası güzel kadını nasıl hatırlamazlar!"

Bay Mayherne, "Adam kim?" diye sordu. "Burada soyadı yok."

Kadının sesi boğuklaştı, ellerini de bir açıyor, bir sıkıyordu. Sonunda bir elini yüzüne götürdü.

"Bana bunu yapan adamdır. Yıllar önceydi. O sürtük erkeğimi elimden aldı. O

sırada gencecik bir kızdı. Adamın peşinden gittim, üzerine saldırdım, o da yüzüme o nesneyi fırlattı. Sürtük o zaman kahkahalarla güldü. Yıllardır o kinle yaşıyorum. Kadını izledim, onu gözetledim. Şimdi de avucumda! Bu yaptığının cezasını çekecek. Öyle değil mi Bay Avukat? Cezasını çekecek, değil mi?"

Bay Mayherne, "Mahkemede yalan beyanda bulunmak suçundan bir süre hapis cezası çeker," dedi.

"Onun sonsuza dek hapsolmasını istiyorum. Gidiyorsunuz, değil mi? Param nerede? Vaat ettiğiniz para nerede?"

Bay Mayherne bir şey demeden banknotları masanın üstüne bıraktı. Derin bir soluk aldıktan sonra da dönüp pis odayı terk etti. Arkasına bakınca, ihtiyar kadının bir şeyler mırıldanarak paraların üzerine eğildigini gördü.

Avukat vakit kaybetmedi. Lion Sokağı'ndaki sinemayı bulması zor olmadı.

Romaine Heilger'in fotoğrafını gösterdiği görevli kadını hemen tanıdı. Söz konusu akşam saat onu biraz geçe bir erkekle sinemaya gelmişti Görevli, erkeğe dikkat etmemişti ama, oynanan film hakkında ona bir şev soran kadını çok iyi hatırlıyordu. Filmin sonuna kadar sinemada kalmışlardı. Bir saat kadar.

Bay Mayherne ikna olmuştu. Romaine Heilger'in ifadesi başından sonuna kadar yalan dolandı. Tutkulu nefreti nedeniyle örmüştü bunu. Avukat o nefretin ardında neyin gizli olduğunu bir gün öğrenip öğrenmeyeceğini merak etti. Leonard Vole ona ne yapmıştı acaba? Avukat, metresinin tavrını ona aktardığında adam donakalmıştı. Böyle bir şeyin inanılmaz olduğunu ileri sürmüştü, ama ilk şaşkınlık anından sonra itirazları içten değil gibi gelmişti Bay Mayherne'e.

Biliyor. Bay Mayherne buna emindi. Biliyordu, ama bunu açıklamaya asla niyeti yoktu. O ikisinin arasındaki sır, sır olarak kalmaya mahkûmdu. Bay Mayherne bunun ne olduğunu bir gün öğrenip öğrenmeyeceğini merak ediyordu.

Saatine baktı. Saat geçti, ama zaman her şeyden önemliydi. Bir taksi çevirip bir adres verdi.

Arabaya yerleşirken, "Sir Charles bunu mutlaka öğrenmeli," diye kendi kendine mırıldandı.

Leonard Vole'un Emily French'i öldürme suçundan yargılanması geniş çapta ilgi uyandırdı. Bir kere tutuklu genç ve yakışıklıydı, dahası, özellikle alçakça bir cürümle suçlanıyordu. Ek bir ilgi odağı da iddia makamının

tanığı Romaine Heilger'di. Birçok gazetelerde resmi çıkmıştı, kökeni ve geçmişi hakkında da çeşitli uydurma öykü anlatılıyordu.

Duruşma oldukça sakin başladı. Önce çeşitli teknik ayrıntılar ele alındı.

Derken Janet Mackenzie çağırıldı.

Hizmetçi aşağı yukarı aynı öyküyü anlattı. Savunma avukatı sorgu sırasında Janet'i Vole'un Bayan French'le ilişkisi konusunda bir, iki kez kendi kendisiyle çelişkiye düşürmeyi başardı. Hizmetçinin o gece oturma odaya bir erkek sesi duymasına rağmen, orada olanın Vole olduğuna işaret edecek hiçbir kanıt bulunmadığını belirtti ve bu arada kadının ifadesinin genelinde tutukluya duyduğu kıskançlık ve antipati bulunduğu izlenimini uyandırmayı becerdi.

Arkasından ikinci tanık çağırıldı.

"Adınız Romaine Heilger mi?"

"Evet."

"Avusturya uyruklu musunuz?"

"Evet."

"Son üç yıldır tutukluyla yaşadınız ve kendinizi karısı olarak tanıttınız, değil mi?"

Romaine Heilger'in bakışları bir an sanık yerindeki adamınkiyle karşılaştı.

Kadının yüz ifadesinde garip ve anlaşılmaz bir anlam vardı.

"Evet."

Sorular birbirini izledi. Kahredici kanıtlar arka arkaya sıralandı. Tutuklu söz konusu gecede yanına bir kol demiri almıştı. Onu yirmi geçe dönmüş ve yaşlı hanımı öldürdüğünü itiraf etmişti. Gömleğinin manşetleri kan lekeleri içindeydi, tutuklu da onları mutfaktaki ocakta yakmıştı. Romaine'i tehditler savurarak korkutmuş ve susmaya zorlamıştı.

Başlangıçta az çok tutuklunun lehinde gözüken hava, sorgu sürdükçe tam anlamıyla aleyhine dönüyordu. Kendisi de şimdiden mahkûm edildiğini bilirmiş gibi, önüne bakarak asık bir suratla oturuyordu.

Dikkati çeken bir husus, kendi avukatının Romaine'in düşmanlığını frenlemeye çalışmasıydı. Onun daha az peşin hükümlü bir tanık olmasını yeğlerdi.

Ürkütücü ve heybetli savunma avukatı ayağa kalktı.

Romaine'e anlattığı öykünün başından sonuna kadar kötü niyetli bir uydurma olduğunu, söz konusu zamanda evinde bile olmadığını, başka bir erkeğe âşık olduğunu ve Vole'u işlemediği bir suç yüzünden bile bile ölüme yollamaya çalıştığını söyledi.

Romaine bu iddiaları şahane bir küstahlıkla reddetti.

Sonunda şaşırtıcı çözüm geldi: mektubun ortaya çıkarılması. Mahkemede derin bir sessizlik içinde yüksek sesle okundu.

Max, sevgilim, kader onu avucumuza düşürdü! Cinayet işleme su cundan tutuklandı... evet. Yaşlı bir hanımı öldürme suçundan! Bir sineği bile öldüremeyen Leonard katil zanlısı ha! Sonunda intikamıma kavuşuyorum. Zavallı sümsük! O gece üstü başı kanlı olarak geldiğini, cinayeti bana itiraf ettiğini söyleyeceğim. Onu asacağım, Max, ipin ucunda sallanırken de onu ölümüne yollayanın Romaine olduğunu bilecek ve anlayacak. Ondan sonra bizi mutluluk bekliyor, sevgilim! Tüm mutluluklar en sonunda bizim olacak!

Mahkemede el yazısının Romaine Heilger'e ait olduğuna yemin etmeye hazır uzmanlar vardı, ama onlara ihtiyaç olmadı. Mektup karşısında Romaine Heilger tamamen yıkıldı ve her şeyi itiraf etti. Leonard Vole, söylediği zaman, yani saat dokuzu yirmi geçe eve dönmüştü. Romaine bütün öyküyü onu mahvetmek için kendisi uydurmuştu.

Romaine Heilger'in maskesinin düşürülmesi iddia makamının davasını da düşürmüş oldu. Sir Charles bir, iki tanığını çağırdı, tutuklu da tanık kürsüsüne çıktı ve sorgudan yılmayarak kendi öyküsünü erkekçe ve açık seçik anlattı.

İddia makamı bir çaba daha gösterdi, ama fazla başarılı olamadı. Yargıcın toparlayıcı konuşması tutuklunun tamamen lehine değildi, ama bir tepki oluşmuştu, jüri de karara varmakta gecikmedi.

"Sanığı suçsuz bulduk."

Leonard Vole serbestti!

Ufak tefek Bay Mayherne oturduğu yerden fırladı. Müvekkilini kutlaması lazımdı.

Burnunun üstündeki gözlüğünü sert hareketlerle ovuşturduğunun farkına vardı ve kendine hâkim oldu. Karısı daha bir gece önce ona bunu alışkanlık haline getirdiğini söylemişti. Garip şeylerdi şu alışkanlıklar. İnsanlar çoğu kez alışkanlıklarının bilincine varmazlardı.

İlginç bir dava olmuştu bu, hem de çok ilginç bir dava. Gelelim şimdi Romaine Heilger adındaki kadına.

Bay Mayherne için davanın en çarpıcı kişisi hâlâ Romaine Heilger'di.

Paddington'daki evde silik ve sakin bir kadın görünümündeydi, ama mahrenksiz ortamında alev gibi parlamıştı. Aynen tropikal bölgelerin. çiçeği gibi bütün dikkatleri üzerinde toplamıştı.

Avukat gözlerini kapayınca onu uzun boyu ve ateşli tavırlarıyla hâlâ görür gibiydi. Nefis vücudunu biraz öne eğmiş vaziyette duruyor, bu arada g elini bilinçsiz olarak açıyor kapıyor, açıyor kapıyordu.

Garip şeylerdir bu alışkanlıklar. Eliyle yaptığı bu hareket de genç kadında alışkanlık halini almıştı anlaşılan.

Oysa Bay Mayherne kısa bir zaman önce bu hareketi bir başkasında da görmüştü. Acaba kimdi bu? Kısa zaman önce...

Birden hatırlayınca soluğu kesildi. Shaw'nun Kira Evleri'ndeki kadın....

Taş kesilmiş gibi duruyor, başı fırıl fırıl dönüyordu. Olanaksızdı bu, olanaksız. Ama Romaine Heilger bir aktris değil miydi...

Savunma avukatı gelerek omzuna bir şaplak indirdi.

"Müvekkilimizi kutladınız mı? Kıl payı kurtuldu hani. Haydi gidip onu görelim."

Fakat ufak tefek danışma avukatı silkinerek meslektaşının elini üzerinden uzaklaştırdı.

O bir tek şey istiyordu. Romaine Heilger'le yüzleşmeyi.

Genç kadını birkaç zaman sonra gördü. Buluştukları yer önemli değil.

Bay Mayherne aklından geçenleri ona açıkladıktan sonra aktris, "Demek anladınız," dedi. "Yüzdeki değişiklik o kadar da güç iş değildi. Gaz

lambasının ışığı da makyajın fark edilmesini önleyecek kadar ölgündü."

"İyi ama niçin...niçin?"

"Niçin mi bu oyunu oynadım?"

Genç kadın bu sözleri son kullanışını anımsayarak hafifçe gülümsedi.

"Bu ne özenle düzenlenmiş komedidir!"

"Onu kurtarmak zorundaydım dostum. Onu seven bir kadının vereceği ifade yeterli olmayacaktı, kendiniz de bana aynı şeyi ima ettiniz. Ama benim kitlelerin psikolojisi hakkında az çok bilgim var. Verdiğim ifade bir tür itiraf gibi zorla ağzımdan alınarak beni yasaların karşısında lanetleyince tutuklunun lehinde bir tepkinin başgöstermesi kaçınılmazdı."

"Ya desteyle mektuplar?"

"Yalnız bir tanesi, asıl yaşamsal önemi olanı -nasıl diyorsunuz- bir komplo gibi görünecekti."

"Öyleyse Max adındaki adam?"

"Hiçbir zaman var olmadı dostum."

Ufak tefek Bay Mayherne üzgün bir tavırla, "Bay Vole'u normal yöntemlerle de kurtarabileceğimize hâlâ inanmaktan kendimi alamıyorum" dedi.

"Tehlikeyi göze alamazdım. Çünkü siz onun suçsuz olduğunu düşünüyordunuz."

Bay Mayherne, "Siz ise bunu biliyordunuz, değil mi?" dedi. "Anlıyorum..."

Romaine, "Sevgili Bay Mayherne, siz hiçbir şey anlamıyorsunuz," dedi. "Onun suçlu olduğunu...ben - biliyordum!"

MAVİ KASENİN ESRARI

Jack Hartington yaptığı vuruşa üzüntüyle baktı. Topun yanında durduğu yerden geride kalan deliğe baktı ve aradaki mesafeyi bakışıyla ölçtü. Duyduğu tiksintiyle karışık küçümseme yüzüne yansımıştı. İçini çekerek golf sopasının sert iki savuruşuyla bir kara hindiba çiçeğiyle bir ot kümesini katletti, sonra golf topunu hedef aldı.

Yirmi dört yaşındaysanız ve hayattaki tek amacınız usta bir golf oyuncusu olmaksa, hayatınızı kazanmak sorusuna zaman ve dikkat harcamak güçtür. Haftanın yedi gününün beş buçuğunda Jack, şehrin iş merkezindeki bir tür maun mezarın tutsağıydı. Cumartesi öğleden sonralarıyla pazar günlerini yaşamındaki gerçek işine adadığından bu amaçla Stourton Heath golf alanının yakınındaki küçük bir otelde oda tutmuştu. Her sabah 8. 46 treniyle şehrin yolunu tutmadan önce bir saat idman yapmak için saat altılarda kalkmayı âdet edinmişti.

Bu planın tek sakıncası sabahın o saatinde vuruşlarının çoğunu ıskalamasıydı. Oysa dört başarılı vuruş herhangi bir çimlik sahada kabul edilebilir en düşük skordu.

Jack sopasını sıkıca kavradı ve sihirli sözleri kendi kendine tekrarladı:

"Sol koluna dikkat, yukarı bakma."

Kolunu arkaya attı, ama sonra tiz bir çığlık yaz sabahının sessizliğini yırtarken taş kesilmiş gibi kalakaldı.

Birisi, "Cinayet var," diye bağırıyordu. "İmdat! Cinayet!"

Bir kadın sesiydi bu ve bir hırıltıyla son buldu.

Jack golf sopasını yere fırlatarak sesin geldiği yöne koştu. O birisi yakındaki bir yerden feryat etmişti.

Golf alanının bu bölümü bakir bir araziydi ve etrafta çok az ev. Ev aslında bir taneydi: Zarif eski dünya havası nedeniyle birkaç kez Jack'in dikkatini çekmiş olan bir köşk yavrusuydu bu. Şimdi de dosdoğru o eve doğru koşuyordu.

Fundalarla kaplı bir bayır, evi her ne kadar gözden gizliyorsaydı da, Jack bunun etrafını döndü ve bir dakikadan kısa zamanda mandallı küçük bahçe kapısının yanına vardı.

Bahçede bir kız duruyordu. Jack bir an için doğal bir sonuca vararak imdat çağrısını yapanın o olduğunu sandı. Ama fikrini pek çabuk değiştirdi.

Kızın elinde yarı yerine kadar ot dolu küçük bir sepet vardı; geniş bir hercai menekşesi tadımdaki yabani otları ayıklarken doğrulmuş olmalıydı. Jack, kızın koyu renk bir kadifeyi andıran ve renkleri maviden çok mora çalan yumuşak bakışlı gözlerini hercai menekşelerine benzetmekten kendini

alamadı. Dümdüz mor keten elbisesinin içinde bütünüyle hercai menekşesine benzemişti.

Kız, Jack'e yüzünde sıkıntıyla şaşkınlık arası bir anlamla baktı.

Genç adam, "Çok özür dilerim," dedi. "Acaba az önce bağıran siz miydiniz?"

"Ben mi? Ne münasebet."

Kızın şaşkınlığı o kadar içtendi ki Jack afalladı. Hafif yabancı şiveli çok yumuşak ve tatlı bir sesi vardı. "Ama duymuş olmanız gerekir," diye ısrar etti.

"Ses buraya yakın bir yerden geliyordu."

Kız ona şaşkın şaşkın bakmakla yetindi.

"Ama ben hiçbir şey duymadım."

Şaşırma sırası şimdi Jack'teydi. O acı içindeki imdat çağrısını kızın duymamış olması inanılır gibi değildi. Öte yandan, sükûneti o kadar belirgindi ki Jack onun yalan söylediğine inanamıyordu.

"Ses hemen şuracıktan geliyordu," diye ısrar etti.

Kız şimdi ona şüpheyle bakıyordu.

"O bağıran ne diyordu?" diye sordu.

"Cinayet var! İmdat! Cinayet!"

"Cinayet var! İmdat! Cinayet!" diye tekrarladı. "Birisi size oyun oynamış, beyefendi. Burada kim öldürülmüş olabilir ki?"

Jack bahçe yolunda bir ceset keşfedecekmiş gibi etrafına bakındı, duyduğu çığlığın hayal gücünün ona oyunu olmayıp gerçek olduğuna hâlâ emindi. Küçük evin pencerelerine baktı. Her şey son derece sakin ve huzurlu gözüküyordu.

Kız, "Evimizi de aramak ister misiniz?" diye tatsız bir sesle sordu.

O kadar kuşku içinde görünüyordu ki, Jack'in şaşkınlığı daha da arttı, başını öbür yana çevirerek, "Üzgünüm," dedi. "Ses ormanın ötesinden gelmiş olmalı."

Şapkasını çıkararak kızı selamladı ve oradan çekildi. Omzunun üzerinden arkaya bakınca, kızın yabani ot yolma işine devam ettiğini gördü.

Genç adam bir süre ormanı araştırdı, ama olağanüstü bir şey olduğuna işaret edecek hiçbir şey göremedi.

Ama o çığlığı gerçekten duyduğuna her zamankinden de fazla emindi. Sonunda aramaktan vazgeçti ve ayaküstü kahvaltı yapıp 8. 46 trenine her zamanki gibi ucu ucuna yetişmek üzere otele koştu. Trende otururken vicdanı biraz rahatsızdı.

Duyduğunu vakit kaybetmeden polise bildirmesi gerekmez miydi? Böyle yapmamış olması, sırf hercai menekşesi kızın ona inanmâmasıydı. Kız onun açıkça hayal kurduğundan şüphelenmişti, poliste de aynı tepkiyle karşılaşmaz mıydı. O çığlığı gerçekten duyduğuna emin miydi?

Artık eskisi kadar emin değildi, onunkisi, kayıp bir duyumu yeniden yakalamaya çalışmasının doğal sonucu olamaz mıydı? Uzaktaki bir kuşun çığlığını bir kadın sesine benzetmiş olamaz mıydı?

Ama bu olasılığı öfkeyle reddetti. Çığlık sesi bir kadına aitti ve o bu sesi duymuştu. Çığlığı duymasından az önce saatine baktığını anımsıyordu. Çağrıyı duyduğu sırada saat yediyi aşağı yukarı yirmi beş dakika geçiyor olmalıydı. Bir şeyin keşfedilmesi halinde bu bilgi polis için yararlı olabilirdi.

O akşam eve dönünce işlenen bir cinayetten bahis olup olmadığını görmek için akşam gazetelerini dikkatle taradı. Ama hiçbir şey yoktu, Jack de rahatlaması mı yoksa hayal kırıklığına uğraması mı gerektiğini bilemedi.

Ertesi gün hava yağmurluydu, hem de en hevesli golfçünün bile hevesini kıracak kadar yağmurlu. Jack son dakikada yataktan kalktı, kahvaltısını yutarcasına tamamladı, trene koştu ve yine gazeteleri gözden geçirdi. Ürkütücü bir keşfin yapıldığından hâlâ hiçbir bahis yoktu. Akşam gazetelerinde de durum aynıydı.

Jack, "Garip, ama işte böyle," dedi kendi kendine. Herhalde küçük yumurcaklar ormanda oyun oynuyordu.

Ertesi sabah erkenden dışarı çıktı. Küçük köşkün yanından geçerken kızın yine bahçede ot ayıklamakla meşgul olduğunu gözucuyla gördü Onun

âdeti olmalıydı bu. Jack çok başarılı bir vuruş yaptı ve kızın bunu fark etmiş olmasını diledi.

Bir sonraki vuruşa hazırlanırken saatine baktı.

"Yediyi yirmi beş geçiyor," diye mırıldandı. "Acaba..."

Bu kelime dudaklarının üstünde dondu. Onu daha önce de ürküten çığlık arkasında yineleniyordu. Perişan haldeki bir kadının sesiydi bu.

"Cinayet var! İmdat! Cinayet. !"

Jack hızla o yana koştu. Hercai menekşesi kız kapının yanında duruyordu.

Şaşırmış görünüyordu, Jack de bir zafer sevinci içinde onun yanına koştu. Bir yandan da, "Ama bu kez duydun, değil mi?" diye bağırıyordu.

Kızın gözleri, genç adamın irdeleyemediği bir duygunun pençesinde irileşmişti. Ama Jack onun kendisinden ürküp irkildiğine, sonra da o yana koşup içine sığınacakmış gibi eve baktığına dikkat etti.

Jack'e bakarak başını salladı.

"Ben hiçbir şey duymadım," dedi.

Genç kız iki kaşının arasına bir yumruk atmış olsa Jack bu kadar şaşırmazdı.

Kızın içtenliği o kadar belirgindi ki ona inanmaktan kendini alamıyordu.

Öyleyken hayal gücünün ona oyun oynamış olması mümkün değildi.

Kızın acıma yansıtan bir sesle, "Savaş yüzünden bunalıma girdiniz, değil mi?" diye sorduğunu duydu.

Jack, kızın korkmuş gözükmesinin, ikide birde dönüp eve bakmasının nedenini birden anladı. Yabancı adamın gerçekle bağının koptuğunu düşünmüştü.

Hemen arkasından korkunç bir düşünce genç adamın üstünde soğuk duş etkisi yaptı. Kız acaba haklı mıydı? Gerçekten de hayal gücünün kurbanı mı olmuştu? Bu düşüncenin etkisiyle dehşete düştü ve tek kelime söylemeden sendeleyerek uzaklaştı. Kız onun bir süre arkasından baktıktan içini çekti ve tekrar ot yolma işine döndü.

Jack kendi durumuna mantıklı bir çözüm getirmeye çalıştı. "O kahrolası sesi saat yediyi yirmi beş geçe tekrar duyarsam, belli ki bir sanrıya kurban oluyorum. Ama duymayacağım," diye kendi kendine fikir yürüttü.

Bütün o günü sinir içinde geçirdi ve savını ertesi sabah sınama kararıyla erkenden yattı.

Bu gibi bir durumda çok doğal olarak gecenin yarısını uyanık geçirdi ve sonunda yorgunluğuna yenik düştü. Otelden çıkıp golf alanına doğru koşmaya başladığı sırada saat yediyi yirmi geçiyordu. O uğursuz yere yediyi yirmi beş geçe ulaşamayacağının farkındaydı, ama ses bir sanrı olduğu takdirde, onu nerede olsa duyardı. Gözü bileğindeki saatte olduğu halde koşmayı sürdürdü.

Yediyi yirmi beş geçiyordu. Uzaktan seslenen bir kadın sesi yansıdı.

Kelimeler seçilemiyor idiyse de, Jack bunun daha önce duyduğu imdat çağrısı olduğunu ve küçük köşkün yakınındaki aynı yerden geldiğine emindi.

Garip değil mi, bu husus onu rahat ettirdi. Demek gerçekten de bir şaka söz konusuydu. Pek akla yakın olmasa bile, ona bu şakayı yapan o genç kız olabilirdi. Jack kararlı bir tavırla doğruldu ve golf çantasından bir sopa çekti. Küçük köşke yakın deliklere doğru birkaç vuruş yapacaktı.

Kız her zamanki gibi bahçedeydi. Bu sabah başını kaldırdı, Jack başındaki kepi çıkarıp onu selamlayınca da çekingen bir tavırla günaydın dedi...Jack onun her zamankinden güzel göründüğünü düşündü.

Bu sözlerin sıradanlığına için için kızarak, "Güzel bir gün, değil mi?" diye seslendi.

"Evet. Gerçekten de güzel."

"Herhalde bahçe için de yararlıdır."

Kız hafifçe gülümseyince büyüleyici gamzesi meydana çıktı.

"Ne yazık ki hayır. Çiçeklerime yağmur lazım. Baksanıza, kurumuşlar."

Jack daveti kabul ederek bahçeyi golf alanından ayıran alçak çite yaklaştı.

Beceriksizce, "Bana pek güzel görünüyorlar," derken Jack, kızın acıyan bakışını üzerinde hissediyordu.

Kız, "Yine de güneş iyidir, değil mi?" dedi. "Çiçekleri her zaman sulamak mümkün. Ama güneş kuvvet verir ve vücudu onarır. Beyefendinin bugün çok daha iyi olduğunu görebiliyorum."

Kızın cesaret vermek ister gibi konuşması Jack'i sinirlendirmişti.

Kahretsin, diye düşündü. Galiba beni telkin yoluyla tedavi etmeye çalışıyor.

"Gayet iyiyim," dedi ters ters.

Kız, "İyi öyleyse," diye atıldı.

Jack onun kendisine inanmadığını hissederek bir kez daha sinirlendi.

Biraz daha oynadıktan sonra kahvaltıya koştu. Bir yandan tabağındakileri yerken yanındaki masada oturan bir adamın onu dikkatle incelediğini fark etti.

Hem de bu ilk değildi. Güçlü anlamlı bir yüzü olan orta yaşlı bir adamdı. Koyu renkli kısa bir sakalı, çok keskin gri gözleri ve her neyse mesleğinin üst saflarında olduğunu belli eden bir havası vardı. Jack adamın adının Lavington olduğunu biliyordu ve ünlü bir doktor olduğuna dair bazı söylentiler duymuştu. O

Harley Caddesi'nin müdavimlerinden olmadığından bu ad onun üzerinde başkaca bir çağrışım yapmıyordu.

Ama bu sabah hedefi olduğu sessiz incelemenin fazlasıyla bilincindeydi ve bu onu biraz ürkütüyordu. Sırrı yüzünde yazılıydı da herkes tarafından görülüyor muydu ki? Bu adam profesyonelliği sayesinde onun gri hücrelerinde bir bozukluk olduğunu mu sezmişti?

Bu düşünce Jack'i ürpertti. Doğru muydu? Gerçekten de çıldırıyor muydu? Bu hikâye bir sanrı mı, yoksa korkunç bir şaka mıydı?

Derken, sonucu sınamanın çok basit bir yolunu akletti. Şu ana kadar hep yalnız olmuştu. Ya yanında bir başkası olsaydı? O zaman üç şeyden biri olabilirdi. Ses duyulmazdı. Sesi ikisi de duyarlardı. Ya da yine yalnız o duyardı.

O akşam planını yürürlüğe koymaya girişti. Yanında olmasını istediği adam Lavington'du. Kolayca sohbete daldılar, orta yaşlı adam belki de böyle bir fırsat bekliyordu. Jack'in, her ne sebeptense onu ilgilendirdiği belliydi. Orta yaşlı adam kahvaltıdan önce birkaç vuruş yapabilecekleri önerisini hemen kabul etti. Ertesi sabah için sözleştiler.

Saat yediden az önce buluştular. Kusursuz güzellikte bir gündü, sakin ve bulutsuz, fakat fazla sıcak değil. Doktor çok güzel oynuyordu, Jack'in oyunu ise berbattı. Aklı biraz sonraki krizdeydi. Belli etmeden ikide birde göz atıyordu.

Delikle küçük köşkün tam ortasındaki yedinci vuruş yerine vardıklarında saat yediyi yirmi geçiyordu.

Onlar geçerlerken kız her zamanki gibi bahçedeydi. Ama başını kaldırıp onlara bakmadı.

İki top çimlerin üstündeydi. Jack'inki deliğin yanında, doktorunki biraz uzağında.

Lavington vuruşunu ayarlamak üzere eğildi. Gözleri saatinin üstünde olan Jack heykel gibi duruyordu. Saat yediyi tam yirmi beş geçiyordu.

Top çimlerin üstünde hızla kaydı, deliğin kenarında bir duraklama geçirdi, sonra içeri yuvarlandı.

"Güzel vuruş," dedi Jack. Boğuk çıkan sesi Jack'in kulağına bir yabancıya aitmiş gibi geliyordu...Ferahlamış gibi saatini kolunun daha yukarısına itti.

Hiçbir şey olmamıştı. Büyü bozulmuştu.

"Sizce bir sakıncası yoksa biraz pipo tüttürmek istiyorum," dedi.

Sekizinci vuruş noktasının başında bir süre durdular. Jack, titremesinin önüne geçemediği parmaklarıyla piposunu doldurdu ve yaktı. Üzerinden ağır bir yük kalkmış gibiydi.

Büyük bir hoşnutlukla etrafına bakınarak, "Tanrım, ne kadar güzel bir günmüş," dedi. "Haydi Lavington, sıra sizde."

İşte o zaman olan oldu. Tam doktor vuruşunu yaptığı sırada ıstırap içindeki tiz kadın sesi duyuldu:

"Cinayet var! İmdat! Cinayet!"

Sesin geldiği yöne hızla döndüğü sırada, pipo Jack'in parmaklarının arasından yere düştü. Genç adam o an hatırlayarak arkadaşına baktı.

Lavington elini gözlerine siper ederek topun gittiği yola bakıyordu.

"Korkarım, deliğin yanından geçti," dedi.

Hiçbir şey duymamıştı.

Dünya Jack'in etrafında fırıl fırıl dönmeye başlamıştı. Sendeleyerek bir, iki adım attı. Kendine geldiğinde çimlerin üstünde yatıyordu, Lavington da üzerine eğilmişti.

"Sakin olun canım, bir şey yok, sakin olun."

"Ne yaptım ben?"

"Bayıldınız delikanlı ya da çok güzel bir bayılma numarası yapıyordunuz."

Jack, "Aman Tanrım!" diye homurdandı.

"Ne oldu? Bir sıkıntınız mı var?"

"Size hemen söyleyeceğim, ama önce bir şey sormak istiyorum."

Doktor kendi piposunu da yaktı ve sıraya rahatça yerleşti.

"Ne isterseniz sorun," dedi.

"Son bir, iki gündür beni gözlemekteydiniz. Niçin?"

Lavington'un gözlerinde muzip bir ışıltı vardı.

"Bu yanıtlaması zor bir soru. Bilirsiniz, bir kedi bile bir krala bakabilir."

"Beni espri yaparak atlatmayın. Çok ciddiyim. Tekrar ediyorum: Niçin?

Sormamın yaşamsal önemi var."

Lavington ciddileşti.

"Size dürüstçe yanıt vereceğim. Size baktıkça akut bir stresin pençesindeki bir adam görüyor ve bu denli bir stresin nedeninin ne olabileceğini merak ediyordum."

Jack, "Bunu size lafı uzatmadan söyleyebilirim," diye acı acı söylendi. "Ben deliriyorum."

Sözüne dramatik bir tavırla ara verdi, söyledikleri umduğu ilgiyi ve şaşkınlığı uyandırmayınca yineledi:

"Söyledim ya, ben deliriyorum."

Lavington, "Çok garip," diye mırıldandı. "Gerçekten çok garip."

Jack sinirlendi.

"Sizin için anlamı bu kadar demek," dedi. "Doktorlar ne kadar duygusuz ve katı yürekli oluyorlar."

"Yapmayın, genç dostum, ağzınıza geleni söylüyorsunuz. Bir kere diplomam olmasına rağmen doktorluk yapmıyorum. Özetle, bir doktor değilim, yani insan bedeninin bir doktoru değilim."

Jack adama dikkatle baktı.

"Yani akıl hastalıklarıyla ilgilenen bir doktor musunuz?"

"Bir anlamda evet, ama daha doğrusunu isterseniz insan ruhunun doktoruyum."

"Ya!"

"Ses tonunuzda bir küçümseme sezer gibiyim, ama insan ruhunun, et-kemikten barınağı olan bedenden ayrılabileceği ve ondan bağımsız olay var olabileceği gerçeğiyle uzlaşmak zorundasınız. Ruh yalnızca din damları tarafından icat edilmiş bir dini terim değildir. Ona isterseniz akıl, sterseniz bilinçaltı deyin ya da size daha uygun gelen bir ad yakıştırın. Az önceki sözlerime gücendiniz, ama sizin gibi dengeli ve her bakımdan normal bir genç adamın, aklını kaçırmakta olduğu zannına kapılması bana çok garip göründü."

"Ben gerçekten de keçileri kaçırdım. Kesinlikle."

"Beni bağışlayın, ama size inanmıyorum."

"Hayal gücüm bana oyunlar oynuyor."

"Yemeklerden sonra mı?"

"Hayır, sabahları."

Doktor sönen piposunu tekrar yakarak, "Olamaz," dedi.

"Başka hiç kimsenin duymadığı şeyler duyuyorum."

"Bin kişiden biri Jüpiter gezegeninin uydularını görebilir. Geri kalan dokuz yüz doksan dokuz adamın onları görememesi, Jüpiter'in uydularının varlığından şüphe edilmesi ve özellikle bininci adama deli denilmesi için bir neden değildir."

"Jüpiter'in uyduları kanıtlanmış bir bilimsel gerçektir."

"Günümüzün hayal oyunlarının geleceğin kanıtlanmış bilimsel gerçekleri olmaları çok mümkündür."

Lavington'un pratik düşünce biçimi her şeye rağmen Jack'i etkilemişti.

Rahatlamış, hatta neşelenmişti.

Doktor ona bir, iki dakika dikkatle baktıktan sonra başını salladı.

"Hele şükür," dedi. "Siz gençlerin en büyük derdi nedir biliyor musunuz: kendi felsefenizin dışında bir şeyin var olamayacağına o kadar eminsiniz ki, bu kanınızı sarsacak bir şey olunca bayağı dengeniz bozuluyor. Şimdi niçin delirdiğinizi düşündüğünüzü görelim, sizi bir akıl hastanesine kapatıp kapatmamaya ancak ondan sonra karar veririz."

Jack gerçeklerden sapmamaya özen göstererek olayları bir bir anlattı.

"Anlayamadığım şey şu," dedi. "O ses bu sabah niçin yedi buçukta, yani beş dakika gecikmeli olarak duyuldu."

Lavington bir, iki dakika düşündükten sonra, "Saatinize göre şimdi saat kaç?" diye sordu.

Jack bileğine göz atarak, "Sekize çeyrek var," diye yanıt verdi.

"Öyleyse durum basit. Benim saatim sekize yirmi kaldığını gösteriyor. Demek ki sizin saatiniz beş dakika koşuyor. Bu benim için çok ilginç ve çok da önemli bir nokta. Hatta değeri ölçülemeyecek bir önemi olduğa söylenebilir."

"Ne diye?"

Jack ilgilenmeye başlamıştı.

"En açık seçik açıklama o ilk sabah gerçekten de bir çığlık duymuş olmanız; bu birisinin yaptığı şaka olabilir de, olmayabilir de. Sonraki sabahlar o sesi aynı saatte duymak için kendinize telkin yaptınız."

"Öyle bir şey yapmadığıma eminim."

"Tabii ki bilinçli olarak değil, ama bilinçaltı bazen insana garip oyunlar oynar. Ama bu açıklama yine de geçerli değil. Söz konusu olan bir telkin olsaydı, çığlığı kendi saatinize göre saat yediyi yirmi beş geçe duyacak' tınız, sizce o zaman geçtikten sonra onu asla duyamazdınız."

"Şu halde?"

"Bunun yanıtı belli değil mi? O imdat çığlığı uzay boşluğunda belli bir yer ve zaman dilimi kaplıyor. O yer küçük köşkün yakınında, zaman da sar at yediyi yirmi beş geçe."

"İyi ama, sesi duyanın niçin yalnız ben olmam gerekiyor? Hayaletlere? ve onun gibi şeylere: ruhların duvarlara vurmasına falan inanmıyorum. O kahrolası sesi niçin yalnız ben duyuyorum?"

"Bunu şimdilik söyleyemeyiz. En iyi medyumlardan birçoklarının şüphecilerden, inanmayanlardan oluşması çok garip. Gizemli belirtilere tanık olanlar doğaüstüne ilgi duyanlar değildir. Bazı kimseler, başkalarının göremedikleri ve duyamadıkları şeyleri görüyorlar ve duyuyorlar, bunun nedenini bilmiyoruz. Onda dokuzunda ise o belirtileri görmek veya duymak istemiyorlar, aynen sizin gibi hayal güçlerinin onlara oyun oynadığına inanıyorlar. Elektrik gibi bu. Bazı maddeler iyi birer iletkendirler, bazıları ise hiç değildir; uzun bir zamandır bunun nedenini bilmiyor, bunu kabullenmekle yetiniyorduk. Ama bugün o nedeni biliyoruz. Hiç kuşkusuz bir gün o şeyi niçin sizin duyduğunuzu, benimle kızın duymadığımızı ise bileceğiz.

Biliyorsunuz, her şey doğa yasalarının yönetimindedir, gerçekte doğaüstü diye bir şey yoktur. Sözüm ona psişik olayları yöneten yasaları keşfetmek güç bir iş olacaktır, ama en küçük kırıntının bile yardımı dokunur."

"İyi de ben ne yapacağım?" diye sordu Jack.

Lavington bir kıkırtıyla yanıt verdi.

"Pratik düşünmeli dostum. Evet, genç dostum, güzel bir kahvaltı edecek, sonra şehre gidip anlayamadığınız şeyler üzerinde kafa patlatmayacaksınız.

Ben öte yandan biraz araştırma yapacak, şuradaki küçük köşk hakkında neler öğrenebileceğime bakacağım. Çünkü esrarın merkezinin orası olduğuna yemin edebilirim."

Jack ayağa kalktı.

"Peki efendim. Ben gidiyorum, yalnız..."

"Evet?"

Jack kızardı.

"Kızın bir suçunun olmadığına eminim," diye homurdandı.

Lavington bıyık altından güldü.

"Onun güzel bir kız olduğunu söylememiştiniz! Neyse, tatlı canınızı üzmeyin, esrarın onun zamanından önce başladığını sanıyorum."

Jack o akşam heyecan içinde eve döndü. Şimdi Lavington'a körü körüne inanıyordu. Doktor bu işi o kadar doğal bir şey olarak kabul etmiş, her şeye o kadar pratik çözümler yakıştırmıştı ki, Jack ister istemez etkilenmişti.

Akşam yemeğine inince yeni dostunu holde kendisini bekler buldu. Doktor aynı masada yemek yemelerini önerdi.

Jack, "Yeni bir haber var mı efendim?" diye endişeyle sordu.

"Heather Köşkü'nün öyküsünü öğrendim. Orada ilk önce yaşlı bir bahçıvanla karısı oturmuş. İhtiyar adam ölünce karısı kızının yanında kalmaya gitmiş.

Derken bir müteahhit oraya el atmış, büyük bir başarıyla modern bir çehre vermiş ve orada hafta sonlarını geçirmeye gelecek şehirdeki bir beyefendiye satmış. O

beyefendi de binayı bir yıl önce Turner adındaki bir aileye satmış, Bay ve Bayan Turner'e. Anlayabildiğim kadarıyla garip bir çiftmiş bu Turnerler. Adam İngilizmiş, yöredekilere göre karısı yarım kan Rusmuş, çok da güzel, egzotik görünüşlü bir kadınmış. Çok sakin bir hayat sürüyorlar, kimseyle görüşmüyorlar, köşkün bahçesinden hemen hiç dışarı çıkmıyorlarmış. Yerel dedikoduculara bakılırsa bir şeyden korkuyorlarmış, ama bu tür söylentilere güvenmemiz doğru olmaz sanırım. Sonra bir gün gitmişler, sabah erkenden ortadan kaybolmuşlar ve badana geri dönmemişler. Buradaki emlakçiler çok

geçmeden Bay Turner'den Londra'dan gelen bir mektup almışlar. Adam evin en kısa zamanda satılmasını istiyormuş. Möbleler satılmış, evi de Bay Mauleverer adında biri almış. Evin yeni sahibi orada sadece iki hafta oturmuş, bu sürenin sonunda ise möbleli olarak kiraya verilmesini istemiş. Şimdi evde kalanlar veremli bir Fransız profesörle kızı. Buraya on gün önce geldiler."

Jack sesini çıkarmadan bunları içine sindirdi.

Sonunda, "Bütün bunlar sorunumuza bir çözüm getirmiyor ama," dedi. "Öyle değil mi?"

Lavington, "Turnerler hakkında daha çok bilgi sahibi olmak isterim," dedi.

"Bir sabah çok erken saatte bu evden ayrıldıklarını söylemiştim. Anladığım kadarıyla kimse gittiklerini görmemiş. Bay Turner o zamandan beri görülmüş, ama Bayan Turner'i de görmüş olan birini bulamadım."

Jack'in yüzünün rengi soldu.

"Olamaz...öyle bir şey düşünüyor olamazsınız."

"Heyecanlanmayın genç adam. Ölümün eşiğindekilerin, özellikle de şiddetli bir ölüme kurban olacakların çevreleri üzerindeki etkisi çok güçlüdür. O

çevreler bu etkiyi özümseyebilir, sonra da onu uygun bir alıcıya -yani size-aktarabilirler."

Jack isyan etti. "İyi ama niçin bana? Niçin bir yararı dokunabilecek birine değil?"

"Siz o güce kör ve mekanik olmak yerine, akıllı ve kararlı bir varlık gözüyle bakıyorsunuz. Belli bir amaçla belli bir yere musallat olan ruhlara ben de inanmıyorum. Ama tekrar tekrar, salt rastlantı olduğuna inanmayacak kadar defalarca gördüğüm şey, adalete doğru bilinçsiz bir emekleme, bu amaca doğru gizliden gizliye çabalayan bilinçsiz güçlerdir..."

Adam onu rahatsız eden bir saplantıdan kurtulmak ister gibi silkindi ve gülümsemeye hazır Jack'e döndü.

"Bu konuyu bırakalım, en azından bu akşamlık," diye önerdi.

Jack hemen kabul etti, ama konuyu kafasından o kadar çabuk uzaklaştıramadı.

O hafta sonu kendi başına da bazı araştırmalar yaptı, ama doktordan daha fazlasını öğrenemedi. Sabah kahvaltısından önce golf oynamaktan ise kesinlikle vazgeçmişti.

Olaylar zincirinin bundan sonraki halkası beklenmedik bir yönden eldi. Bir gün Jack'e genç bir bayanın onu beklediğini haber verdiler. Genç adam bahçedeki genç kızla, hercai menekşesi diye adlandırdığı kızla karşılaşınca şaşırdı. Kız son derece sinirli ve şaşkındı.

"Böyle apansız geldiğim için bağışlayın, bayım," dedi. "Ama size mutlaka söylemem gereken bir şey vardı."

Genç kız kuşkuyla etrafına bakındı.

Jack hemen, "Bu tarafa gelin," diyerek konuğu otelin hanımlar salonuna aldı.

Kırmızı pelüşler içinde iç kapayıcı bir yerdi. "Oturun, bayan..."

"Adım Felise, bayım. Felise Marchaud."

"Oturun, Bayan Marchaud. Şimdi bana her şeyi anlatın."

Felice hemen itaat etti. O gün koyu yeşiller giymişti, gururlu küçük yüzün güzelliği ve çekiciliği şimdi her zamankinden daha çarpıcıydı. Genç kızın yanına otururken Jack'in kalbinin atışları hızlanmıştı.

Felise, "Mesele şu," diye başladı. "Ancak kısa zamandan beri buradayız, ama geldiğimizden beri evin, tatlı evimizin hayaletli olduğunu duyuyoruz. Hiçbir hizmetkâr orada kalmak istemiyor. Bu o kadar önemli değil, ben ev de idare edebilirim, yemek de pişirebilirim."

Âşık delikanlı, sen bir meleksin. Harikasın, diye düşündü.

Buna rağmen görünürde pratik tavrını sürdürerek dinledi.

"Bu hayalet öykülerinin saçmalık olduğunu düşünüyordum, bayım. Ta ki dört gün öncesine kadar. Dört gece üst üste aynı düşü gördüm. Karşımda bir hanım duruyordu. Uzun boylu ve sarışın, çok güzel bir hanım. Ellerinin arasında mavi porselenden bir kâse tutuyordu. Heyecanlı, hem de çok heyecanlı görünüyor, onunla bir şey yapmamı yalvarır gibi o mavi kâseyi

sürekli bana uzatıyordu. Ne çare ki konuşamıyor, ben de ne istediğini anlayamıyordum. İlk iki gecenin düşü buydu. Ama sondan bir gece önce düşün devamı geldi. O hanımla mavi kâse gözden silinirken birdenbire onun sesini duydum. Çünkü sesin onun sesi olduğunu biliyordum, bayım. Söylediği kelimeler aynen sizin o sabah bana söylediklerinizdi: 'Cinayet var! İmdat! Cinayet!' Dehşet içinde uyandım. Kendi kendime, 'Bu bir kâbus,' diyordum. 'Duyduğun sözler sadece bir rastlantı. ' Ama dün gece av düş tekrarlandı. Bu ne olabilir, bayım? Siz de aynı sözleri duymuştu. Şimdi ne yapacağız?"

Felise'in yüzünden müthiş bir korku akıyordu. Küçük ellerini kavuşturmuş, yalvarır gibi Jack'e bakıyordu. Genç adam gerçekte duymadığı bir kayıtsızlık tasladı.

"Tatlı canınızı üzmeyin, Bayan Marchaud. Endişe etmemelisiniz. Ne yapmanızı istediğimi söyleyeyim: bana anlattıklarınızı burada kalan bir dostuma: Dr.

Lavington'a tekrarlamanızı istiyorum."

Felise denileni yapmaya hazır olduğunu belirtince Jack Lavington'u aramaya çıktı. Birkaç dakika sonra doktorla geri döndü.

Jack onları alelacele tanıştırırken Lavington kızı ilgiyle süzüyordu. Duruma uygun birkaç sözle Felise'i rahatlattı ve onun anlatısını bu kez de kendisi dinledi.

Felise'in sözünü bitirmesinden sonra, "Çok garip," dedi. "Bundan babanıza bahsettiniz mi?"

Kız hayır gibilerden başını salladı.

"Onu kaygılandırmak istemedim. Hâlâ çok hasta..."Kızın gözleri yaşlarla doldu. "Onu sarsacak veya heyecanlandıracak her şeyi ondan gizliyorum."

Lavington dostça bir tavırla, "Anlıyorum," dedi. "Bize gelmenize çok sevindim, Bayan Marchaud. Biliyorsunuz, Bay Hartington da sizinkine benzer bir deneyim yaşadı. Aklınıza gelen başka bir şey yok mu?"

Felise ani bir hareket yaptı.

"Tabii! Ne kadar aptalım. Bütün öykünün en can alıcı noktası oysa bu. Bakın, dolaplardan birinin arkasında ne buldum bayım. Rafın arkasına

kaymış."

Genç kız böyle diyerek üstüne bir kadının sulu boyalarla kabataslak yapılmış resmi olan kirli bir kâğıt parçasını onlara uzattı. Acemice yapılmış bir resimdi, ama benzerliğin yeterli olması olasıydı. Resimde, yüzünde İngiliz olmayan bir hava olan uzun boylu, sarışın bir kadın görülüyordu. Üstünde mavi bir porselen kâse olan bir masanın yanında duruyordu.

Felise, "Onu bu sabah buldum," diye açıkladı. "İşte düşümde gördüğüm kadının yüzü bu. Mavi porselen kâse de düşümdekinin eşi."

Lavington, "Çok ilginç," dedi. "Esrarın anahtarı belli ki şu mavi kâse. Bir Çin porselenine benziyor, hem de eski birine. Üstündeki kabartma bezeme çok garip."

Jack, "Çin porselenidir," dedi. "Amcamın koleksiyonunda tıpatıp benzerini gördüm. Belki duydunuz, kendisi büyük bir Çin porseleni koleksiyoncusudur. Kısa bir süre önce onda bu kâsenin aynını gördüğümü hatırlıyorum."

Lavington, "Çin kâsesi," diye mırıldandı. Bir, iki dakika kadar derin düşüncelere dalmış göründü. Sonra birden başını kaldırdı. Gözlerinde garip bir ışıltı vardı. Sordu: "Hartington, o kâse ne kadar zamandır amcanızda?"

"Ne kadar zaman mı? Doğrusu bilmiyorum."

"Düşünün. Onu yakın zamanda mı satın almıştı?"

"Bilmiyorum. Ha evet, şimdi aklıma geldi, yakın zamanda almıştı galiba. Ben porselenlerle fazla ilgilenmem, ama amcamın geçenlerde bana en yeni parçalarını gösterdiğini hatırlıyorum. Bu da onlardan biriydi."

"İki aydan daha kısa bir zaman önce mi? Turnerler Heather Köşkü'nden sadece iki ay önce ayrılmışlardı."

"Evet, sanıyorum, öyleydi."

"Amcanız bazen taşradaki satışlarda bulunur mu?"

"Bir yerlerde bir satış olacağını hemen haber alır."

"Öyleyse bu porseleni Turnerlerin eşyalarının satışında satın aldığını varsayabiliriz, değil mi? Garip bir rastlantı ya da belki adaletin tecellisi.

Hartington, bu kâseyi nereden satın aldığını amcanızdan ne yapıp ne edip öğrenmelisiniz."

Jack bozuldu.

"Korkarım ki bunun imkânı yok. George Amcam Avrupa'da seyahatte. Ona nereye mektup yazabileceğimi bile bilmiyorum."

"Seyahati daha ne kadar sürecek acaba?"

"Üç hafta ila bir ay sanırım."

Araya bir sessizlik girdi. Felise'in endişeli bakışları adamların arasında gidip geliyordu.

"Bizim yapabileceğimiz bir şey yok mu acaba?" diye çekinerek sordu.

Lavington, "Evet, var," diye heyecanla atıldı. "Belki biraz olağandışı bir yol, ama başarılı olacağına inanıyorum. Hartington, o kâseyi alıp buraya getirmelisiniz. Matmazel eğer izin verirse, kâseyle birlikte Heather Köşkü'nde bir gece geçiririz."

Jack tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

"Sizce ne olabilir?" diye endişeyle sordu.

"Hiçbir fikrim yok ama esrarın çözüm bulacağına ve o ruhun huzura kavuşacağına gerçekten inanıyorum. Belki kâsenin altında gizli bir dip bölme vardır, içinde ise bir şey gizlidir. Herhangi bir olağandışı olay olmazsa, o zaman kendi hayal gücümüzü çalıştırmalıyız."

Felise ellerini çırptı.

"İşte bu harika bir fikir."

Gözleri heyecandan ışıl ısıldı. Jack, Lavington'un planına onun kadar hayran değildi, hatta korkuyordu denebilir, ama bunu ne olursa olsun Felise'in yanında itiraf edemezdi. Doktor ise önerisi dünyanın en tabii şeyiymiş gibi davranıyordu.

Felise, Jack'e dönerek, "Kâseyi ne zaman getirebilirsiniz?" diye sordu.

Genç adam, "Yarın," dedi isteksiz bir tavırla.

Denileni artık ister istemez yapacaktı, ama her sabah huzurunu kaçıran o dehşetli imdat çığlığını ne kadar az hatırlasa yeriydi.

Ertesi akşam amcasının evine giderek söz konusu kâseyi aldı. Onu tekrar görünce sulu boya resimde betimlenmiş olanın aynı olduğuna daha fazla kanaat getirdi, ama onu tüm dikkatiyle incelemesine rağmen herhangi bir yerinde gizli bir bölme olabileceğine dair herhangi bir ize rastlamadı.

Lavington'la birlikte Heather Köşkü'ne vardıklarında saat on birdi. Felice onların yolunu bekliyor olacaktı ki, daha zili çalmalarına vakit kalmadan kapıyı açtı.

"İçeri buyrun," diye fısıldadı. "Babam yukarıda odasında uyuyor. Onu uyandırmamalıyız. Size kahve yaptım. Şu taraftan lütfen."

Genç kız konuklarını sevimli bir küçük oturma odasına aldı. Şöminenin içinde bir ispirto ocağı vardı, Felise bunun üzerine eğilerek kahveyi hazırladı.

Jack biraz sonra Çin kâsesini kat kat ambalajından çıkarıyordu. Onu görünce Felise'in soluğu kesildi.

"Evet, evet," diye bağırdı. "İşte o...nerede olsa tanırdım onu."

Lavington bu arada kendi hazırlıklarını yapıyordu. Üstündeki bütün biblolları kaldırdığı küçük bir masayı odanın ortasına koydu. Bunun etrafına üç sandalye taşıdı. Sonra, mavi kâseyi Jack'den alarak masanın tam ortasına oturttu.

"Artık hazırız," dedi. "Işıkları söndürün, masanın etrafında karanlıkta oturalım."

Ötekiler ona itaat ettiler. Karanlığın içinde yine Lavington'un sesi duyuldu.

"Hiçbir şey düşünmeyin ya da her şeyi düşünün. Kafanızı zorlamayın.

İçimizden birinin medyumluk yanının olması mümkün. Eğer öyleyse, o kimse trans haline girecektir. Şunu unutmayın: korkacak hiçbir şey yok. Korkuyu kalplerinizden silkip atın ve özgürce sürüklenin..."

Lavington'un sesi kesildi ve sessizlik etraflarını sardı. Dakikalar geçtikçe sessizlik olasılıklarla yoğunlaşıyordu. Lavington'un, "Korkuyu kalplerinizden silkip atın," demesi kolaydı. Jack'in duyduğu his korku değil, resmen panikti.

Felise'in de bu duygusunu paylaştığına emindi. Birdenbire kızın korku içindeki sesini duydu.

"Korkunç bir şey olacak. Hissediyorum bunu."

Lavington, "Korkuyu silkip atın," dedi. "Etkiye karşı direnmeyin."

Karanlık sanki giderek daha karanlık, sessizlik daha yoğun oluyordu. Ve o tarife gelmez tehdit sanki giderek daha yaklaşıyordu.

Jack tıkandığını...boğulduğunu hissediyordu. Kötülük yakında, hem de çok yakındaydı.

Sonra o mücadele anı geçti. Jack sulara kapılmış sürükleniyordu...gözleri kapandı...huzur...karanlık...

Jack yavaşça kımıldadı. Başı ağırlaşmıştı, kurşun gibi ağırlaşmıştı.

Neredeydi acaba?

Güneş ışığı...kuşlar...Yattığı yerden göğe bakıyordu.

Sonra birden her şeyi anımsadı. Seans. Küçük oda. Felise ve doktor. Ne olmuştu?

Olduğu yerde doğruldu. Başı kötü şekilde zonkluyordu. Köşkün pek uzağında olmayan küçük bir ağaçlıkta yerde yatıyordu. Yakınında kimse yoktu. Cebinden saatini çıkardı. Saatin yarım olduğunu görünce fena halde şaşırdı.

Jack zar zor ayağa kalktı ve ayaklarının onu götürebildiği kadar hızı, köşke doğru koştu. Oradakiler transtan çıkamaması yüzünden paniğe kapılıp onu açık havaya taşımış olacaklardı.

Köşke varınca kapıyı yumruklamaya başladı. Fakat bir yanıt alamadığı gibi etrafta hayat eseri de yoktu. Lavington'la Felise yardım getirmeye gitmiş olacaklardı. Ya da...Jack bir ad koyamadığı bir korkunun onu pençesine almaya başladığını hissetti. Bir gece önce ne olmuştu?

Elinden geldiği kadar çabuk otele koştu. Resepsiyondan bilgi almaya hazırlandığı sırada sırtına inen kocaman bir yumrukla az daha yere yıkılıyordu.

Öfkeyle dönünce kıkır kıkır gülen ak saçlı bir beyefendi ile karşılaştı.

"Beni beklemiyordun, değil mi delikanlı? Beni beklemediğine eminim," diyordu yaşlı adam.

"Binlerce kilometre uzakta olduğunuzu sanıyordum, George Amca. İtalya'da bir yerde."

"Ama İtalya'da değildim. Dün gece Dover'e çıktım. Arabayla başkente gitmeye, arada da burada durup sana bir merhaba demeye karar verdim. Bir de ne göreyim.

Bizim yeğen bütün geceyi dışarıda geçirmemiş mi! Aferin, aferin!" Jack amcasını durdurdu. "George Amca, size anlatmak istediğim olağanüstü bir öykü var.

İnanamayacaksınız."

Yaşlı adam güldü. "Hiç şaşmam. Elinden geleni yap, oğlum."

Jack, "Ama mutlaka yiyecek bir şey gereksiniyorum," diye devam etti.

"Açlıktan ölüyorum."

Amcasıyla yemek salonuna geçti. Yüklü bir yemek masasının başında ihtiyar adama bütün öyküyü anlattı.

"Ne olduklarını, nereye gittiklerini Allah bilir," diye anlatısını bitirdi.

Amcası bir kalp krizi geçirmenin eşiğindeydi.

Sonunda, "Kâse," diyebildi. "MAVİ KÂSE! O ne oldu?"

Jack amcasına önce anlayamayarak baktı, ama bir lakırdı seline hedef olunca kafası çalıştı ve kavramaya başladı.

İhtiyar adamın ağzından kelimeler sel gibi akıyordu.

"Ming...eşsiz...koleksiyonumun incisi...en az on bin sterlin eder...Amerikalı milyarder Hogenheimer'den bir teklif aldım...dünyada bir eşi daha yok. Sersem oğlu sersem, MAVİ KÂSE'mi ne yaptın?"

Jack odadan dışarı fırladı. Lavington'u bulması lazımdı. Resepsiyondaki kadın memur ona soğuk soğuk baktı.

"Dr. Lavington dün gece geç saatte arabayla otelden ayrıldı. Size de bir not bıraktı."

Jack zarfı yırttı. Mesaj kısa ve kesindi.

SEVGİLİ GENÇ ARKADAŞIM, Doğaüstü çağı sona erdi mi? Pek değil -özellikle yeni bilimsel dille faka bastırıldığın vakit. Felise'den, hasta babasından ve benden sana içten selamlar.

On iki saatlik bir avansımız var, bu da bize bol bol yeter sanırım.

Hoşça kal, AMBROSE LAVINGTON

Ruhun doktoru GARİP SIR ARTHUR CARMICHAEL OLAYI

(Ünlü psikoloji uzmanı rahmetli Dr. Edward Carstairs'in notlarından alıntıdır.) Buraya kaydettiğim garip olduğu kadar trajik olaylara bakmanın iki belirgin yolu var. Benim kanım asla değişmiş değil. Öyküyü bütünüyle yazmaya razı edildim ve böylesi garip ve açıklaması olmayan gerçeklerin unutulmamasının bilime karşı bir borç olduğuna inanıyorum.

Bu konuya ilk kez dostum Dr. Settle'den aldığım bir telgraf üzerine girdim.

Telgrafta Carmichael adı dışında fazla bir bilgi yoktu, ama ona itaat ederek Paddington garından Herefordshire'deki Wolden'e giden 12. 20 trenine bindim.

Carmichael adı bana yabancı değildi. Rahmetli Sir William Carmichael'la yüzeysel bir tanışıklığım vardı, ne var ki son on bir yıldan beri onu görmemiştim. Bir oğlu olduğunu biliyordum, yeni baronet şimdilerde yaklaşık yirmi üç yaşlarında bir delikanlı olmalıydı. Sir William'ın ikinci evliliğine ilişkin bazı söylentiler duyduğumu hayal meyal hatırlıyordum, ama aklımda, İkinci Lady Carmichael'ın aleyhindeki belirli belirsiz bir izlenim dışında kesin bir şey yoktu.

Settle beni istasyonda karşıladı.

Bir yandan elimi sıkarken, "Geldiğinize çok sevindim," diyordu.

"Anladığım kadarıyla konu benim uzmanlık alanıma giriyor."

"Kesinlikle."

"Öyleyse bir akıl hastalığı olayı söz konusu. Garip bazı özellikleri olan olay, öyle değil mi?" diye tahminde bulundum.

O vakte kadar bagajımı toparlamış ve bir atlı arabanın içinde istasyondan beş kilometre uzaktaki Wolden'a doğru yola çıkmıştık. Settle sorumu bir iki

dakika kadar yanıtsız bıraktı. Sonra birden patladı.

"Olay başından sonuna kadar mantıksız! Karşımızda yirmi üç yaşında bir genç var, her bakımdan normal bir genç. Nazik ve sevimli, aşırı bir kendini beğenmişliği yok, belki parlak bir entelektüel değil, ama sıradan üst sınıf İngilizlerin mükemmel bir örneği. Bir akşam normal sağlıklı bir genç olarak yatmaya çıkıyor, ama ertesi sabah köyde aklı gitmiş gibi dolaşıyor, en yakınlarını bile tanıyamıyor."

İlgilenerek, "Ya!" dedim. Bu olay bayağı merakımı kamçılamıştı. "Yani tam bir bellek kaybı, öyle mi?" dedim. "Ne zaman oldu bu?"

"Dün sabah. Ağustosun 9'unda."

"Bu durumu açıklayabilecek herhangi bir şok yaşadı mı dersiniz?"

"Hayır."

Birden şüphelendim.

"Benden bir şey gizliyor olmayasınız?"

"Ha...hayır."

Adamın duraksaması şüphemi doğrulamış oldu.

"Her şeyi bilmek zorundayım."

"O şey Arthur'la ilgili değil. Evle ilgili."

Şaşırarak yineledim. "Evle mi ilgili?"

"Bu gibi konularda hayli deneyiminiz var, değil mi Carstairs? Sözüm ona hayaletli evleri sınadınız. Bu işlerle ilgili genel kanınız nedir?"

"On vakanın dokuzunda sahtekârlık söz konusu," diye karşılık verdim. "Ama onuncu vaka farklı. Sıradan materyalist açıdan açıklanması kesinlikle mümkün olmayan olaylarla karşılaşmışımdır. Özetle, doğaüstüne inanıyorum."

Settle başıyla doğruladı. O sırada malikânenin kapılarından içeri girmekteydik. Settle bir tepenin eteğindeki alçak beyaz binayı elindeki kamçısıyla işaret etti.

"İşte ev bu," dedi. "O evde bir şey var, tekinsiz, korkunç bir şey. Hepimiz bunu hissediyoruz. Oysa yanlış inanları olan bir adam değilim."

"Bu nasıl bir şekil alıyor?" diye sordum.

Settle gözlerini yere dikmiş önüne bakıyordu. "Hiçbir şey bilmemeni yeğlerim. Demek istediğim şu: Buraya önyargısız olarak gelir, hakkında hiçbir şey bilmez ve buna rağmen onu görürseniz, o zaman..."

"Evet," dedim. "Öylesi daha iyi. Ama bana aile hakkında daha fazla bir şeyler anlatırsanız sevinirim."

Settle, "Sir William iki kez evlenmişti," diye başladı. "Arthur birinci karısından olma. Sir William dokuz yıl önce tekrar evlendi, yeni Lady Carmichael ise gizemli bir kadın. Biliyor musunuz. O yarımkan İngiliz. Damarlarında Asyalı kanı olmasından şüpheleniyorum."

Adam konuşmasına ara verdi.

"Settle, siz Lady Carmichael'dan hoşlanmıyorsunuz," dedim.

"Evet, hoşlanmıyorum," diye açık seçik itiraf etti. "Onda oldum olası insanın tüylerini ürperten bir hava vardı. Sir William'ın bu ikinci karısından bir çocuğu daha oldu: bugün sekiz yaşında olan bir erkek çocuk. Sir William üç yıl önce ölünce soyluluk unvanıyla malikâne Arthur'a geçti. Üvey annesiyle üvey kardeşi Wolden'de onunla yaşamaya devam ettiler. Malikâneyle topraklarının çok yoksullaştığım belirtmeliyim. Onu yaşatmak Sir Arthur'un hemen bütün gelirini yutuyor. Sir William karısına topu topu birkaç yüz sterlinlik bir yıllık gelir bırakabildi. Allahtan Arthur üvey annesiyle daima çok iyi geçinmiştir ve onu seve seve Wolden'da barındırıyor. Şimdi ise..."

"Evet?"

"Arthur iki ay önce Phyllis Patterson adında çok hoş bir genç kızla nişanlandı." Settle sesini alçaltarak ekledi. "Gelecek ay evleneceklerdi.

Phyllis şimdi burada kalıyor. Üzüntüsünü tahmin edebilirsiniz."

Bir şey demeyerek başımı eğmekle yetindim.

Eve artık iyice yaklaşmıştık. Yeşil çimlik alan sağımızda hafif bir eğimle uzayıp gidiyordu. Birdenbire çok güzel bir manzarayla karşılaştım. Genç bir kız çimenlerin üstünden yavaş yavaş eve yaklaşıyordu. Güneş ışığı altın renkli saçlarının parıltısını bir kat daha artırıyordu. Elinde kocaman bir

sepet gül taşıyor, duman renkli güzel bir İran kedisi o yürürken sevgiyle bacaklarına sürünüyordu.

Bu o mu der gibi Settle'in yüzüne baktım.

"Evet, bu Bayan Patterson," dedi.

"Zavallı kız," diye içimi çektim. "Zavallı kız. Gülleri ve duman renkli resim gibi."

O sırada hafif bir ses duymam üzerine dönüp dostuma baktım. Kamçı parmaklarının arasından kaymıştı, yüzü de kireç gibiydi.

"Ne oldu?" diye merakla sordum.

Settle kendini zorlukla toparladı.

"Hiç," dedi. "Hiçbir şey yok."

Bir, iki dakika sonra eve vardık, ben de Settle'in arkasından çay servisinin yapılacağı yeşil salona girdim.

"Hâlâ güzel olan orta yaşlı bir kadın biz içeri girince ayağa kalkarak bizi karşıladı.

Settle, "Bu bey arkadaşım Dr. Carstairs, Lady Carmichael," dedi.

Bu göz kamaştırıcı ve görkemli kadının uzattığı eli sıkarken duyduğum içgüdüsel tiksintiyi açıklamam mümkün değil. Settle'in doğulu kanı tahminini doğrulayan cansızca bir zarafetle hareket ediyordu.

Müzik gibi alçak bir sesle, "Bize yardıma geldiğiniz için size ne kadar teşekkür etsek azdır, Dr. Carstairs," dedi.

Sıradan bir karşılıkta bulundum, mileydi de bana çay fincanımı uzattı.

Dışarıda çimenlikte gördüğüm genç kız da birkaç dakika sonra odaya girdi.

Kedi artık yanında değildi, ama gül sepeti hâlâ elindeydi. Settle bizi tanıştırınca heyecanla atıldı:

"Dr. Carstairs, Dr. Settle bize hakkınızda o kadar çok şey anlattı ki.

Zavallı Arthur'e yardım için bir şeyler yapabileceğinizi hissediyorum."

Phyllis Patterson muhakkak ki çok güzel bir kızdı, ama yanakları soluktu, dürüst bakışlı gözlerinin altında da koyu renkli halkalar vardı.

"Umutsuzluğa kapılmamalısınız küçük hanım," dedim. "Bu bellek kaybı veya ikinci kişilik olayları çoğu zaman kısa sürelidirler. Hasta her an eski durumuna dönebilir."

Fakat genç kız hayır der gibi başını salladı. "Bunun ikinci bir kişilik olduğuna inanamıyorum," dedi. "O, Arthur değil. Bu ona ait bir kişilik değil. Bu o değil."

Lady Carmichael yumuşak sesiyle, "Phyllis'ciğim, çayım al," diye genç kızın sözünü kesti. Phyllis'e bakışı, Lady Carmichael'in müstakbel gelinine fazla bir sevgisi olmadığını belli ediyordu.

Bayan Patterson çay teklifini geri çevirdi, ben de havayı için, "O sevimli kediye biraz süt vermeyecek misiniz?" deyiverdim.

Phyllis Patterson bana garip garip baktı.

"Kedimi?"

Aynı anda bir gümbürtü oldu. Lady Carmichael çaydanlığı devirmişti sıcak sular yerlere boşalıyordu. Zararı elimden geldiği kadar önledim Phyllis Patterson, Settle'e sual sorar gibi bakıyordu. Doktor ayağa kalktı.

"Artık hastanızı görmek istemez misiniz, Carstairs?"

Onu hemen izledim. Phyllis Patterson da bizimle geldi. Yukarı çıktık Settle cebinden bir anahtar çıkardı.

"Hastanın bazen ortalıkta dolaşacağı tutuyor," diye açıkladı. "Evden çıktığım zamanlar genellikle kapısını kilitliyorum."

Anahtarı kilidin içinde çevirdi ve odaya girdik.

Genç bir adam, batıdaki güneşin son ışınlarının sarıya boyadığı pencere kenarında oturuyordu. Garip bir hareketsizliği vardı. Sanki bedenindeki bütün kaslar gevşemiş gibi kendi içine çökmüş bir hali vardı. Önce varlığımızın farkına varmamış gibime geldi. Ama sonra kıpırdamayan gözkapaklarının altından bizi dikkatle gözetlediğinin bilincine vardım. Benimkiyle karşılaşan bakışını eğdi ve gözlerini kırpıştırdı. Ama kımıldamadı.

Settle yapmacık bir neşeyle, "Merhaba Arthur, Bayan Patterson'la bir dostum seni görmeye geldiler," dedi.

Fakat pencerenin kenarındaki genç gözlerini kırpıştırmakla yetindi. Birkaç saniye sonra bizleri yine gizli gizli gözetlediğini fark ettim.

Settle bir çocukla konuşur gibi yine yüksek sesle ve yapmacık bir neşeyle,"Çayını ister misin?" diye sordu.

Masanın üstüne sütle dolu bir kâse koydu. Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırmam üzerine Settle gülümsedi.

"Garip değil mi," dedi. "Sütten başka bir içeceğe dokunmuyor."

Sir Arthur biraz sonra gereksiz bir acele belirtisi göstermeden kendi içine çökük konumundan santim santim sıyrıldı ve yavaşça masaya yaklaştı.

Hareketlerinin kesinlikle sessiz olduğuna, yürürken ayaklarının hiç ses çıkarmadığına dikkat ettim. Masanın yanına vardığında vücudunu gerdi, bir ayağını ileri atarken ötekini arkaya uzattı. Bu egzersisi bir süre sürdürdük, sonra esnedi. Böylesi bir esnemeye hayatımda hiç tanık olmamıştım! Bütün yüzünü yutuyordu sanki.

Arthur bu kez dikkatini süte verdi ve dudakları sıvıya dokunana dek masanın üzerine eğildi.

Settle, ona soru sorar gibi baktığımı görünce, "Hiç ellerini kullanmıyor"

dedi. "İlkel bir konuma dönmüş gibi. Garip, değil mi?"

Phyllis Patterson'un yanımda irkildiğini hissedince onu rahatlatmak ister gibi kolunu tuttum.

Süt sonunda bitmişti, Arthur Carmichael da bir kez daha gerindikten sonra aynı sessiz adımlarla penceredeki yerine döndü ve oraya tüneyerek yine kırpıştırdığı güzlerini üzerimize dikti.

Phyllis Patterson bizi koridora sürükledi. Zangır zangır titriyordu.

"Ah, Dr. Carstairs," diye inledi. "Bu o değil, içerideki yaratık Arthur değil! Bunu hissediyorum, benim bilmem gerekir."

Üzgün bir tavırla başımı salladım.

"Beyin bazen garip oyunlar oynayabiliyor, Bayan Patterson," dedim.

Ama olayın kafamı karıştırdığını itiraf etmeliyim. Olağandışı özellikleri vardı. Genç Carmichael'i daha önce hiç görmemiş olmama rağmen, garip yürüyüş biçimi ve gözlerini kırpıştırması, bana ne olduğunu çıkaramadığım bir şeyi anımsatıyordu.

O akşamki yemeğimiz çok sakin geçti, konuşmanın bütün yükünü Lady Carmichael'le ben taşıdık. Hanımlar sofradan kalktıktan sonra Settle, evin hanımı hakkındaki izlenimimi sordu.

"Herhangi bir nedeni olmadığı halde ondan hiç, ama hiç hoşlanmadığımı itiraf ediyorum," dedim. "Çok haklıymışsın, onda doğulu kanı var ve doğaüstü güçleri de olduğuna yemin edebilirim. Muhakkak ki olağanüstü manyetik gücü olan bir kadın."

Settle bir şey söyleyecek oldu, ama kendini tuttu, az sonra da, "Küçük oğluna son derece bağlı," diye söylendi.

Yemekten sonra yeşil salonda oturuyorduk. Kahvelerimizi henüz bitirmiş ve günün olayları hakkında laflıyorduk ki kedi içeri alınmak için kapının dışında acı acı miyavlamaya koyuldu. Hiç kimse buna dikkat etmedi, ama ben hayvanları çok sevdiğim için yerimden kalktım.

Lady Carmichael'e, "Zavallıyı içeri alabilir miyim?" diye sordum.

Kadının yüzü bembeyaz oldu gibime geldi, yaptığı hafif baş hareketin' onay olarak algıladığımdan kapıya yürüdüm ve onu açtım. Fakat dışarıdaki koridor bomboştu.

"Garip," diye mırıldandım. "Bir kedi sesi duyduğuma yemin edebilirdim."

Koltuğuma dönerken odadakilerin hepsinin beni izlediklerine dikkat ettim.

Bu, kendimi biraz rahatsız hissetmeme neden oldu.

Erken saatte yatmaya çıktık. Settle beni odamın kapısına kadar geçirdi.

"Size lazım olan her şeyi verdiler mi?" diye sordu etrafına bakınarak.

"Evet, teşekkür ederim."

Settle söylemek istediği bir şey varmış gibi biraz daha oyalandı, ama ne düşündüğünü bir türlü ağzından çıkaramadı.

"Bu evde tekinsiz bir şey olduğunu söylemiştiniz," dedim. "Şu ana kadar bana her şey normal gözüktü."

"Yani buraya neşeli bir ev diyebilir misiniz?"

"Bu koşullar altında olamaz tabii. Belli ki yoğun bir yeisin gölgesinde. Ama anormal bir etki derseniz, bu eve kesinlikle temiz raporu verirdim. "

Settle birdenbire, "İyi geceler. Tatlı rüyalar görün," dedi.

Rüya gördüğüm kesin. Phyllis Patterson'un duman renkli kedisi sanki beynime kakılmıştı. Bana öyle geliyor ki bütün gece bu hayvanın hayaliyle yaşadım.

Zıplayarak uyanınca neyin kediyi zorla düşüncelerime soktuğunu anladım.

Yaratık kapımın dışında hiç susmamacasına miyavlıyordu. O şamatanın arasında uyumanın olanağı olabilir miydi? Lambayı yakarak kapıya yürüdüm. Gelgelelim, miyavlamanın sürmesine rağmen, odamın dışındaki koridor boştu. Yeni bir fikir beni birden pençesine aldı. Bahtsız hayvan herhalde bir yere kapatılmıştı ve dışarı çıkamıyordu. Lady Carmichael'in odasının da bulunduğu koridorun sonu solumdaydı. Dolayısıyla ben sağa döndüm, ama daha birkaç adım atmama vakit kalmadan gürültü arkamda yeniden patlak verdi. Hızla dönmem üzerine gürültü yeniden başladı ve bu kez açıkça sağımdan geldi.

Bir şey, belki de koridordaki bir hava akımı beni ürpertince hızla odaya döndüm. Şimdi ortalık sessizdi. Tekrar uykuya daldım ve pırıl pırıl bir yaz sabahında uyandım.

Giyinirken gece uykumu berbat eden yaratığı gördüm. Duman renkli kedi çimenlerin üstünde sinsi sinsi ilerliyordu. Yapacağı saldırının hedefinin biraz ötede cıvıldayan ve tüylerini temizleyen bir kuş sürüsü olduğunu tahmin ettim.

O sırada çok garip bir şey oldu. Kedi doğru kuş sürüsüne yaklaştı ve sürünürcesine kuşların arasından geçti, ama onlar uçup gitmediler. Bu işe aklım ermedi, anlaşılır gibi olmayan bir işti.

Olay beni öylesine etkilemişti ki kahvaltıda sözünü etmekten kendimi alamadım.

Lady Carmichael'e, "Çok olağanüstü bir kediniz olduğundan haberiniz var mı?"

dedim.

Bir fincanın tabağının içinde takırdadığını duyup başımı kaldırınca Phyllis Patterson'un bana ciddi ciddi baktığını gördüm. Araladığı dudaklarının arasından hızlı hızlı soluk alıp veriyordu.

Araya bir dakikalık bir sessizlik girdikten sonra Lady Carmichael belirgin derecede tatsız bir tavırla, "Yanılmış olmalısınız. Burada kedi yok. Hiçbir zaman bir kedim olmadı," dedi.

Büyük bir pot kırdığım anlaşılıyordu. Acele tarafından konuyu değiştirdim.

Ama bu iş merakımı uyandırmıştı. Lady Carmichael sanki niçin evde kedi olmadığını ileri sürmüştü? Kedi acaba Phyllis Patterson'undu da varlığı evin hanımından gizleniyor muydu? Lady Carmichael'in günümüzde sık sık görüldüğü gibi kedilere karşı garip bir antipatisi mi vardı? Bu pek akla yakın bir açıklama olmamakla beraber, şimdilik bununla yetinmek zorundaydım.

Hastamız hâlâ aynı durumdaydı. Bu kez onu esaslı bir muayene ettim ve delikanlıyı bir akşam öncekinden daha ayrıntılı inceleyebildim. Benim önerim üzerine, aileyle mümkün olduğu kadar çok vakit geçirmesine karar verildi.

Böylece Arthur'u tetikte değilken incelemeye daha fazla fırsat bulacağım gibi, günlük yaşam tarzı da onda zekâ pırıltılarına yol açabilirdi. Ne çare ki davranışlarında herhangi bir değişiklik olmadı. Sakin ve uysal davranıyor ve dalgın görünüyordu, ancak gerçekte gözünden hiçbir kaçmıyordu. Yalnız bir şey benim için tam bir sürpriz oldu: üvey annesi gösterdiği yoğun sevgi.

Nişanlısını görmezlikten geldiği halde, Lady Carmichael'in mümkün olduğu kadar yakınında oturmaya özen gösteriyordu. Bir keresinde basın orta yaşlı kadının omzuna sürterek sessiz bir sevgi gösterisinde bile bulunduğunu gördüm.

Bu olay beni çok kaygılandırmıştı. Bu konuyla ilgili olarak şu ana kadar dikkatimden kaçan bir ipucu olduğunu hissetmekten kendimi alamıyordum.

Settle'e, "Bu gerçekten çok garip bir olay," dedim.

"Evet," diye karşılık verdi. "Çok anlamlı."

Bana kaçamak bir bakış fırlattığını fark ettim.

"Söyleyin," dedi. "Delikanlı size bir şey anımsatmıyor mu?"

Bu sözler, bir gün önceki izlenimimi hatırlatarak üzerimde tatsız bir etki yaptı.

"Bana neyi anımsatmalı?" diye sordum.

Fakat Settle başını salladı.

"Benimkisi belki de sadece bir kuruntu," diye homurdandı. "Belki sadece bir kuruntu."

Ve konu hakkında başka bir şey söylemedi.

Olay baştan başa bir sır perdesiyle örtülüydü. Her şeyi açıklığa kavuşturacak ipucu dikkatimden kaçırdığım hissi bende tam bir saplantı halini almıştı. Daha önemsiz bir olay da sırlarla çevriliydi. Duman renkli kediyi kastediyordum. Hayvan her nedense sinirime dokunmaya başlamıştı. Düşlerimde kediler görüyordum, sürekli olarak seslerini duyduğumu hayal ediyordum. Arada sırada uzakta o güzel hayvan gözüme ilişiyordu. Ve onunla ilgili bir sır oluşu beni fena halde rahatsız ediyordu. Bir öğleden sonra dayanamayarak uşaktan bilgi almaya kalkıştım.

"Gördüğüm kedi hakkında bana bilgi verebilir misiniz?"

"Kedi mi efendim?" Uşak samimi olarak şaşırmış görünüyordu.

"Yani...kedi...yok mu?"

"Leydi Hazretlerinin bir kedisi vardı efendim. Çok güzel bir hayvan. Ama uyutmak zorunda kalındı. Dediğim gibi, çok güzel bir hayvan olduğu için çok yazık oldu."

"Duman renkli bir kedi miydi?" diye yavaşça sordum.

"Evet, efendim. Bir İran kedisi."

"Ve uyutulduğunu söylüyorsunuz, öyle mi?"

"Evet, efendim."

"Öldürüldüğüne emin misiniz?

"Yüzde yüz eminim efendim. Leydi Hazretleri onu veterinere göndermek istemedi, o işi kendisi yaptı. Bir hafta kadar önce. Şurada kırmızımsı yaprakları olan kayın ağacının altında yatıyor efendim." Uşak böyle diyerek odadan çıktı ve beni düşüncelerimle baş başa bıraktı.

"Lady Carmichael sanki niçin hiçbir zaman bir kedisi olmadığını öylesine kesin biçimde ileri sürmüştü?

Önemsiz gözüken bu kedi öyküsünün bir şekilde anlamlı olduğunu hissediyordum. Settle'i bularak onu bir kenara çektim.

"Settle," dedim. "Size bir şey sormak istiyorum. Bu evde bir kedi sesi duydunuz mu, duymadınız mı?"

Bu soruma hiç şaşırmış görünmedi. Hatta bunu bekliyormuş gibime geldi.

"Duydum," dedi. "Ama hayvanı görmedim."

"Ama o ilk gün," diye sesimi yükselttim. "Çimenlerin üstünde Bayan Patterson'un yanında değil miydi?"

Settle gözlerimin içine baka baka konuştu.

"Phyllis Patterson'un çimlerin üstünden bize doğru geldiğini gördüm. Ama yanında hiç kimse yoktu. Yalnızdı."

Anlamaya başlıyordum. "Öyleyse...kedi?..."

Settle başını eğdi.

"Önyargısız olan sizin hepimizin duyduğunu duyup duymayacağınızı görmek istiyordum."

"Öyleyse hepiniz duyuyorsunuz?"

Settle yine başının hareketiyle doğruladı.

Düşünceli bir tavırla, "Çok garip," diye mırıldandım. "Bir evde bir kedi ruhunun dolaştığını hiç duymamıştım."

Uşaktan öğrendiklerimi ona aktarmam üzerine Settle şaşkınlığını gizleyemedi.

"Bunu daha önce duymamıştım," dedi.

"Ama bunun anlamı ne olabilir?" diye çaresizce sordum.

Adam başını salladı. "Tanrı bilir! Ama size şu kadarını söyleyebilirim Carstairs, korkuyorum. O şeyin sesinde sanki bir tehdit var."

"Tehdit mi?" diye sordum. "Kimin için?"

Adamcağız ellerini iki yana açtı. "Orasını bilemem."

Settle'nin sözlerinin anlamını ancak o akşam yemekten sonra kavradım.

Geldiğim gecedeki gibi yeşil salonda oturduğumuz sırada beklediğim şey oldu, kapının dışında bir kedi ısrarla miyavlamaya başladı. Ama sesin bu kez öfkeli olduğu şüphesizdi; uzayan ve tehdit eden bir uluma. Derken ses kesildi ve bu kez kapının dışındaki pirinç tokmak sanki bir kedinin patisi tarafından şiddetle sarsıldı.

Settle yerinden fırladı.

"Bunun gerçek olduğuna yemin edebilirim," diye bağırdı.

Kapıya koşup hızla açtı.

Orada hiç kimse yoktu.

Adamcağız alnını silerek yerine döndü. Phyllis'in rengi solmuş, titriyordu, Lady Carmichael'in ise yüzü bembeyazdı. Yalnız Arthur bir çocuk gibi kendinden hoşnut halde yerde çömelerek oturuyordu. Başını üvey annesinin dizine dayamıştı.

Sakin ve huzurluydu.

Phyllis Patterson elini koluma dayadı. Üst kata çıktık.

Kızcağız, "Ah, Dr. Carstairs," diye inledi. "Bu nedir? Anlamı ne olabilir?"

"Henüz bilmiyoruz, genç bayan," dedim. "Ama bunu öğrenmeye kararlıyım. Sizin korkmamanız gerekir. Sizin herhangi bir tehlikeye maruz olmadığınıza eminim."

Genç kız bana kuşkuyla baktı. "Öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Kesinlikle," diye yanıt verdim. Duman renkli kedinin nasıl sevgiyle kızın bacaklarına sarıldığını gördüğümden onun hesabına endişe duymuyordum. Tehdidin hedefi o değildi."

O gece uyumam zaman aldı, sonunda rahatsız bir uykuya daldımsa da: çok geçmeden zıplayarak uyandım. Bir şey şiddetle parçalanıyor veya yırtılıyormuş gibi bir tırmalama gürültüsüydü bu. Yataktan fırlayarak koridora çıktım.

Aynı anda Settle de benimkinin karşısındaki odasından fırlamıştı. Ses solumuzdan geliyordu.

"Duyuyor musunuz, Carstairs?" diye bağırdı. "Duyuyor musunuz?"

Hızlı adımlarla Lady Carstairs'in odasının başına geldik. Yanımızdan hiçbir şey geçmemiş, ama ses kesilmişti. Mumlarımızın alevi Lady Carmichael'in kapısının parlak panellerinin üstünde donuk donuk parlıyordu. Settle'le bakıştık.

Doktor, "Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

Evet der gibi başımı eğdim. "Kedi tırnaklarının bir şeyi yırtıp parçalamasına benziyordu." Hafifçe ürperdim.

Birdenbire, "Aaa," diye bağırdım ve elimde tuttuğum mumun ışığını aşağı tuttum.

"Şuraya bakın, Settle."

Duvara dayalı bir iskemleyi işaret ediyordum, oturulacak yeri yol yol yırtılmıştı...

Daha yakından inceledik. Settle sonunda bana bakarak başını eğdi.

Soluğunu hızla içine çekerek, "Kedi pençeleri," dedi. "Başka bir şey olamaz." Bakışı iskemleden kapalı kapıya çevrildi. "Tehdit altındaki kişi o: Lady Carmichael!"

O gece gözüme uyku girmedi. Artık mutlaka bir şeyin yapılması lazımdı.

Bildiğim kadarıyla muammanın çözümü sadece bir tek kişinin elindeydi. Lady Carmichael'in, bize söylediğinden daha fazlasını bildiğinden şüpheleniyordum.

Ertesi sabah aşağı indiği zaman yüzünde renk namına bir şey yoktu, tabağındaki yiyecekleri de çatalıyla didiklemekle yetindi. Sadece demir gibi bir iradenin onu kendini kapıp koyvermekten koruduğuna emindim. Kahvaltıdan sonra onunla konuşmak istedim. Doğrudan konuya girdim.

"Lady Carmichael," dedim. "Büyük bir tehlikede olduğunuza inanmak için nedenlerim var."

"Öyle mi?" Lady Carmichael tehlike olasılığını hayran olunacak bir kayıtsızlıkla karşılamıştı.

Devam ettim. "Bu evde, belli ki size düşman olan bir şey -bir varlık- var."

Kadın dudak büktü. "Bu tek kelimeyle saçma. Bu tür zırvalıklara inanamam."

"Kapınızın dışındaki iskemle dün gece paralandı," dedim.

"Sahi mi?" Lady Carmichael kaşlarını kaldırarak şaşırmış gibi davrandı. Ona bilmediği bir şeyi söylemediğimin farkına varıyordum. "Herhalde birisi aptalca bir şaka yapmıştır," dedi.

"Mühim olan o değil," diye karşılık verdim. "Kendi selametiniz için bana söylemelisiniz." Arkasını getiremedim.

Kadın, "Neyi söylemeliyim?" diye sordu.

Büyük bir ciddiyetle, "Konuya ışık tutabilecek ne olursa," dedim.

Lady Carmichael gülmeye başladı.

"Hiçbir şey bilmiyorum," dedi. "Kesinlikle hiçbir şey."

Hiçbir tehlike uyarısı onu bu tutumundan caydıramadı. Öyleyken ben hepimizden çok daha fazla şey bildiğine, tamamen yabancısı olduğumuz sırrın anahtarının elinde olduğuna inanıyordum. Ama onu konuşturmanın olanaksız olacağının farkındaydım.

Bununla birlikte, Lady'nin çok yaklaşan büyük bir tehlikeye maruz olduğuna inandığımdan alabileceğim her türlü önlemi almaya kararlıydım. Ertesi gece odasına çekilmesinden önce Settle'le ben odayı dikkatle gözden geçirdik.

Koridorda da dönüşümlü olarak nöbet tutmaya karar verdik.

Benim üstlendiğim ilk nöbet olaysız geçti, saat üçte de Settle benim yerimi aldı. Bir gece önceki uykusuz gecemden sonra yorgun olduğumdan hemen uykuya daldım. O gece garip bir düş gördüm.

Düşümde duman renkli kedi yatağımın ucunda oturuyor, yalvarır gibi gözlerimin içine bakıyordu. Derken, düşlerin verdiği kolaylıkla yaratığın

onu izlememi istediğini anladım. Öyle yaptım da. Böylece kedinin arkası sıra evin büyük merdivenim indim, sağa sapıp evin sağ kanadında belli ki kütüphane olan bir odaya girdim.

Kedi odanın bir yanında durdu, ön patilerini kaldırdı ve kitaplığın alt rafına dayadı. Bir yandan da bana aynı yalvaran edayla bakıyordu.

Hemen arkasından kediyle kütüphane silindi, ben de gözlerimi açınca sabah olduğunu gördüm.

Settle'in nöbeti olaysız geçmişti, ama düşümü öğrenmeye can atıyordu.

Talebim üzerine beni kütüphaneye götürdü. Burası düşümdeki odanın tıpatıp aynıydı. Hayvanın bana son meyus bakışını diktiği yeri bile tamamı tamamına gösterebildim.

Settle'e, "Raftan bir kitap çıkarmışlar," dedim.

Settle eğilip rafı gözden geçirdi.

"Arkadaki bir çivi kayıp kitaptan bir parça koparmış," dedi.

Kâğıt parçacığını dikkatle çividen ayırdı. İki, üç santimetre kareden büyük değildi, ama üstünde çok anlamlı bir kelime dikkati çekiyordu: "Kedi..."

Settle'le bakıştık.

"Bu şey tüylerimi ürpertiyor," dedi Settle. "Tek kelimeyle tekinsiz."

"Buradan hangi kitabın eksildiğini bilmeyi çok isterdim," dedim. "Bunu öğrenmenin bir yolu var mıdır dersiniz?"

"Bir yerlerde bir katalog olmalı. Lady Carmichael belki bilir..."

Hayır der gibi başımı salladım.

"Lady Carmichael size hiçbir şey söylemeyecektir."

"Öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Buna eminim. Biz tahmin etmeye çalışıp aranırken Lady Carmichael biliyor.

Ve kendine göre bazı nedenlerden dolayı hiçbir şey söylemeyecektir. Sessizliğini bozmaktansa korkunç bir tehlikeyi göze almayı yeğliyor."

O gün bana fırtınadan önceki sessizliği anımsatan bir sükûnet içinde geçti.

Sorunun çözümüne yaklaşıyormuşuz gibilerden garip bir his duyuyordum. Karanlığın içinde aranıyordum, ama pek yakında görecektim. Olayın parçaları hazırdı ve onları birleştirip anlamlarını gösterecek parıltıyı bekliyorlardı.

Sonunda beklediğimiz oldu! Hem de en garip şekilde!

Bu, akşam yemeğinden sonra her zaman olduğu gibi yeşil salonda oturduğumuz sırada oldu. O akşam çok sessizdik. Oda gerçekten de o kadar sessizdi ki küçük bir fare yerden koşarak geçince olan oldu.

Arthur Carmichael bir zıplayışta oturduğu iskemleden fırladı. Titreyen vücudu farenin peşinde oktan farksızdı. Hayvancık lambrinin arkasında gözden kaybolmuştu, Arthur ise duvar kaplamasının önüne çökmüştü ve titreyen vücuduyla pürdikkat bekliyordu.

Manzara korkunçtu! Hayatımda hiç olmadığım şekilde felce uğramıştım. Arthur Carmichael'in sessiz ayaklarının ve dikkatli gözlerinin bana anımsattığı şey konusunda şüphem kalmamıştı. Birden inanılmayacak, olamayacak açıklama kafamın içinde şimşek gibi çaktı. Bunu olamaz diye kafamdan uzaklaştırmaya çalıştımsa da olmuyordu.

Bundan sonra olanları doğru dürüst hatırlamıyorum. Bütün sahne bulanık ve gerçekdışı görünüyordu. Her nasılsa yukarı çıktık ve gece için vedalaştık. Kendi korkularımızın orada yansımasını görmemek için bakışlarımızın karşılaşmamasına dikkat ediyorduk.

Settle ilk nöbeti devralmak üzere Lady Carmichael'in kapısının dışına yerleşti. Saat üçte beni uyandırmasında anlaşmıştık. Lady Carmichael'le ilgili özel bir korkum yoktu; olamayacak gerçeküstü teorime kendimi kaptırmıştım. Bunun olanaksız olduğunu kendi kendime tekrarlamakla beraber, büyülenmiş gibi düşüncelerimle sürekli aynı noktaya dönüyordum.

Sonra birdenbire gecenin sessizliği bozuldu. Settle bağırarak beni çağırıyordu. Koridora fırladım.

Settle, Lady Carmichael'in kapısını var gücüyle yumrukluyordu.

"Allah kahretsin!" diye bağırıyordu. "Kapıyı içeriden kilitlemiş!"

"İyi ama..."

"O şey içeride! Onun yanında! Duymuyor musunuz?"

Kilitli kapının arkasından öfkeli bir miyavlama kulağa geliyordu...Hemen arkasından korkunç bir çığlık duyuldu...sonra bir çığlık daha...Lady Carmichael'in sesini tanıdım.

"Kapı!" diye bağırdım. "Kapıyı kırmalıyız. Bir dakika sonra çok geç olabilir."

Omuzlarımızın birleşik gücüyle kapıya yüklendik. Tahta çatırdadı...ve biz neredeyse odanın içine düştük.

Lady Carmichael yatağının içinde kanlar içinde yüzüyordu. Bu kadar korkunç bir manzarayı ender görmüşümdür. Kadıncağızın hâlâ kalbi atıyordu, ama boynunun bütün derisi sanki yırtılmış ve yüzülmüştü. Titreyerek, "Pençeler..." diye mırıldandım. Yanlış inanların karıştığı bir dehşet içinde titriyordum.

Lady Carmichael'in yaralarını dikkatle temizleyip sararken Settle'e, ladynin yaralarının nedenini gizli tutmasını fısıldadım. Özellikle de Phyllis Patterson'dan. En yakın hastaneye bir hemşire gönderilmesi için mesaj geçtim.

Şafağın ilk ışıkları pencereden içeri süzülmeye başlamıştı. Aşağıdaki çimenliğe bakışımı diktim.

Settle'e birdenbire, "Giyinip dışarı çıkalım," dedim. "Lady Carmichael artık iyileşecek."

Settle çok geçmeden hazır oldu ve birlikte bahçeye çıktık.

"Ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Şu kediyi mezarından çıkaracağım," dedim. "Emin olmalıyım."

Bahçıvanın sundurmasında bir kazma buldum, böylece kayın ağacının altını kazmaya koyulduk. Çabalarımız en sonunda sonuç verdi. Hoş bir iş değildi bu.

Hayvan öleli bir hafta olmuştu. Ama ben görmek istediğimi gördüm.

"İşte kedi," dedim. "Buraya geldiğim gün gördüğümün aynısı."

Settle şöyle bir havayı kokladı. Acı badem kokusu hâlâ insanın burnuna geliyordu.

"Asit prüsik," dedi.

Başımın hareketiyle doğruladım.

Settle, "Ne düşünüyorsunuz?" diye merakla sordu.

"Sizin de düşündüğünüzü!"

Tahminim onun için yeni bir şey değildi. Onun da aklından geçtiğini görebiliyordum.

"Bu olamaz," diye homurdandı. "Olanaksız! Bilime karşı bu...Doğaya karşı..."

Sesi titredi. "Dün geceki fare," diye söylendi. "Yok, yok, olamaz!"

"Lady Carmichael çok garip bir kadın," dedim. Doğaüstü güçleri var.

İnsanları ipnotize edebiliyor. Ataları Doğu'dan gelmişler. Güçlerinden Arthur Carmichael gibi yumuşak karakterli ve sevecen birine karşı nasıl yararlandığını bilebilir miyiz? Hem şurasını düşünün Settle, Arthur Carmichael eğer ona bağlı, zavallı bir geri zekâlı budala olarak kalacak olursa, bütün mülk onunla oğluna geçer, Lady'nin oğlunu taparcasına sevdiğini söylemiştiniz. Oysa Arthur evlenmek üzereydi!"

"İyi de ne yapacağız, Carstairs?"

"Yapılacak bir şey yok," dedim. Yine de Lady Carmichael'le onu bekleyen intikamın arasında kalkan görevi görmek için elimizden geleni yapacağız."

Lady Carmichael'in sağlığı çok ağır düzeldi. Yaraları tıbben mümkün olarak çabuk iyileşmişti, ama uğradığı korkunç saldırının izlerini belki hayatının sonuna kadar taşıyacaktı.

Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Bizi yenen güç şimdilik sakinse de, hâlâ özgürce harekete geçme zamanım bekliyordu. Bir noktada kararlıydım.

Lady Carmichael başka yere nakledilebilecek kadar iyileşir iyileşmez Wolden'den uzaklaştırılmalıydı. Korkunç görüntünün onu izleyememesi şansı vardı.

Böylece günler geçti.

Lady Carmichael'in nakledilme gününü saptamıştım: 18 Eylül. Beklenmeyen kriz 14'ü sabahı patlak verdi.

Kütüphanede Lady Carmichael olayının ayrıntılarını Settle'le tartıştığım sırada telaş içindeki bir hizmetçi kız odaya daldı.

"Çabuk olun efendim!" diye bağırdı. "Bay Arthur göle düştü. Kayığa ayak bastığı an tekne sallandı, o da dengesini kaybedip suya düştü! Pencereden gördüm."

Daha fazla beklemedim, Settle arkamda olduğu halde odadan dışarı fırladım.

Phyllis de kapıdaydı. Hizmetçinin anlattıklarını duymuştu. O da bizimle koştu!

"Korkmayın," diye bağırdı. "Arthur olağanüstü bir yüzücüdür."

Ben yine de kötü önsezilerle boğuştuğumdan daha da hızlandım. Gölün yüzeyinde kıpırtı yoktu. Boş kayık tembel tembel sürükleniyordu, ama Arthur'dan bir iz yoktu.

Settle ceketini ve ayakkabılarını çıkardı. "Ben suya giriyorum," dedi. "Siz kancayı alın ve öbür tekneyle suyu araştırın. Göl buralarda fazla derin değil."

Suları boşu boşuna aradığımız kadar dakikalar saat kadar uzadı. Ama sonra tam umudumuzu kaybettiğimiz sırada onu bulduk ve Arthur Carmichael'in görünürde cansız bedenini sudan çıkardık.

Phyllis'in yüzündeki umutsuz yeisi ömrümün sonuna dek unutmayacağım.

"Hayır...hayır...o..." Dudakları korkunç kelimeyi biçimlendirmeyi reddediyordu.

"Korkma, yavrum," diye bağırdım. "Onu kendine getireceğiz."

Ama gerçekte fazla bir umudum yoktu. Arthur yarım saat süreyle suyun altında kalmıştı. Settle'i sıcak battaniyeler ve başka gerekli eşya getirmesi için eve yolladım ve kendim delikanlıya suni solunum uygulamaya koyuldum.

Delikanlının üzerinde bir saati aşkın zaman çalışmamıza rağmen, hiçbir hayat belirtisi yoktu. Settle'e tekrar yerime geçmesini işaret ettikten sonra Phyllis'e yaklaştım.

"İşe yaramayacağından korkuyorum," dedi. "Arthur'a artık yardım edemeyiz."

Genç kız bir an kımıldamadan durduktan sonra birdenbire kendini cansız vücudun üzerine fırlattı.

Çaresizlik içinde, "Arthur!" diye bağırdı. "Arthur! Bana geri dön! Bana geri dön, Arthur!"

Sesi sessizliğin içinde yansımalar yapıyordu. Birdenbire Settle'in koluna dokundum. "Bak!" dedim.

Boğulmuş adamın yüzüne hafif bir renk gelmeye başlamıştı. Kalbini yokladım.

"Solunuma devam et," diye bağırdım. "Kendine geliyor!"

Saniyeler artık uçuyordu. Şaşılacak kadar kısa bir zaman sonra Arthur'un gözleri açıldı.

Birdenbire bir farkın bilincine vardım. Bunlar zeki bakışlı gözlerdi...

Ve Phyllis'in üstünde odaklanmışlardı.

Zayıf bir sesle, "Merhaba. Phil!" dedi. "Sen misin? Yarından önce gelmeyeceğini zannediyordum."

Genç kız konuşmak kuvvetini henüz bulamamıştı, sevgilisine gülümsemekle yetindi. Arthur giderek artan bir şaşkınlıkla etrafına bakıyordu.

"İyi ama neredeyim ben? Hem kendimi ne kadar berbat hissediyorum. Bana ne oldu? Merhaba Dr. Settle!"

Settle ciddi bir yüzle, "Az daha boğuluyordun, olan bu," diye karşılık verdi.

Sir Arthur yüzünü buruşturdu.

"Boğulduktan sonra hayata dönmenin berbat bir şey olduğunu hep duyardım! Ama nasıl oldu bu? Yoksa uykumda mı geziyordum?"

Settle hayır gibilerden başını salladı.

"Onu eve götürmeliyiz," diye davrandım.

Delikanlı bakışını üzerime dikince Phyllis bizi tanıştırdı. "Bu bey Dr.

Carstairs. Burada kalıyor."

Ona destek olarak eve doğru yürütmeye giriştik. Arthur aklına bir şey gelmiş gibi birden başını kaldırdı.

"Söylesenize, doktor, bu halim 12'sine kadar geçer, değil mi?"

Yavaşça, "12'si mi?" dedim. "Ağustos'un 12'sini mi kastediyorsunuz?"

"Evet. Gelecek cumayı."

Settle, "Bugün Eylül'ün 14'ü," diye birdenbire lafa karıştı.

Arthur'un ne kadar şaşırdığı belliydi.

"Ama ben Ağustos'un 8'i olduğunu sanıyordum? Demek çok hastaydım" diye geveledi.

Phyllis tatlı sesiyle araya girdi.

"Evet," dedi. "Çok hastaydın."

Delikanlı kaşlarını çattı. "Bu işi anlayamıyorum. Dün gece yatmaya çıktığım zaman hiçbir şeyim yoktu ama tabii dün gece değilmiş. Fakat düşler gördüğümü anımsıyorum. Düşler..." Anımsamaya çalışırken Arthur'un alnı daha da kırıştı.

"Bir şey -neydi o? Korkunç bir şey- birisi bana yapmıştı bunu- çok kızgındım, çaresizlik içindeydim...Sonra düşümde kendimi bir kedi olmuş gördüm, evet, bir kedi! Komik değil mi? Ama düşüm komik değildi. Çok. Çok korkunçtu! Ama ne olduğunu hatırlayamıyorum. Düşündüğüm zaman her şey siliniyor."

Elimi onun omzuna dayadım. "Düşünmeye çalışma, Arthur," dedim. "Unuttuğun için şükret"

Arthur anlayamamış gibi yüzüme baktıysa da olur gibilerden başını eğdi.

Phyllis'in, rahatlamış gibi soluğunu salıverdiğini işittim. Bu arada eve varmıştık.

Sonra Arthur, "Bizim anne nerede?" diye birdenbire sordu.

Phyllis bir anlık bir duraklamadan sonra, "Hastaydı," dedi.

"Vah zavallı anne!" Genç adamın gerçekten üzüldüğü sesinden belliydi. "Şimdi nerede? Odasında mı?"

"Evet," dedim. "Ama onu şimdi rahatsız etmeseniz..."

Kelimeler dudaklarımda dondu. Salonun kapısı açılmış ve arkasında bir sabahlık olan Lady Carmichael hole çıkmıştı.

Bakışı Arthur'un üstünde donmuş kalmıştı. Suçlulukla karışık bir dehşeti yansıtan böylesi bir bakışı hayatımda daha önce hiç görmemiştim. Orta yaşlı kadının yüzü insanlıktan çıkarak sanki bir korku maskesi görünümünü almıştı. Eli boğazına gitti.

Arthur içten bir sevgiyle ona doğru yürüdü.

"Merhabalar, anne! Demek siz de yataklara düştünüz. Sizin için çok üzüldüm."

Kadının gözleri yuvalarından fırlamıştı. Geri geri gitti. Sonra birdenbire canhıraş bir feryatla açık kapıdan arkaya devrildi.

Hemen koşup Lady'nin üzerine eğildim, sonra Settle'e gelmesi için işaret ettim.

"Şşşt," dedim. "Arthur'u yukarı götürün, sonra tekrar aşağı inin. Lady Carmichael öldü."

Settle birkaç dakika sonra geri döndü.

"Neden oldu?" diye sordu. "Ölüm sebebi ne?"

"Şok," dedim. "Arthur Carmichael'in, gerçek Arthur Carmichael'in hayata döndüğünü görmenin şoku. Ya da isterseniz buna Tanrı'dan cezasını bulması diyebilirsiniz!"

"Yani..." Settle durakladı.

Gözlerinin içine bakmam üzerine anladı.

Anlamlı şekilde, "Bir hayat karşılığında bir hayat," dedim.

"İyi ama..."

"Biliyorum, öngörülemez garip bir kaza Arthur Carmichael'in bedenine geri dönmesini sağladı. Ama öyle ya da böyle Arthur Carmichael öldürülmüştü."

Settle bana biraz korkarak baktı. "Asit prüsik'le mi?" diye yavaşça sordu.

"Evet," diye yanıt verdim. "Asit prüsik'le."

Settle'le ben bu inancımızdan bir daha söz ettik. Zaten inanılacak gibi bir şey de değildi. Onaylanmış görüşe göre Arthur Carmichael sadece hafızasını kaybetmişti, Lady Carmichael manyakça bir kriz esnasında kendi boğazını doğramıştı, duman renkli kedinin ortaya çıkışları ise sadece bir hayal ürünüydü.

Ama bence aşikâr olan iki gerçek var. Bir tanesi koridordaki yırtılmış iskemle. İkincisi daha bile anlamlı. Kütüphanenin bir katalogu sonunda bulundu, yorucu bir arayıştan sonra ise kayıp kitabın, insanların hayvana dönüştürülmesinin yollan hakkındaki eski bir eser olduğu kanıtlandı!

Bir şey daha var. Arthur'un hiçbir şey bilmemesine seviniyorum. Phyllis o haftaların sırrını kalbine gömdü ve şuna eminim ki olanları çok sevdiği kocasına hiçbir zaman açıklamayacak. Onun sesini duyunca mezarın engelini aşarak geri gelen kocasına...

ÖLÜM HABERCİSİ KÖPEK

1

Olayı ilk kez Amerikalı gazeteci William P. Ryan'dan duydum. New York'a hareketinden bir akşam önce onunla Londra'da akşam yemeği yiyorduk. Laf arasında ertesi gün Folbridge'e gideceğimden söz ettim.

Başını hızla kaldırarak, "Cornwall'daki Folbridge'e mi?" diye sordu.

Cornwall'da bir Folbridge olduğunu bilenler binde birdir. Birçoğu kastedilen yerin Hampshire eyaletindeki Folbridge olduğunu düşünür. Ryan'ın bunu bilmesi merakımı uyandırmıştı.

"Evet," dedim. "Orasını biliyor musunuz?"

"Bilmez olsaydım," gibilerinden bir şeyler mırıldandıktan sonra orada Trearne adındaki evi bilip bilmediğimi sordu.

Merakım arttı.

"Hem de çok iyi biliyorum," diye cevapladım. "Zaten gideceğim yer de orası.

Kız kardeşimin evidir."

William P. Ryan, "Şu işe bak," diye mırıldandı. "Tesadüf diye buna derler!"

Üstü kapalı konuşmaktan vazgeçerek açık konuşmasını istedim.

"Bunu yapmak için savaşın başlarında yaşadığım bir olayı anlatmam gerekir,"

dedi.

İçimi çektim. Sözünü ettiğim olaylar 1921 yılında geçmişti. Savaşı anımsamak zorunda kalmak o sıralarda insanın isteyeceği en son şeydi.

Tanrı'ya şükür, unutmaya başlıyorduk...Üstelik savaş deneyimleri söz konusu olunca William P. Ryan lafı uzatır uzatırdı.

Ama onu durdurmak artık mümkün değildi.

"Savaşın başlarında çalıştığım gazete adına Belçika'da olduğumu belki duymuşsunuzdur. Oradan oraya koşuşturup duruyordum. Uğradığım yerler arasında adına X diyeceğim küçük bir köy vardı. Çok küçük bir köydü, ama orada büyük bir manastır vardı. Tarikatlarının adını bilmiyorum, beyaz cüppeli rahibelerin bulunduğu bir yerdi. Her neyse önemli değil. Bu küçük kasaba ilerleyen Alman kuvvetlerinin yolu üstündeydi. Çok geçmeden Unlan denilen Alman süvarileri geldiler."

Huzursuz halde kıpırdadım. William P. Ryan içimi rahatlatmak için elini kaldırdı.

"Korkmayın," dedi. "Bir Alman zulmü öyküsü değil bu. Olabilirdi, ama değil.

Tam tersine. Almanlar doğruca manastırın yolunu tuttular, oraya vardıklarında da bütün tesis havaya uçtu.

Şaşkın halde, "Ya..." dedim.

"Garip bir öykü, değil mi? Almanların kutlamalar yaptıkları ve kendi patlayıcılarını bilinçsizce kurcaladıkları akla gelebilir. Ne çare ki, yanlarında patlayıcı falan yoktu. Patlayıcılara meraklı değillerdi. Bu durumda sorarım size, bir rahibe grubu patlayıcılar hakkında ne bilebilirdi ki?"

"Gerçekten garip," diye onayladım.

"Olayı bir de köylülerin ağzından dinlemek istedim. Basmakalıp bir açıklamaları vardı. Onlara kalırsa, olay birinci sınıf modern bir mucizeydi.

Anlaşıldığına göre, rahibelerden biri evliya olarak ünlenmişti, güya transa giriyor, hayaller görüyordu. Köylülere bakılırsa, her şeyi yapan oydu.

Yıldırımdan imansız Almanları havayı uçurmasını istemiş, yıldırım da aynen bunu yapmış, Almanları, etraflarındaki her şeyle birlikte havaya uçurmuştu. Çok yararlı bir mucize, değil mi?

"Olayın içyüzünü öğrenemedim, buna vaktim olmadı. Ama o sıralarda mucizeler, melekler falan modaydı. Olaya biraz gözyaşı, biraz da dini çeşni

kattım ve gazeteme yolladım. Öykü Amerika'da çok tuttu. O sıralar bu tür şeyler bayağı rağbet görüyordu.

"Gelgeldim, (bunu anlayabilir misiniz bilemem) haberi yazarken merakım uyandı. Gerçekte ne olduğunu bilmek istediğimi hissediyordum. Olay yerinde görülecek fazla bir şey yoktu. İki duvar ayakta kalmıştı, bunların birinde de tıpkı büyük bir köpek şeklinde siyah bir barut lekesi dikkati çekiyordu.

Çevredeki köylülerin bu işaretten ödleri kopuyordu. Ona Ölüm Habercisi Köpek diyorlardı, ortalık karardıktan sonra oradan geçmeye çekmiyorlardı.

"Batıl inançlar daima ilginçtir. Ben de bu becerikli kadını görmek istedim.

Anlaşıldığına göre ölmemiş, diğer mültecilerle birlikte İngiltere'ye gitmişti.

İzini buldum. Onu Folbridge, Cornwall'daki Trearne'ye gönderdiklerini öğrendim."

Başımı sallayarak onayladım.

"Kız kardeşim savaşın başlarında bir sürü mülteciye kapılarını açtı.

Yaklaşık yirmi kadardılar."

"Vakit bulursam o hanımı görmeye gitmeyi aklıma koymuştum. Faciayı bir de onun ağzından duymak istiyordum. Ama işlerimin yoğunluğu dolayısıyla olayı tamamen unuttum. Cornwall eyaleti zaten pek yol üstünde değildir. Doğrusunu isterseniz, unuttuğum bu olayı sizin Folbridge'den sözü açmanız bana anımsattı."

"Bir de kız kardeşime sorayım," dedim. "Olay hakkında bir şeyler duymuş olabilir. Tabii Belçikalılar çoktan ülkelerine döndüler."

"Orası muhakkak. Yine de kız kardeşiniz bir şey biliyorsa, bunu bana haber verirseniz sevinirim."

"Sizi arayacağımdan emin olabilirsiniz," diye atıldım.

Aramızdaki konuşma bundan ibaretti.

2

Bu öyküyü anımsadığımda Trearne'e gelişimin üzerinden iki gün geçmişti. Kız kardeşimle birlikte terasta çay içiyorduk.

Birden, "Kitty," dedim. "Belçikalıların arasında bir rahibe yok muydu?"

"Herhalde Rahibe Marie Angelique'den söz ediyorsun, değil mi?"

İhtiyatı elden bırakmayarak, "Olabilir," dedim. "Bana onu anlatsana."

"İnanılmaz derecede gizemli bir kadındı. Biliyor musun, o hâlâ burada."

"Ne? Bu evde mi?"

"Hayır, hayır, köyde. Dr. Rose'u anımsıyor musun?"

Başımı salladım. "Seksen üç yaşlarında ihtiyar bir adamı anımsar gibiyim."

"O Dr. Laird'di. Öldü. Dr. Rose buraya geleli birkaç yıl oluyor. Kendisi oldukça genç ve yeni fikirleri uygulamaya çok hevesli. Rahibe Marie Angelique'e büyük bir ilgi duyuyor. Kadıncağız sanrılar görüyor ve anlaşılan o ki, tıbbi açıdan son derece ilginç bir vaka. Zavallının gidecek bir yeri de yok -bence biraz kafayı sıyırmış- ama aynı zamanda çok da etkileyici. Dediğim gibi gidecek bir yeri olmadığı için Dr. Rose onu köyde bir yere yerleştirdi. Öyle sanıyorum ki onun hakkında bir inceleme raporu hazırlıyor ya da doktorlar ne yazarsa ondan işte!"

Kız kardeşim birden durup yüzüme baktı.

"İyi de sen onun hakkında ne biliyorsun?"

"Oldukça garip bir öykü kulağıma geldi."

Olayı Ryan'dan duyduğum şekilde kız kardeşime aktardım. Kitty çok ilgilendi."

"Gerçekten de insanı yok edebilecek birine benziyor...ne demek istediğimi anlıyorsun," dedi.

İyice meraklanmıştım. "Bu genç kadını mutlaka görmeliyim," diye atıldım.

"İyi olur. Sende nasıl bir izlenim bıraktığını öğrenmek isterim. Ama önce git, Dr. Rose'u gör. Çaydan sonra niçin köye kadar inmiyorsun?"

Bu öneriyi kabul ettim.

Dr. Rose'u evinde buldum ve kendimi tanıttım. Hoş bir genç adam izlenimi bırakıyordu, buna rağmen kişiliğinde bana itici gelen bir özellik vardı.

Sempatik görünmeyecek kadar güçlü bir yanı vardı.

Rahibe Marie Angelique'in sözünü açtığım an dikkat kesildi. Son derece ilgilendiği belliydi. Ryan'ın anlattıklarını ona aktardım.

Düşünceli bir tavırla, "Ya!" dedi. "Bu birçok şeye açıklık getiriyor."

Hızla başını kaldırarak bana baktı ve devam etti.

"Olağanüstü ilginç bir vaka. Kadıncağız görünüşe göre çok ciddi zihinsel bir şok geçirmiş olarak buraya gelmişti. Son derece şaşırtıcı sanrılar görüyordu.

Olağandışı bir kişiliği var. Belki benimle gelip onu görmek istersiniz.

Gerçekten tanımaya değer bir kadın."

Tabii ki hemen kabul ettim.

Birlikte yola koyulduk. Hedefimiz köyün sınırındaki bir kulübeydi. Folbridge resim gibi bir yerdir. Fol Nehri'nin ağzında ve çoğunlukla doğu kıyısında yer alır, batı kıyısının inşaat yapılmasına genellikle izin vermeyen sert bir eğimi vardır. Yine de uçuruma yapışmış gibi duran birkaç küçük kulübe vardır orada.

Doktorun küçük evi de batı yakasında uçurumun ucuna tünemiş gibiydi. Hemen önünden bakınca simsiyah kayaları kırbaçlayan iri dalgalar görünüyordu.

Şimdi gitmekte olduğumuz kulübe daha içerilerde yer alıyor, oradan deniz görülemiyordu.

Dr. Rose, "Bölge hemşiresi orada yaşıyor," diye açıkladı. "Rahibe Marie Angelique'in orada kalmasını ayarladım. Deneyimli bir kimsenin gözetimi altında olması daha doğru olur diye düşündüm."

"Davranışları tamamen normal mi?" diye merakla sordum.

Doktor, "Birkaç dakika sonra kendiniz görüp karar vereceksiniz," dedi gülümseyerek.

Tıknaz yapılı sevimli bir kadıncağız olan bölge hemşiresi, biz oraya ulaştığımızda bisikletiyle bir yere gitmek üzereydi.

Doktor, "İyi akşamlar, hemşire hanım, hastanız nasıl?" diye seslendi.

"Her zamanki gibi, doktor bey. Ellerini kucağında devşirmiş durumda oturup duruyor. Aklı kim bilir nerelerde dolaşıyor. Ona bir şey söylediğim zaman çoğu zaman cevaplamıyor. Hoş, aradan uzunca bir zaman geçmesine rağmen İngilizceyi pek az anlıyor."

Rose başının hareketiyle onayladı, hemşire pedal çevirerek uzaklaşırken de kulübenin kapısını vurup içeri girdi.

Rahibe Marie Angelique pencerenin yanındaki bir sedire uzanmıştı. Biz içeri girince başını çevirip baktı.

Garip bir yüzü vardı...beyaz, hemen hemen saydam gibi ve çok iri gözlü bir yüz. Sonsuz bir trajedi okunuyordu bu gözlerde.

Doktor Fransızca olarak, "İyi akşamlar sayın rahibe," dedi.

"İyi akşamlar, doktor bey."

"İzninizle sizi dostum Bay Anstruther'le tanıştırayım."

Rahibeyi başımla selamladım, o da gülümseyerek başını eğdi.

Doktor onun yanına oturarak, "Bugün nasılsınız?" diye sordu.

"Her zamanki gibi." Kadın kısa bir duraklamadan sonra devam etti, "Hiçbir şey gerçek gibi görünmüyor bana. Günler mi geçiyor, yoksa aylar, hatta yıllar mı? Hiç bilemiyorum. Yalnız düşlerim bana gerçek gibi görünüyor."

"Demek hâlâ çok düş görüyorsunuz?"

"Hep görüyorum...hep...düşler hayattan daha gerçek gibi görünüyor bana."

"Düşlerinizde kendi ülkenizi, Belçika'yı mı görüyorsunuz?"

Rahibe hayır gibilerinden başını salladı.

"Hayır. Hiç var olmamış bir ülkeyi görüyorum...hiç var olmamış bir ülkeyi.

Ama siz bunu zaten biliyorsunuz, doktor bey. Size kaç kez söyledim." Rahibe kısa bir aradan sonra ansızın, "Ama bu beyefendi de belki doktordur...belki de akıl hastalıkları uzmanıdır," diye atıldı.

"Hayır, hayır." Rose güven verici bir tavırla konuşuyordu. Ama gülümsemesi üzerine köpek dişlerinin ne kadar sivri olduğunu görünce adamda bir vampir havası olduğunu düşünmekten kendimi alamadım. Devam etti: "Bay Anstruther'le tanışmayı isteyebileceğinizi düşündüm. Kendisi Belçika'nın yabancısı değil. Son günlerde manastırınıza ilişkin bazı haberler almış."

Rahibenin gözleri üzerime çevrildi. Yanaklarına hafif bir pembelik yayılmıştı.

"Fazla bir şey bilmiyorum," diye ekledim. "Sadece geçen akşam bir dostumla yemek yiyordum, o da manastırın duvarlarının harap olduğunu bana anlattı."

"Demek harap olmuş!"

Bizimle değil de kendi kendisiyle konuşuyormuş gibi hafif bir sesle söylenmişti bu sözler. Sonra bir kez daha bana bakarak, çekine çekine sordu.

"Dostunuz, manastırın ne şekilde harap olduğunu söyledi mi?"

"Havaya uçurulmuş," dedim ve ekledim. "Köylüler geceleri o taraftan geçmeye korkuyorlarmış."

"Niçin korkuyorlarmış?"

"Yıkık duvarlardan birinin üstündeki siyah bir işaretten dolayı. Boş bir inanç nedeniyle, korkuyorlarmış."

Rahibe öne uzandı.

"Söyleyin, bayım, çabuk söyleyin! O işaret neye benziyormuş?"

"Dev bir köpek görünümündeymiş," diye yanıtladım. "Köylüler ona Ölüm Habercisi diyorlarmış."

"Ah!"

Rahibenin dudaklarının arasından tiz bir çığlık döküldü.

"Demek doğru. Bütün anımsadıklarım doğru. Karanlık bir karabasan değil.

Hepsi oldu! Gerçekten oldu!"

"Doktor, "Ne oldu, sayın rahibe?" diye yavaş sesle sordu.

Kadın heyecanla ona doğru döndü.

"Anımsadım. Orada, basamakların üstünde olduğunu anımsadım. Nasıl olduğunu anımsadım. Gücü eskiden kullandığımız şekilde kullandım. Mihrabın basamaklarında duruyordum. Daha ileri geçmemelerini buyurdum. Huzur içinde gitmelerini söyledim onlara. Ama dinlemek istemediler, onları uyardığım halde geldiler. Bunun üzerine..." Rahibe öne eğilerek garip bir hareket yaptı. "Bunun üzerine ben de Ölüm Habercisi Köpeği üzerlerine saldım...Bu bir köpekti."

Rahibe yattığı şezlongda arkasına yaslanıp gözlerini kapattı.

Doktor oturduğu yerden kalktı, dolabın içinden bir bardak çıkardı, buna yarısına kadar su doldurdu, cebinden çıkardığı küçük şişedeki sıvıdan bir, iki damla ekledi ve bardağı rahibeye götürdü.

Otoriter bir tavırla, "İçin bunu," diye emretti.

Rahibe görünüşe göre alışkanlığın verdiği bir tavırla itaat etti. Gözleri, kafasının içindeki bir görüntüyü seyredermiş gibi uzaklara dalmıştı.

"Demek hepsi doğru," diye mırıldandı. "Her şey. Dairelerin Şehri, Kristalin İnsanları...her şey. Hepsi doğru."

Rose da, "Öyle görünüyor," diye onayladı.

Alçak ve sakinleştirici sesi, belli ki kadının düşünce silsilesine sekte vurmayı değil, cesaretlendirmeyi amaçlıyordu.

"Bana Şehri anlatın," dedi. "Sanırım Dairelerin Şehri demiştiniz."

Rahibe Marie Angelique dalgın bir tavırla, adeta düşünmeden yanıtladı.

"Evet...üç daire vardı. Birinci daire seçilenler içindi, ikincisi kadın rahipler, en dışardaki ise rahipler içindi."

"Ya tam ortası?"

Rahibe korkuyla içini çekti, sesi de kelimelerle anlatılamaz bir huşuyla titredi.

"Kristalin evi..."

Rahibe bu kelimeleri solurken sağ elini alnına götürüp parmağıyla oradaki bir şeye dokundu.

Vücudu görünürde daha katılaştı, gözleri kapandı, biraz sallanır gibi oldu.

Sonra birdenbire uyanmış gibi adeta zıplayarak dimdik oturdu.

Şaşkın halde, "Ne oluyor?" dedi. "Neler söylüyordum?"

Rose, "Bir şey yok," dedi. "Sadece yorgunsunuz. Dinlenmek istersiniz. Sizi yalnız bırakalım."

Bana yan gözle bir bakış fırlattı.

"Akli dengesi pek yerinde değil," diye mırıldandım.

"Size öyle mi geldi?"

"Hayır...doğrusunu itiraf etmek gerekirse, şaşılacak kadar inandırıcıydı.

Onu dinlerken yaptıklarını gerçekten yaptığı, büyük bir mucize başardığı izlenimine kapıldım. Bunu yaptığına samimi olarak inanıyor. Bu yüzden de..."

"Bu yüzden akli dengesinin yerinde olmadığına inanıyorsunuz. Ama duruma şimdi başka bir açıdan bakın. Gerçekten o mucizeyi başardığını, bir binayı içindeki birkaç yüz insanla birlikte yok ettiğini varsayalım."

Gülümsedim. "İradesinin gücüyle mi?"

"Bu şekilde düşünmeyelim. Bir insanın, bir mayın sistemini kontrol eden düğmelere basmakla kalabalık bir insan kitlesinin altını üstüne getirebileceğini kabul edersiniz."

"Evet, ama bu alışkanlıkla olur."

"Doğru, alışkanlıkla olur, ama esas itibariyle doğal güçlerin kullanılması ve kontrol edilmesidir. Gök gürültülü fırtına ve elektrik santrali temelde aynı şeydir."

"Ancak gök gürültülü fırtınayı kontrol etmek için alıştığımız araçları kullanmak zorundayız."

Rose gülümsedi.

"Bunu başka türlü anlatayım. Keklik üzümü denilen bir madde vardır, doğada bitkisel durumda bulunur. Ama insanoğlu tarafından laboratuvarda sentetik ve kimyasal biçimde oluşturulması mümkündür."

"Yani?"

"Demek istediğim aynı sonuca ulaşmanın çok kez iki yolu vardır. Bizimkisinin sentetik yol olduğunu itiraf ederim. Ama başka bir yolu da olabilir. Örneğin, Hint fakirlerinin olağanüstü becerilerinin doğal bir açıklaması yoktur. Doğaüstü olarak betimlediğimiz şeylerin mutlaka doğaüstü olmaları gerekmez. Bir elektrikli el feneri bir vahşinin gözünde doğaüstüdür. Doğaüstü olan şeyler gerçekte yasaları henüz anlaşılmamış olan doğal şeylerdir."

Büyülenmiş gibi, "Söylemek istediğiniz nedir?" diye sordum.

"Bir insanın çok büyük bir yıkıcı gücü seferber edip amaçlan uğruna kullanması olasılığını göz ardı edemeyeceğimi kastediyorum. Bunun başarılış biçimi bize doğaüstü gibi gözükebilir, ama gerçekte olmayacaktır."

Doktora bakakaldım.

Dr. Rose güldü.

"Bu sadece spekülasyon, hepsi bu. Söylesenize, Kristal Ev'den söz ederken rahibenin yaptığı harekete dikkat ettiniz mi?"

"Elini alnına götürdü."

"Aynen öyle. Ve orada bir daire çizdi. Bir Katolik'in istavroz çıkarması gibi bir şey. Şimdi size çok ilginç bir şey anlatacağım, Bay Anstruther. Kristal kelimesinin hastamın rasgele gevelemeleri arasında çok sık yinelenmesi üzerine bir deney yaptım. Birisinden bir kristal ödünç aldım hastamın göstereceği tepkiyi sınamak için günün birinde apansız ortaya çıkardım."

"Peki, ne oldu?"

"Sonuç çok garip ve anlamlı oldu. Rahibe kaskatı kesildi. Kristale gözlerine inanamıyormuş gibi bakıyordu. Sonra önünde diz çöküp birkaç kelime mırıldandı...ve bayıldı."

"O birkaç kelime nelerdi?"

"Çok garip kelimelerdi. 'Kristal! Demek İman hâlâ sürüyor!'" dedi.

"Olağanüstü."

"Çok anlamlı, değil mi? Bundan sonrası da aynı derecede garip. En sonunda kendine geldiği zaman rahibe bütün olanları unutmuştu. Ona kristali gösterdim ve ne olduğunu bilip bilmediğini sordum. 'Hayatımda hiç görmedim, doktor bey,' dedi. Ama gözlerinde şaşkın bir anlam yer etmişti. 'Sizi rahatsız eden nedir?' diye sordum. 'O kadar garip ki,' dedi. 'Daha önce hiç kristal görmemiştim, öyleyken onu çok iyi tanıyormuşum gibi geliyor bana. Bir şey var...ne olduğunu keşke anımsayabilsem...' Anımsamak için gösterdiği çaba onu öylesine hırpalıyordu ki, daha fazla düşünmesini yasakladım. Bu olay iki hafta önceydi.

Kasten ara verdim. Yarın bir deney daha yapacağım."

"Kristalle mi?"

"Kristalle. Onu kristale bakmaya zorlayacağım. Sonucun ilginç olacağını sanıyorum."

"Nasıl bir sonuç bekliyorsunuz?" diye merakla sordum.

Öylesine sorulmuş bu sözlerin beklenmedik bir etkisi oldu. Rose kasıldı, kızardı, konuştuğu zaman tavrı belirgin şekilde değişmişti. Daha resmi, daha profesyonel olmuştu.

"Pek iyi anlaşılmamış bazı akıl hastalıklarına ışık tutacağını sanıyorum.

Rahibe Marie Angelique çok ilginç bir denek."

Demek Dr. Rose'un rahibeye gösterdiği ilgi profesyonelceydi. Acaba?

"Benim de hazır bulunmamda sizce bir sakınca var mı?" diye sordum.

Artık yanılıyor muydum bilmem, ama yanıt vermeden önce durakladı gibi geldi bana. İçimden gelen bir ses beni istemediğini fısıldıyordu.

"Tabii, hiç sakıncası yok," dedi.

Sonra ekledi.

"Öyle sanıyorum ki burada uzun süre kalmayacaksınız?"

"Öbür gün gideceğim."

Yanıtımın hoşuna gittiğini düşündüm. Yüzü güldü ve yakın zamanda kobaylar üzerinde yaptığı bazı deneylerden bahsetmeye başladı.

3

Ertesi gün öğleden sonra doktordan randevu aldım ve birlikte Rahibe Marie Angelique'i görmeye gittik. Doktorun bugün keyfi yerindeydi. Bir gün önce uyandırdığı izlenimi onarmaya çalışıyormuş gibiydi.

"Söylediklerimi fazla ciddiye almamalısınız," dedi gülerek. "Sihirle, büyüyle ilgilendiğimi zannetmenizi istemem."

Kulübeye vardığımızda bölge hemşiresi bir konuda Dr. Rose'a danışmak istediğini söyledi, böylece ben Rahibe Marie Angelique'le yalnız kaldım.

Beni dikkatle süzdüğünü fark ediyordum. Sonunda konuştu.

"Hemşire, Belçika'dan geldiğim zaman götürüldüğüm büyük köşkteki iyi kalpli hanımefendinin kardeşi olduğunuzu söyledi."

"Evet," dedim.

"Bana çok nazik davrandı. İyi bir insan."

Bir şeyler düşünüyormuş gibi susuyordu. Sonunda, "Doktor da iyi bir adam mı?" diye sordu.

Biraz zor durumda kalmıştım.

"Evet, öyle sanıyorum," dedim.

"Ya!" Rahibe kısa bir aradan sonra, "Bana çok iyi davrandığı kesin," dedi.

"Bundan kuşkum yok."

Rahibe birden bana dikkatle baktı.

"Beyefendi...siz şimdi benimle konuştuğunuza göre...benim deli olduğumu zannediyor musunuz?"

"Böyle bir şey aklımdan bile geçmedi, sayın rahibe."

Ama kadıncağız başını ağır ağır sallamayı sürdürdü.

"Deli miyim ben? Hiç bilmiyorum. Hatırladığım şeyler var...unuttuğum şeyler de var."

Derin bir iç geçirdi. Tam o sırada Rose odaya girdi.

Rahibeyi selamladı ve onun neler yapmasını istediğini açıkladı.

"Bazı kimselerin bir kristalin içinde bazı şeyler görme yetenekleri var,"

dedi. "Sizde de bu yeteneğin bulunduğundan şüpheleniyorum, sayın rahibe."

Rahibe Marie Angelique üzülmüş gibiydi.

"Hayır, hayır, ben öyle bir şey yapamam. Geleceği okumaya çalışmak günahtır."

Rose bozulmuştu. Rahibenin bu şekilde tepki göstereceğini hesaba katmamıştı.

Kurnazca taktik değiştirdi.

"Geleceği görmeye çalışmamalı. Çok haklısınız. Ama geçmişe bakmak farklı."

"Geçmişe mi?"

"Evet, geçmişte birçok garip şey var. Zaman zaman zihnimde bir şimşek çakıyor...ama gördüğümü sandıklarım bir an sonra silinip kayboluyor. Öylesi size yasak olduğuna göre, kristalin içinde bir şey görmeye çalışmayın. Onu sadece avuçlarınızın arasına alın...şöyle. Derin derin içine bakın. Daha derine bakın.

Hatırlıyorsunuz, değil mi? Hatırlıyorsunuz. Sizinle konuştuğumu duyuyorsunuz.

Sorularıma yanıt verebilirsiniz. Beni duyuyor musunuz?"

Rahibe Marie Angelique kristali kendisine söylenilen şekilde almıştı. Onu garip bir huşuyla avuçlarının arasında tutuyordu. Sonra bir yandan bakarken gözleri hiçbir şey görmüyormuş gibi donuklaştı. Uyukluyormuş gibi başı öne düştü.

Doktor kristali yavaşça onun ellerinden aldı ve masanın üstüne koydu.

Kadının bir gözkapağını kaldırdı. Sonra gelip yanıma oturdu.

"Uyanıncaya kadar beklemek zorundayız," dedi. "Uzun sürmez sanırım."

Dediği doğru çıktı. Rahibe Marie Angelique beş dakika sonra kımıldadı.

Gözleri hülyalı bir bakışla aralandı.

"Neredeyim?"

"Burada...evinizdesiniz. Küçük bir şekerleme yaptınız. Düş gördünüz değil mi?"

Rahibe evet der gibi başını eğdi.

"Evet, düş gördüm."

"Düşünüzde Kristal'i mi gördünüz?"

"Evet."

"Ne olduğunu anlatın."

"Beni deli zannedeceksiniz, doktor bey. Kristal düşümde dini bir semboldü.

Hatta kendi kendime onun ikinci bir İsa olduğunu düşündüm. İmanı uğruna can veren Kristal'in bir öğretmeniydi...müritleri yakalanıp işkenceyle öldürülmüştü...Ama iman yaşıyordu."

"Demek iman yaşıyordu?"

"Evet, on beş bin dolunay...on beş bin yıl?"

"Bir dolunayın uzunluğu ne kadardı?"

"On üç alelade ay kadardı. Evet, on beşinci dolunaydaydı tabii. Ben Evinde Beşinci İşaret'in bir kadın rahibiydim. Altıncı İşaret'in gelişinin ilk günlerindeydi..."

Kadın kaşlarını çattı. Yüzünden korku dolu bir anlam geldi geçti.

"Çok erken," diye mırıldandı. "Çok erken. Bir hata...Ah! evet, hatırlıyorum!

Altıncı İşaret!"

Ayağa fırlayacakmış gibi davrandı, ama sonra yine oturduğu yere çöktü ve elini yüzünün üstünde gezdirerek, "Neler söylüyorum ben?" diye mırıldandı.

"Saçmalıyorum. Bu söylediklerim asla olmadı."

"Kendinizi üzmeyin."

Ama rahibe, doktora derin bir acıyla karışık şaşkınlıkla bakıyordu.

"Anlayamıyorum, doktor bey. Ben niçin bu düşleri...bu hayalleri görüyorum.

Dinsel yaşama on altı yaşımda adım attım. Hiç seyahat etmedim. Öyleyken yabancı kentler, garip insanlar, garip âdetlerle dolu düşler görüyorum. Niçin?"

Kadıncağız ellerini başına koydu.

"Sizi hiç ipnotize ettiler mi, sayın rahibe? Ya da hiç transa girdiniz mi?"

"Hiç ipnotize edilmedim, doktor bey. Ama şapelde ibadet ederken, ruhum çok kez bedenimden ayrıldı ve saatlerce ölüden farksız kaldım. Bu Tanrı'nın bir lütfü olmalı, başrahibe bile bunun kötülüklerden arınmışlık olduğunu söyledi.

Evet!" Rahibe bir an soluğunu tuttu. "Evet, anımsıyorum, biz de bunun kötülüklerden, günahlardan arınmıştık olduğunu söylemiştik."

"Bir deney yapmak istiyorum, sayın rahibe." Dr. Rose sakin bir sesle konuştu. "Belki o sayede sizi o yarım anımsamalarınızdan kurtarırız. Sizden bir kez daha kristalin içine bakmanızı isteyeceğim. Sonra size bir kelime söyleyeceğim. Siz buna başka bir kelimeyle yanıt vereceksiniz. Siz yorulana dek bu şekilde devam edeceğiz. Düşüncelerinizi kristalin üstünde yoğunlaştırın, kelimelerin üstünde değil."

Kristali bir kez daha ambalajından çıkarıp eline verirken, Rahibe Marie Angelique'in ona ne denli hayranlıkla dokunduğuna dikkat ettim. O olağanüstü güzel gözleriyle narin avuçlarının arasındaki kristale bakıyordu. Kısa bir sessizliğin ardından doktor, "Köpek," dedi.

Rahibe Marie Angelique hiç duraksamadan yanıt verdi. "Ölüm."

4

Deneyi ayrıntılarıyla anlatmak iddiasında değilim. Birçok önemsiz ve anlamsız kelime doktor tarafından bilinçli bir maksatla sıralandı. Başka kelimeleri defalarca tekrarladı, bunlara bazen aynı yanıtları, bazen bir başkasını aldı.

Doktorun uçurumun tepesindeki küçük evinde o akşam deneyin sonucunu tartıştık.

Dr. Rose öksürerek genzini temizledi ve not defterini kendine çekti.

"Bu sonuçlar çok ilginç, çok garip," diye başladı. 'Altıncı İşaret' kelimelerine Yıkım, Mor, Köpek, Güç, sonra tekrar Yıkım, sonunda da Güç yanıtlarını alıyoruz. Belki dikkat ettiğiniz gibi, sonra yöntemi tersine çevirip aşağıdaki sonuçları aldım. Yıkım'a karşılık Köpek'i, Mor'a Güç'ü, Köpek'e karşılık tekrar Ölüm yanıtını aldım. Gelgelelim, Yıkım'ın ikinci tekrarında hiç ilgisiz olarak Deniz yanıtı geldi. 'Beşinci İşaret' kelimelerinin karşılığı Mavi, Düşünceler, Kuş, yine Mavi çıktı, sonunda da çok anlamlı olarak Aklın akla açılışı geldi. 'Dördüncü İşaret'ten Sarı, sonra da Işık', 'Birinci İşaret'ten de Kan yanıtının çıktığına bakarak her İşaret'in belirli bir rengi, belki de belirli bir simgesi olduğu sonucunu çıkarıyorum. Buna göre Beşinci İşaret'inki Kuş, Altıncı İşaret'inki de Köpek oluyor. Bununla birlikte, Beşinci İşaret'in herkesçe telepati olarak bilinen aklın akla açılmasını temsil ettiğini tahmin ediyorum. Altıncı İşaret'in hiç kuşkusuz Yıkımın Gücü'nü simgelediğini söyleyebiliriz."

"Deniz'in anlamı ne?"

"Bu soruyu yanıtlayamayacağımı itiraf ederim. Kelimeyi sonradan deneye kattım ve sıradan Tekne yanıtını aldım. Yedinci İşaret'e önce Hayat, ikinci kez ise Aşk yanıtı çıktı. Sekizinci İşaret'e gelen yanıt ise Hiç oldu. Bundan da Yedi'nin, işaretlerin toplamı ve numarası olduğu sonucuna varıyorum."

Aniden, "Ama Altıncı İşaret'in arkasından Yıkım geldiğine göre, Yedinci gerçekleşmedi," diye atıldım.

"Ya! Öyle mi zannediyorsunuz? Biz de bu kaçıkça gevelemeleri ne kadar ciddiye alıyoruz. Gerçekte ancak tıbbi açıdan ilginçler."

"Herhalde zihin ve ruh araştırmacılarının dikkatini çekeceklerdir."

Doktorun gözleri kısıldı. "Vardığım sonuçlan dünyaya ilan etmeye niyetim yok dostum."

"Şu halde duyduğunuz ilginin nedeni?"

"Tamamen kişisel. Ancak olayla ilgili notlar alacağım tabii."

"Anlıyorum." Öyle demekle beraber ilk kez olarak hiç de anlamadığımı hissediyordum. Ayağa kalktım.

"Size iyi geceler, doktor bey. Yarın kente dönüyorum."

"Ya!" Bu sözün hoşnutluk, hatta rahatlama yansıttığını hissetmekten kendimi alamadım.

Aynı umursamaz tavırla, "Size araştırmalarınızda iyi şanslar dilerim," diye devam ettim. "Ama bir dahaki karşılaşmamızda Ölüm Köpeğini sakın üzerime salmayın."

Bunları söylerken doktorun eli avucumun içindeydi, birden irkildiğini fark ettim. Ama kendini çabuk toparladı. Uzun ve sivri dişlerim meydana çıkararak gülümsedi.

"Gücü seven bir adam için ne büyük güç olurdu bu!" dedi. "Başka bir insanın hayatının avucunuzun içinde olmasını kastediyorum!"

Daha da keyifli gülümsedi.

5

Bu işle aramdaki doğrudan ilginin sonu oldu bu.

Doktorun not defteriyle günlüğü sonradan elime geçti. İçlerindeki tek tük girdileri size burada aktaracağım. Ama bunların gelişmelerin sonunda elime geçtiğini tekrar belirtmek isterim.

5 Ağustos. Rahibe M. A.'in 'Seçilmişler'le ırkı sürdürenleri kastettiğini keşfettim. Görünüşe göre böyleleri büyük saygı görüyor, rahiplikten bile üstün tutuluyordu. Bunu ilk Hıristiyanlarla karşılaştırın.

7Ağustos. Rahibe M. A.'i onu ipnotize etmeme razı ettim. Onda ipnotik ve uyku ve trans hali oluşturmayı başardımsa da, iletişim kuramadım.

9 Ağustos. Geçmişte bizimkini gölgede bırakan uygarlıklar var mıydı? Böyle bir şeyin olması, bununla ilgili tek ipucuna sahip insanın da ben oluşum garip...

12 Ağustos. Rahibe M. A. ipnotize edildiği zaman telkinlere boyun eğmiyor.

Ancak kolayca trans haline geçirilebiliyor. Bunu anlayamıyorum.

13 Ağustos. Rahibe M. A. bugün kötülüklerden arınmışlık durumundayken 'bir başkasının bedeni etkisi altına almaması için kapının kapatılması' gerektiğinden söz etti. İlginç, ama şaşırtıcı.

18 Ağustos. Birinci İşaret demek ki...(buradaki kelimeler silinmiş)...den başka bir şey değil. Şu halde Altıncı İşaret'e ulaşmak için daha kaç yüzyılın geçmesi gerekecek? Ama Güç'e ulaşmanın bir kestirme yolu olmalı...

20 Ağustos. M. A.'nin hemşireyle buraya gelmesini ayarladım. Hemşireyi hastayı morfinin etkisinde tutmanın gerekliliğine inandırdım. Deli miyim ben? Ya da Ölüm Güç'ünü ellerimde tutan Supermen mi olacağım?

(Girdiler burada son buluyor.)

6

Mektup sanırım 29 Ağustos'ta elime ulaştı. Yana eğik, yabancı bir el yazısıyla kaleme alınmış ve kardeşimin karısının eliyle bana yollanmıştı. Onu merak içinde açtım. Şöyle diyordu:

SAYIN BEYEFENDİ - Sizi yalnız iki kez gördüm, ama size güvenebileceğimi hissediyorum. Düşlerim gerçek olsalar da, olmasalar da, son zamanlarda netleştiler...En azından Ölüm Habercisi Köpek bir düş değil...Size bahsettiğim günlerde (gerçek olup olmadıklarını bilmiyorum) Kristal'in Efendisi olan, Altıncı İşaret'i insanlara fazla erken açıkladı...Kötülük kalplerine yerleşti.

Diledikleri gibi öldürmek gücüne sahiptiler, onlar da öfke sonucunda adaletsiz şekilde öldürdüler. Güç'ün şehvetiyle sarhoş olmuşlardı. Henüz saf olan bizler bunu görünce, Daire'yi bir kez daha tamamlamamamız ve Sonsuz Hayat İşareti'ne ulaşmamamız gerektiğini anladık. Kristal'in gelecek Efendisi olacak olana harekete geçmesi buyuruldu. Eskilerin ölmesi, yenilerin de sonsuz bir zaman sonra tekrar gelmeleri için (daireyi kapamamaya özen göstererek) Ölüm Habercisi Köpeği denize saldı, deniz de bir Köpek biçiminde yükselerek karayı tamamen yuttu...

Belçika 'daki mihrap basamaklarında bir kez daha anımsadım bunu...

Dr. Rose da Kardeşlerden. Birinci İşaret'i ve anlamı seçilmiş birkaç kişiden başkalarına saklı olan İkinci İşaret'in şeklini biliyor. Altıncı işaret? benden öğrenecekti. Ona şu ana dek karşı koydum...ama gücüm azalıyor. Bir insanın zamanından önce gücü elde etmesi iyi değil beyefendi. Ölüm gücünün dünyaya bahşedilmesine kadar birçok yüzyılın geçmesi gerekiyor...İyiliği ve gerçek olanı seven siz beyefendinin, iş işten geçmeden bana yardım etmeniz için yalvarıyorum.

Hıristiyan kardeşiniz, MARIE ANGELIQUE

Kâğıdı elimden düşürdüm. Akımdaki sağlam yer şimdi bana eskisi kadar sağlam gelmiyordu. Sonra kendimi toparlamaya başladım. Kadıncağızın samimi olduğu, şüphe götürmeyen inancı neredeyse beni de etkiliyordu. Kesin olan bir şey varsa, o da bu olay karşısında heyecana kapılan Dr. Rose'un mesleki yetkisini aştığıydı. Bir an önce oraya gitmeliydim.

Birden öbür mektuplarımın arasında Kitty'nin gönderdiği mektup gözüme ilişti. Hemen zarfı yırttım.

"Korkunç bir şey oldu," diye yazıyordu. "Dr. Rose'un uçurumun tepesindeki küçük evini anımsıyorsun, değil mi? Dün gece bir heyelan onu uçurumun dibine sürükledi ve doktorla, zavallı Rahibe Marie Angelique hayatlarını kaybettiler.

Kumsaldaki döküntüler korkunç...kayalar, topraklar dev bir kitle oluşturdular...uzaktan bakılınca yığın kocaman bir köpeği andırıyor..."

Mektup elimden yere kaydı.

Öbür olaylar rastlantı olabilir. Doktorun zengin bir akrabası olduğunu öğrendiğim bir Bay Rose aynı gece içinde aniden ölmüştü...yıldırım çarpmasından öldüğü söylenildi. Oysa bildiğimiz kadarıyla bölgede yağmur, fırtına olmamıştı, ama bir, iki kişi bir kez gök gürlediğini söylediler. Üstünde 'garip biçimli' bir elektrik yanığı vardı. Vasiyeti açılınca mal varlığının hepsini Dr. Rose'a bıraktığı öğrenildi.

Şimdi Dr. Rose'un, Altıncı İşaret'in sırrını Rahibe Marie Angeque'den öğrendiğini varsayalım. Onun vicdansız biri olduğundan şüphelenmiştim...kendisinden şüphelenilmeyeceğine emin olduğu takdirde amcasını öldürmekten çekinmezdi. Fakat Rahibe Marie Angelique'in mektubunun bir cümlesini anımsadım: "...daireyi kapamamaya özen göstererek..." demişti. Dr. Rose belki de o özeni göstermemişti...ya da belki alınacak önlemleri bilmiyordu veya bunlardan habersizdi. Sonuçta da eline geçirdiği Güç dönerek daireyi tamamlamıştı...

Ama tabii ki bunların hepsi saçma! Her şeyin doğal bir açıklaması vardır.

Doktorun Rahibe Marie Angelique'in sanrılarına inanması, onun da akli dengesinin biraz bozuk olduğunu gösteriyordu sadece.

Öyleyken bazen düşlerimde denizlerin altına gömülen bir kıtayı ve bir zamanlar orada yaşayan ve bizimkinden çok ileri bir uygarlık düzeyine erişmiş olan insanlarını görüyorum.

Ya da Rahibe Marie Angeliue acaba geleceği mi anımsıyordu -bazılarına göre bu mümkündü- bu Daireler Kenti de geçmişte değil, gelecekteydi.

Saçma...hikâyenin tümü mutlaka bir sanrıdan ibaretti!

SON SEANS

Raoul Daubreuil kendi kendine küçük bir melodi mırıldanarak Seine Nehri'nin öbür yakasına geçti. Yaklaşık otuz iki yaşlarında yakışıklı genç bir Fransızdı.

Taze bir teni, incecik kaba bir bıyığı vardı. Mesleği mühendislikti. Çok geçmeden Cardonet'e vardı ve 17 numaranın kapısını çaldı. Kapıcı kadın odasından dışarı uzanarak ona isteksiz bir günaydın derken, genç adam bu selama neşeyle karşılık verdi. Bundan sonra üçüncü kattaki daireye çıkan merdivenleri tırmandı.

Orada ziline yanıt verilmesini beklerken yine küçük ezgisini mırıldanıyordu.

Raoul Daubreuil bu sabah kendini özellikle neşeli hissediyordu. Kapıyı yaşlıca bir Fransız kadın açtı. Ziyaretçinin kim olduğunu görünce buruşuk yüzü hemen aydınlandı.

"Günaydın, beyefendi."

"Günaydın, Elise," dedi Raoul.

Genç adam bir yandan eldivenlerini ellerinden sıyırarak hole girdi.

Omzunun üzerinden, "Madam beni bekliyor, değil mi?" diye sordu.

"Evet, beyefendi."

Elise sokak kapısını kapıyarak Raoul'a döndü.

"Beyefendi küçük salona geçerlerse, Madam birkaç dakikaya kadar yanında olacak. Şu sırada dinleniyor."

Raoul anında başını kaldırdı.

"Yoksa iyi değil mi?"

"İyi mi!

Elise kişner gibi bir ses çıkarmıştı. Raoul'un önünden geçerek onun için küçük salonun kapısını açtı. Genç adam içeri girdi, yaşlı kadın da onu izledi.

"İyi mi!" diye devam etti. "Nasıl iyi olsun ki zavallı yavrum? Seanslar seanslar, hiç aralıksız seanslar! Bu doğru değil, doğal değil, Tanrı bizim

bunu yapmamızı istemez. Şeytanla alışverişten başka bir şey değil bu."

Raoul kadıncağızı rahatlatmak için omzunu okşadı.

"Yapma, Elise," dedi. "Kendini hırpalama, anlayamadığın her şeyde şeytanı görmekten vazgeç."

Elise inanmamış gibi başını salladı.

"Öyle olsun," diye homurdandı. "Beyefendi dilediğini söyleyebilir. Ama bu işler hoşuma gitmiyor. Madama baksanıza, her gün biraz daha sararıp soluyor, biraz daha zayıflıyor. O baş ağrıları da cabası!"

Kadıncağız kollarını iki yana açtı.

"Bu ruh çağırma işi hiç iyi değil. Ruhlar ha! Bütün iyi ruhlar Cennet'te, öbürleri ise Araf ta."

Raoul bir koltuğa çökerek, "Ölümden sonraki hayat hakkındaki görüşün fazlasıyla basit, Elise," dedi.

Yaşlı kadın doğruldu.

"Ben iyi bir Katoliğim, beyefendi."

Yaşlı kadın istavroz çıkardı, kapıya yürüdü, sonra eli tokmağın üstünde olduğu halde durdu.

Yalvarır gibi, "Siz evlendikten sonra bunlar devam etmeyecek, değil mi?"

dedi.

Raoul ona sevgiyle gülümsedi.

"Sen sadık bir dostsun, Elise. Hanımına çok bağlısın. Hiç korkma, hanımın karım olunca bu ruh çağırma hikâyeleri kesinlikle son bulacak. Madam Daubreuil için başka ruh çağırma seansı olmayacak."

Elise gülümsedi.

"Dediğiniz doğru mu?" diye sordu.

Genç adam ciddi bir yüzle, "Evet," dedi. Daha çok kendi kendine konuşur gibiydi. "Evet, bütün bunlar son bulmalı. Simone'un olağanüstü bir yeteneği var ve o bunu hiç sakınmadan kullandı, ama artık görevini tamamladı. Senin de belirttiğin gibi her gün biraz daha sararıp soluyor ve zayıflıyor. Bir medyumun yaşamı korkunç bir gerilim içeren özellikle

yorucu ve zorlayıcı bir süreç. Buna rağmen, hanımın Paris'in, hatta bütün Fransa'nın en mükemmel medyumu, Elise.

Onda numara ve sahtekârlık diye bir şey olmadığımı bildikleri için dünyanın dörtbir yanından onu görmeye geliyorlar."

Elise yine küçümseme anlamına gelen kişner gibi bir ses çıkardı.

"Numara ve sahtekârlık ha! Madam denemiş olsa bile yeni doğmuş bir bebeği aldatamaz."

Genç Fransız büyük bir içtenlikle, "O bir melek," dedi. "Ben de onu mutlu etmek için bir erkeğin yapabileceği her şeyi yapacağım. Buna inanıyorsun, değil mi?"

Elise şöyle bir toparlandı ve büyük bir vakarla konuştu.

"Madama uzun yıllar hizmet ettim, beyefendi. Onu gerçekten sevdiğime inanabilirsiniz. Sizin onu sevilmeyi hak ettiği derecede sevdiğinize inanmasam, özür dilerim ama sizi paralardım beyefendi."

Raoul güldü.

"Aferin Elise! Sadık bir dostsun. Madam'ın ruhlardan vazgeçeceğini şimdi sana söylediğim için, umarım beni hanımına layık göreceksindir."

Böyle derken genç adam yaşlı kadının bu espriyi gülerek karşılayacağını ummuştu, Elise'in yüzünde ciddi bir anlam görünce şaşırdı.

Yaşlı kadın çekine çekine konuştu. "İyi de ya ruhlar ondan vazgeçmezlerse, beyefendi?"

Raoul kadına bakakaldı.

"Ne demek istiyorsun yani?"

Elise tekrarladı. "Dedim ya, beyefendi, ya ruhlar ondan vazgeçmezlerse?"

"Senin ruhlara inanmadığını sanıyordum, Elise?"

Elise omuzlarını silkti. "İnanmıyorum da. Onlara inanmak aptallıktır. Ama yine de..."

"Eee?"

"Açıklaması benim için zor, beyefendi. Kendilerine taktıkları adlarıyla şu medyumların, sevdiklerini kaybetmiş olan zavallıları sömüren kurnaz sahtekârlar olduklarını düşünmüşümdür hep. Ama Madam öylelerinden değildir. Madam iyidir.

Madam dürüsttür."

Kadıncağız sesini alçaktı ve dehşet içinde açıkladı.

"Bazı şeyler oluyor. Aldatmaca değil, gerçekten de bazı şeyler oluyor ben o yüzden korkuyorum. Şuna eminim ki bu iş doğru değil, beyefendi. Doğaya ve yüce Tanrı'ya karşı, birisinin bunun bedelini ödeyeceğine işte bu yüzden inanıyorum."

Raoul oturduğu koltuktan kalktı ve gelip kadının omzunu okşadı.

"Telaşlanma, Elise," dedi gülümseyerek. "Bak, şimdi sana iyi bir haber vereceğim. Bugün o seansların sonuncusu, bugünden sonra başkası olmayacak."

İhtiyar kadın kuşkulu bir tavırla, "Demek bugün bir tane var?" diye sordu.

"Bu sonuncusu olacak, Elise, sonuncusu."

Elise umutsuzca kederli bir tavırla başını salladı.

"Madam'ın sağlığı yerinde değil," diyecek oldu.

Ama arkasını getiremedi. Kapı açılmış ve uzun boylu sarışın bir kadın içeri girmişti. İnce yapılı ve zarifti. Yüzü de bir Botticelli Madonnası'nı çağrıştırıyordu. Raoul'un gözleri parladı, Elise de yavaşça odadan çıktı.

"Simone!"

Genç adam kadının uzun, beyaz ellerini avuçlarına aldı ve sırayla ikisini de öptü. Genç kadın erkeğin adını yavaşça mırıldandı.

"Raoul, sevgilim."

Raoul genç kadının ellerini tekrar öptü. Sonra gözlerini onun yüzüne dikti.

"Ne kadar solgunsun, Simone! Elise dinlendiğini söyledi. Sakın hasta olmayasın aşkım?"

"Hayır, hasta değilim!" Genç kadın durakladı.

Raoul genç kadını divanın yanına götürdü, onu oraya oturttu, kendisi de yanına oturdu.

"Öyleyse anlat."

Medyum belli belirsiz gülümsedi.

"Beni akılsız zannedeceksin," diye mırıldandı.

"Ben mi? Ben mi seni akılsız zannedecekmişim? Asla."

Simone elini erkeğin avucundan kurtardı. Bakışını halıya dikerek birkaç saniye kadar hiç kıpırdamadan oturdu.

Sonra alçak sesle hızlı hızlı konuştu.

"Korkuyorum, Raoul."

Raoul bir, iki dakika kadar onun devam etmesini bekledi, ama Simone'dan çıt çıkmayınca onu cesaretlendirmeye çalıştı.

"Neden korkuyorsun?"

"Sadece korkuyorum...hepsi bu."

"İyi ama..."

Genç adam ona şaşkın halde bakınca Simone vakit kaybetmeden yanıtladı.

"Evet, saçma, değil mi? Ama elimde değil, böyle hissediyorum. Korkuyorum, hepsi bu kadar. Neden veya niçin korktuğumu bilmiyorum, ama başıma korkunç bir şeyin geleceğini hissetmekten kendimi alamıyorum."

Böyle derken genç kadın önüne bakıyordu. Raoul kolunu yavaşça onun omuzlarına doladı.

"Kendini kapıp koyvermemelisin sevgilim. Derdinin ne olduğunu biliyorum, Simone, seninkisi stres, bir medyumun hayatının stresi. Senin bütün gereksindiğin dinlenmek...huzur içinde dinlenmek."

Genç kadın erkeğe minnetle baktı.

"Evet, Raoul, haklısın. Benim gereksindiğim gerçekten de bu, dinlenmek ve huzur."

Genç kadın gözlerini kapadı ve nişanlısının koluna hafifçe yaslandı.

Raoul onun kulağına, "Ve mutluluk gereksiniyorsun," diye mırıldandı.

Simone, "Evet," diye mırıldandı. "Evet. Senin kollarının arasındayken kendimi güvende hissediyorum. Hayatımı, bir medyumun korkunç hayatını unutuyorum. Sen çok şey biliyorsun, Raoul, ama sen bile bütün bunların ne demek olduğunu tam olarak bilmiyorsun."

Genç adam, sevgilisinin kollarının arasında katıldığını hissetti. Gözleri yine uzaktaki bir noktanın üzerinde yoğunlaşmıştı.

"İnsan o küçük odada karanlıkta oturup bekliyor, karanlık ise korkunç, Raoul, çünkü bu, boşluğun, hiçliğin karanlığı. İnsan bilinçli olarak kendini teslim ediyor, bu karanlığın içinde kaybolmaya terk ediyor. Bundan sonra da insan hiçbir şey bilmiyor, hiçbir şey hissetmiyor, ama sonunda o ağır ve ıstıraplı dönüş, uykudan uyanış başlıyor ve insan kendini o kadar yorgun, o kadar müthiş yorgun hissediyor ki."

"Biliyorum," diye mırıldandı Raoul. "Biliyorum."

Simone yine, "Kendimi çok yorgun hissediyorum," diye mırıldandı.

Kelimeleri tekrarlarken bütün vücudu da çöküyordu sanki.

"Ama sen harikasın, Simone."

Genç adam heyecanına katılmasını isteyerek nişanlısının ellerini avuçlarının içine aldı.

"Sen eşsizsin...dünyanın gelmiş geçmiş en müthiş medyumusun."

Simone bu sözlere gülümseyerek başını salladı.

Raoul, "Evet, evet," diye ısrar etti.

Cebinden iki mektup çıkardı.

"İşte bak, bu mektup Salpetriere'deki Profesör Roche'dan, bu da Nancy'deki Dr. Genir'den. İkisi de arada sırada onların seanslarında medyumluk yapman için yalvarıyorlar."

"Hayır, hayır!"

Simone hızla oturduğu yerden fırladı.

"İstemiyorum, istemiyorum. Bu iş bitti - bu hikâye kapandı. Bana söz vermiştin, Raoul."

Genç adam, karşısında sendeleyen nişanlısına şaşırarak baktı. Yerinden kalkıp Simone'un elini tuttu.

"Evet, tabii," dedi. "Tabii ki bu iş bitti, biliyoruz bunu. Ama seninle o kadar gurur duyuyorum ki, Simone, onun için bu mektuplardan söz ettim."

Genç kadın erkeğe şüphe dolu bir bakış fırlattı.

"Benim tekrar ruh çağırmamı istemeyeceksin, değil mi?"

"Hayır, hayır," dedi Raoul. "Sen arada bir o eski dostlara yardımcı olmak istersen iş değişir tabii."

Ama genç kadın onun sözünü kesti. Heyecanlı heyecanlı konuşuyordu.

"Hayır, hiçbir zaman olmaz. Bu iş tehlikeli. Sana söylüyorum, büyük bir tehlikenin varlığını hissediyorum."

Ellerini bir an alnına bastırdı, sonra pencereye yürüdü.

Daha sakin bir sesle omzunun üzerinden, "Benden bir daha bunu istemeyeceğine söz ver," dedi.

Raoul da onu izleyerek kollarını onun omuzlarına doladı.

"Sevgili yavrucuğum," dedi. "Bugünden sonra bu işin son bulacağına sana söz veriyorum."

Simone'un birden silkindiğini hissetti.

Genç kadın, "Bugün," diye mırıldandı. "Öyle ya. Bayan Exe'i unutmuşum."

Raoul saatine baktı.

"Neredeyse gelir. Ama kendini iyi hissetmiyorsan söyle, Simone."

Genç kadın onu dinliyora benzemiyordu. Kendine has düşüncelere dalmıştı.

"Biliyor musun, o garip bir kadın, Raoul. Bilmem neden, ondan adeta iğreniyorum."

"Simone!"

Genç adamın sesinde sitem vardı! Simone da bunu hemen sezdi.

"Evet, evet, biliyorum, sen de bütün Fransızlar gibisin, Raoul. Bir anne senin gözünde kutsal, Bayan Exe de kaybettiği çocuğu için acı çekerken benim onun hakkında bunları hissetmemin haksızlık olduğunu düşünüyorsun. Ama sana açıklayamam, o kadın öylesine iri ve kara ki. Hele elleri. Ellerine hiç dikkat ettin mi, Raoul? Bir erkeğinkiler gibi büyük ve güçlü elleri var. Ah!"

Genç kadın ürpererek gözlerini kapadı. Raoul kolunu nişanlısının üstünden çekerek biraz soğuk konuştu.

"Seni gerçekten anlayamıyorum, Simone. Herhalde senin bir kadın olarak başka bir kadına, özellikle de biricik çocuğunu kaybetmiş bir anaya sempati duyman gerekirdi."

Simone sinirli bir el hareketi yaptı.

"Asıl sen beni anlayamıyorsun dostum! Bu gibi şeyler insanın elinde değildir. Onu daha ilk gördüğüm an hissettim bunu."

Genç kadın ellerini sert bir hareketle iki yâna attı.

"Korku hissettim! Onun için bir seans yapmaya uzun zaman razı olmadığımı hatırlarsın. Bana bir şekilde uğursuzluk getireceğine emindim."

Raoul omuzlarını silkti.

"Oysa gerçekte sana tam tersini getirdi," dedi. "Onunla bütün seansların büyük bir başarıyla sonuçlandı. Küçük Amelie'nin ruhu sana anında hâkim oldu, cisimlenmeler ise gerçekten çarpıcıydı. Hele son seansta Profesör Roche'un bulunmaması çok fena oldu."

Simone, "Cisimlenmeler," dedi alçak sesle. Söylesene Raoul (trans halinde olduğum sırada olan bitenlerden haberim olmadığım biliyorsun), cisimlenmeler gerçekten o kadar olağanüstü mü?"

Raoul heyecanla doğruladı.

"Çocuğun şekli ilk birkaç seansta bir tür sisin içinde belirmişti, ama sonuncu "seansta..."

"Evet, devam et?"

Genç adam yumuşak bir sesle devam etti.

"Simone, orada duran çocuk etli, kanlı gerçek bir yaşayan çocuktu. Ben ona dokundum bile...ama dokunuşun sana acı verdiğini görünce. Bayan Exe'nin aynı şeyi yapmasını önledim. Kendine kontrolünü kaybetmesinden ve bunun sonucunda sana bir kötülük gelmesinden korkuyordum."

Simone yine pencere tarafına döndü.

"Uyandığım zaman bitkindim," diye mırıldandı. "Raoul, bütün bunların doğru olduğuna emin misin? Sevgili Elise'in ne düşündüğünü biliyor musun: şeytanla alışveriş ediyormuşum."

Genç kadın kararsız şekilde güldü.

Raoul ciddi bir tavırla, "Ne düşündüğümü biliyor musun," dedi. "Bilinmeyenle alışverişte mutlaka tehlike vardır, ama bilim uğruna olduğu için dava soylu bir dava. Dünyanın her tarafında bilime kurban edilenler, başkalarının onları güvenle izlemeleri için gerekli bedeli ödeyenler olmuştur. Sen on yıldır bilim uğruna çalıştın, bunun da bedeli kuşkusuz senin için korkunç sinirsel bir gerilim olmuştur. Artık payına düşeni yaptın, bugünden itibaren mutlu olmakta özgürsün."

Genç kadın ona sevgiyle gülümsedi. Rahatlamıştı. Derken bakışı saate takıldı.

"Bayan Exe gecikti," diye mırıldandı. "Belki de gelmeyecek."

Raoul, "Bana kalırsa gelecektir," diye karşılık verdi. "Bana kalırsa, saatin biraz koşuyor, Simone."

Simone odanın içinde gezinmeye, oradaki buradaki bir biblonun yerini değiştirmeye koyulmuştu.

"Bu Bayan Exe'in kim olduğunu merak ediyorum," diye mırıldandı. "Acaba nereden geldi, ailesi kimler? Onun hakkında hiçbir şey bilmeyişimiz çok garip."

Raoul omuzlarını silkti.

"Çoğu kimseler bir medyuma geldikleri zaman, kimliklerini gizlemeyi yeğlerler," diye belirtti. "En basit bir önlemdir bu."

Simone donuk bir tavırla, "Öyle olmalı," dedi.

Tuttuğu küçük bir porselen vazo parmaklarının arasından kayarak şöminenin çinilerinin üstünde tuzla buz oldu. Sonra Raoul'a döndü.

"Senin anlayacağın kendimde değilim, Raoul, Bayan Exe'e bugün bir seans yapamayacağımı söylesem çok mu korkakça olur?"

Genç adamın yüzünde biçimlenen gücenmeyle karışık şaşkınlık karşısında Simone kızardı.

Raoul, "Söz vermiştin, Simone..." diyecek oldu.

Genç kadın duvara kadar geri geri gitti.

"Yapmayacağım, Raoul. Yapmayacağım."

Nişanlısının serzenişle dolu bakışı genç kadını bir kez daha irkiltti.

"Benim düşündüğüm para değil, Simone. Öte yandan, bu kadının sana bir seans için vaat ettiği para müthiş...tek kelimeyle müthiş."

Genç kadın meydan okurcasına onun sözünü kesti.

"Paradan daha önemli olan şeyler vardır."

Genç adam, "Mutlaka vardır," diye doğruladı. "Benim söylemek istediğim de bu. Düşün bir kez bu kadın bir anne, biricik çocuğunu kaybetmiş bir anne. Eğer gerçekten hasta değilsen, seninkisi sadece bir kaprisse, zengin bir kadının bir kaprisini görmezlikten gelebilirsin, ama bir anayı evladını son bir kez görmekten de yoksun edebilir misin?"

Medyum kollarını çaresizlik içinde iki yana açtı.

"Bana işkence ediyorsun," diye mırıldandı. "Yine de bir bakıma haklısın.

Senin istediğini yapacağım, ama neden korktuğumu şimdi biliyorum 'anne' kelimesi bu."

"Simone!"

"Bazı çok özel ve ilkel güçler vardır, Raoul. Bunların çoğu uygarlık tarafından yok edildi, ama annelik ilk günlerdeki konumunu koruyor. Hayvanlar ve insanlar, hepsi bu bakımdan aynı. Bir annenin çocuğuna duyduğu sevgi dünyadaki başka hiçbir şeye benzemez. Ne yasa tanır, ne de acıma; her şeye cüret eder, yolunun üstüne dikilen her şeyi acımadan yok eder."

Genç kadın biraz soluyarak durdu, sonra yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle Raoul'a döndü.

"Bugün akılsızlığım üstünde, Raoul. Biliyorum bunu."

Genç adam nişanlısının elini avucuna aldı.

"Bir, iki dakikalığına bir yere uzan. Bayan Exe gelene kadar dinlen," diye önerdi.

"Peki." Genç kadın ona tekrar gülümsedikten sonra odayı terk etti.

Raoul bir süre düşüncelerine dalmış halde durdu, sonra kapıya yürüdü ve küçük holün öbür yanına geçti. O taraftaki bir odaya girdi. Burası az önce terk ettiğine çok benzer bir oturma odasıydı, yalnız öbür ucunda içinde büyük bir koltuk olan bir bölme vardı. Ağır kara kadife perdeler bölmenin önünü kapayacak şekilde düzenlenmişti. Elise odaya çekidüzen vermekle meşguldü. Bölmenin yakınma iki sandalyeyle küçük bir yuvarlak masa yerleştirmişti. Masanın üstünde bir tef, bir boynuz ve birkaç kâğıtla kalem vardı.

Elise haşin bir hoşnutlukla, "Son kez," diye mırıldandı. "Ah, bu işin bitmesini, bu hikâyenin kapanmasını o kadar istiyorum ki."

O sırada elektrikle çalışan bir zilin sesi duyuldu.

Yaşlı hizmetkâr, "Sonunda geldi o jandarma kılıklı kadın," diye devam etti.

"Niçin gidip küçüğünün ruhu için kilisede dua etmiyor, onun için Meryem Ana'mıza bir mum yakmıyor? Bizin için neyin en iyisi olduğunu bilen sadece yüce Tanrı'mız değil midir?"

Raoul, "Kapıyı açın, Elise," diye emretti.

Hizmetçi ona ters ters baktıysa da itaat etti. Bir, iki dakika sonra geri dönerek konuğu içeri aldı.

"Hanımıma geldiğinizi haber vereceğim, bayan."

Raoul atılarak Bayan Exe'in elini sıktı. Simone'un sözleri kulaklarında çınlıyordu.

"O kadar iri ve esmer ki."

Bayan Exe iri bir kadındı, Fransız usulü yasın ağır siyahlığı onda hemen hemen abartılı gözüküyordu. Derin bir sesle konuşuyordu.

"Korkarım, biraz geciktim beyefendi."

"Sadece birkaç saniye," dedi Raoul gülümseyerek. "Bayan Simone biraz dinleniyor. Ne yazık ki pek iyi değil, çok sinirli ve gergin."

Bayan Exe elini Raoul'un avucundan çekecek yerde genç adamın elini mengene gibi kavradı.

"Ama seansı yapacak, değil mi?" diye sert bir sesle sordu.

"Tabii ki, hanımefendi."

Bayan Exe rahatlamış gibi derin bir Ooh çekerek bir koltuğa çöktü ve başının etrafında dalgalanan ağır siyah peçelerden birini arkaya attı.

"Ah beyefendi," diye mırıldandı. "Bu seansların benim için ne denli mucizevi olduklarını, beni ne denli mutlu ettiklerini tahmin edemezsiniz! Ah benim küçüğüm! Canım Amelie'm! Onu görebilmek, onu duyabilmek, belki de elimi uzatıp ona dokunabilmek ne büyük bir mucize."

Raoul hızla atıldı.

"Bayan Exe, nasıl anlatayım bilmem ki. Doğrudan benden talimat almadan hiçbir şey yapmamalısınız, aksi halde çok büyük bir tehlike söz konusu."

"Tehlike bana mı?"

"Hayır, hanımefendi," dedi Raoul. "Tehlike medyuma. Tanık olunan olayların bilim tarafından bir şekilde izah edildiğini anlamalısınız. Olayı en basit şekliyle herhangi bir teknik terim kullanmadan açıklayacağım. Bir ruh cisimlenmek için medyumun bedenini oluşturan maddeyi kullanmak zorunda. Medyumun ağzından süzülen sıvımsı sisi gördünüz. Bu sonunda yoğunlaşıp ruhun ölü bedeninin biçimini alır. Ancak bu ektoplazmanm medyumun bedensel maddesi olduğuna inanıyoruz. Bir gün bunu titizlikle yapılacak ölçümler ve deneylerle kanıtlayacağız, ama en büyük güçlük seans sırasında medyumun duyduğu büyük acı ve içinde bulunduğu tehlike. Şöyle ki birisi oluşan cismi sert bir şekilde kavramaya çalıştığı takdirde, medyumun ölümüne neden olabilir."

Bayan Exe Raoul'u büyük bir dikkatle dinlemişti. "Anlattıklarınız çok ilginç beyefendi," dedi. "Söylesenize, oluşan cismin kaynağından, yani medyumdan ayrılabileceği bir zaman gelecek midir acaba?"

"Bu pek fantastik bir kurgu olur, hanımefendi."

Kadın ısrar etti.

"Ama anlattıklarınızın ışığında olanaksız değil, ne dersiniz?"

"Bugün için olanaksız."

"Ama belki ileride?"

Simone'un o sırada içeri girmesi, genç adamı bir yanıt vermekten kurtardı.

Genç kadın halsiz ve solgun gözüküyordu, ama belli ki kendi üzerindeki kontrolünü elde etmişti. Bayan Exe'le el sıkıştı. Bu arada vücudundan hafif bir titremenin geçtiği Raoul'un dikkatinden kaçmadı.

Bayan Exe, "Rahatsız olmanıza üzüldüm, Madam," dedi.

Simone biraz sert sesle, "Bir şeyim yok," diye kesip attı. "Başlayalım mı?"

Bölmeye geçerek koltuğa yerleşti. Raoul da birden içinde bir korku hissetti.

"Yeterince güçlü değilsin," diye atıldı. "Bence seansı ertelesek daha iyi olacak. Bayan Exe seni mazur görür."

"Beyefendi!"

Bayan Exe öfkeyle ayağa fırlamıştı.

Raoul devam etti. "Evet, eminim ki öylesi daha iyi olur."

"Bayan Simone bana son bir seans vaat etmişti."

Simone, "Orası doğru ve vaadimi yerine getirmeye hazırım," dedi.

Öbür kadın da, "Ben de sizden bunu bekliyorum," dedi.

Simone, "Ben sözümden dönmem," dedi soğuk bir tavırla. Yavaşça ekledi.

"Korkma, Raoul. Tanrı'ya şükür, bu son olacak."

Genç kadının yaptığı işaret üzerine Raoul, bölmenin ağzını kapayan kalın siyah perdeleri çekti. Penceredeki perdeleri de kapaması üzerine oda yarı karanlığa gömüldü. Sandalyelerden birini Bayan Exe'e işaret etti, kendisi de ötekine oturmaya hazırlandı. Fakat Bayan Exe duraklıyordu.

"Kusuruma bakmayın, beyefendi, sizin de, Madam'ın da dürüstlüğünüzden kesinlikle kuşku duymuyorum. Öyle olmakla beraber, tanıklığımın daha büyük bir değer taşıması için şunu yanımda getirmeyi gerekli gördüm."

Kadın böyle diyerek çantasından bir kangal ip çıkardı.

Raoul, "Hanımefendi!" diye bağırdı. "Bu hakarettir."

"Sadece bir önlem."

"Tekrar ediyorum: hakarettir."

Bayan Exe, "İtirazınızı anlayamıyorum, beyefendi," dedi soğuk bir tavırla.

"Eğer bu işte bir aldatmaca yoksa korkmanıza gerek yok."

Raoul küçümser bir tavırla güldü.

"Korkacak bir şeyim olmadığına emin olabilirsiniz, hanımefendi. İstediğiniz buysa ellerimi ve ayaklarımı bağlıyabilirsiniz."

Kadın, "Teşekkür ederim, beyefendi," diyerek elindeki ip kangalıyla Raoul'a yaklaştı.

Simone o sırada perdenin arkasından feryadı bastı.

"Hayır, Raoul, sakın yapmasına izin verme."

Bayan Exe alayla güldü.

"Madam korkuyor," diye dudak büktü.

"Evet, korkuyorum."

Raoul, "Simone, ne söylediğine dikkat etsene," diye bağırdı. "Bayan Exe belli ki bizim şarlatan olduğumuzu düşünüyor."

Bayan Exe'in suratı asıktı. "İşi garantiye almam lazım," dedi.

Metodik şekilde işe girişerek Raoul'u sandalyesine sıkıca bağladı.

Kadın işini bitirince genç adam, "Düğümlerinizden dolayı sizi kutlarım, hanımefendi," diye alayla söylendi. "Artık içiniz rahat mı?"

Bayan Exe yanıt vermedi. Odayı dolaşarak duvarlardaki tahta kaplamaları dikkatle inceledi. Sonra hole açılan kapıyı kilitledi ve anahtarı da alarak sandalyesine döndü.

Tarife gelmez bir sesle, "Artık hazırım," dedi.

Dakikalar geçiyordu. Simone'un perdenin arkasındaki soluklarının sesi ağırlaştı ve daha gürültülü oldu. Sonra bu ses kesilerek yerini bir dizi iniltiye bıraktı. Arkasından yine bir süre sessizlik oldu, ama bu sessizlik de tefin takırtısıyla bozuldu. Derken boynuz masanın üstünden havalanarak yere düştü. Alaylı bir gülüş duyuldu. Bölmenin perdeleri sanki aralanmıştı, aralıktan medyum görülüyordu. Başı göğsünün üstüne düşmüştü. Bayan Exe birden gürültüyle soluğunu tuttu. Medyumun ağzından kurdele gibi bir sis dışarı süzülüyordu.

Yoğunlaştı ve yavaş yavaş bir şekil, küçük bir çocuğun şeklini almaya başladı.

"Amelie! Benim küçük Amelie'm!"

Bu boğuk fısıltı Bayan Exe'in ağzından dökülmüştü. Sise benzer şekil daha da yoğunlaştı. Raoul olanlara gözlerine inanamayarak bakıyordu. Daha önce hiç bu kadar başarılı bir cisimlenme olmamıştı. Şimdi ise karşılarında gerçek bir çocuk, etten ve kemikten bir çocuk duruyordu.

"Anneciğim!"

Çocuksu bir ses konuşmuştu.

Bayan Exe, "Yavrum!" diye bağırdı. "Yavrum benim!"

Böyle derken sandalyesinden ayağa kalkmak için doğrulmuştu.

Oluşan yaratık tereddütlü adımlarla perdenin arkasından çıktı. Bir kız çocuğuydu bu. Kollarını ileri uzatmış durumda duruyordu.

"Anneciğim!"

Bayan Exe, "Ah!" diye bağırdı.

Kadın yine sandalyesinden biraz kalktı.

Raoul telaşlanarak, "Hanımefendi, medyum," diye bağırdı.

Bayan Exe, "Ona dokunmam lazım," diye boğuk bir sesle bağırdı.

Böyle diyerek ileriye doğru bir adım atmıştı.

Raoul, "Tanrı aşkına, kendinize hâkim olun," diye bağırdı.

Paniğe kapılmıştı artık.

"Hemen yerinize oturun!" diye gürledi.

"Yavruma dokunmalıyım."

"Hanımefendi, size emrediyorum: oturun!"

Genç adam çaresiz halde bağlarına karşı savaşıyordu, ne çare ki Bayan Exe işini iyi görmüştü; adamcağızın elinden bir şey gelmiyordu. Bir felaket önsezisi onu kavramıştı.

Raoul, "Tanrı adına, oturun, hanımefendi! " diye bağırdı. "Medyumu unutmayın."

Ama Bayan Exe ona aldırmadı. Bambaşka bir kadın olmuştu. Yüzünde büyük bir mutluluk ve vecit okunuyordu. Uzattığı eli perdelerin aralığında duran küçük şekle dokundu. Medyum korkunç bir inilti salıverdi.

Raoul, "Tanrım!" diye bağırdı. "Tanrım! Korkunç bu. Medyum..."

Bayan Exe çirkin bir kahkahayla ona döndü.

"Sizin medyumunuzdan bana ne!" diye bağırdı. "Ben yavrumu istiyorum."

"Delisiniz siz!"

"Yavrum, diyorum size. Benim o! Benim kanım, canım! Küçüğüm ölümün kucağından bana döndü, canlı o ve soluk alıyor."

Raoul ağzını açtı, fakat dudaklarının arasından hiçbir kelime çıkmadı.

Korkunçtu bu kadın! Acımasız, vahşi, kendi tutkusundan başka her şeye karşı kayıtsız. Bebek dudakları aralandı ve aynı kelime üçüncü kez yankılandı:

"Anneciğim!"

Bayan Exe, "Annene gel, yavrum," diye bağırdı.

Sert bir hareketle çocuğu kollarının arasına çekti. Perdelerin arkasında giderek uzayan bir ıstırap çığlığı duyuldu.

Raoul, "Simone!" diye bağırdı. "Simone!"

Bayan Exe'in koşarak yanından geçişini, kapının kilidinin açılmasını ve merdivende uzaklaşan ayak seslerini hayal meyal fark etti.

Perdelerin arkasında o uzayan korkunç feryat sürüyordu -Raoul'un daha önce duymadığı türden bir feryattı bu. Feci bir hırıltıyla son buldu. Arkasından da bir vücudun yere çarptığı duyuldu...

Raoul bağlarından kurtulmak için bir manyak gibi savaşıyordu. Bu çılgınlık nöbeti sırasında imkânsızı başardı: sırf kollarının kuvvetiyle ipleri kopardı. O

ayağa fırlarken Elise, "Madam!" diye bağırarak içeri koştu.

Raoul da, "Simone!" diye bağırdı.

İkisi birlikte atılıp perdeleri açtılar.

Raoul geri geri gitti.

"Tanrım!" diye mırıldandı. "Kan...her taraf kan..."

Yanı başında Elise'in titreyen sesini duydu.

"İşte Madam öldü. Her şey sona erdi. Yalnız ne olduğunu bana söyleyin, beyefendi. Madam niçin böyle küçüldü sanki... niçin önceki cüssesinin yarısı kadar kalmış? Burada ne oldu?

"Bilmiyorum," dedi Raoul.

Sesi giderek yükseldi ve feryat halini aldı.

"Bilmiyorum. Bilmiyorum. Ama düşünüyorum da çıldıracağım galiba...Simone!

Simone!"

SOS

1

Bay Dinsmead beğenmiş gibi, "Ah!" dedi.

Birkaç adım geri gitti ve yuvarlak masayı onaylayarak inceledi. Şöminedeki alevlerin parıltısı kaba beyaz keten örtünün, çatal, bıçakların ve sofranın diğer takımlarının üstünde ışıldıyordu.

Bayan Dinsmead biraz kararsız olarak, "Her şey hazır mı?" diye sordu. Ufak tefek, soluk bir kadıncağızdı. Renksiz bir yüzü, alnından arkaya taranmış seyrek saçları ve sinirli hareketleri vardı.

Kocası yapay bir sevimlilikle, "Her şey hazır," dedi.

Düşük omuzlu ve ablak kırmızı yüzlü iri bir adamdı. Fırça gibi kaşlarının altında ışıldayan çipil gözleri ve tamamen kıldan yoksun bir gerdanı vardı.

Bayan Dinsmead fısıltıdan farksız bir sesle, "Limonataya ne diyorsun?" diye sordu.

Kocası hayır gibilerden başını salladı.

"Çay diyorum. Böylesi çok daha iyi. Havaya baksana, yağmur ve fırtına gibi esen bir rüzgâr. Böyle bir akşamda gerekli olan yemekte bir fincan sıcak çay."

Orta yaşlı adam karısına alaycı bir tavırla göz kırptı ve tekrar sofrayı gözden geçirdi.

"Yumurta, sığır eti konservesi, ekmek ve peynir bir akşam yemeği için benim tercihim. Onun için gidip bunları hazırla. Charlotte mutfakta sana yardım etmek için bekliyor."

Bayan Dinsmead ayağa kalkıp örgüsünün yününü dikkatle sardı.

"Charlotte çok güzel bir kız oldu," diye mırıldandı. "Hem tatlı, hem de güzel."

Bay Dinsmead, "Evet," dedi. "O, annesinin bir kopyesi! Haydi git artık, daha fazla vakit kaybetmeyelim."

Bir yandan kendi kendine bir melodi mırıldanarak bir, iki dakika kadar odanın içinde dolaştı. Bir ara pencereye yaklaşarak dışarıya baktı.

"Berbat bir hava," diye kendi kendine mırıldandı. "Bu gece konuklarımızın olmasını pek olası görmüyorum."

Sonra o da odadan çıktı.

Yaklaşık on dakika sonra Bayan Dinsmead bir tabak dolusu sahanda yumurtayla içeri girdi. Kalan yemekleri taşıyan kızları da onu izliyorlardı. Bay Dinsmead'le oğlu Johnnie kafileyi tamamlıyorlardı. Orta yaşlı adam masanın başındaki yerine geçti.

Bay Dinsmead sofra duasını, "Yiyecek konservelerini icat eden adamdan Tanrı razı olsun," diye tamamladı.

"Kasap haftalık ziyaretini unuttuğu takdirde, en yakın yerleşim yerine kilometrelerce uzaktaki evimizde biz aksi halde ne yapardık?"

Orta yaşlı adam eti ustalıkla kesmeye girişti.

Kızı Magdalen biraz sinirli bir tavırla, "Bu kadar ıssız ve uzak bir yerde ev inşa etmek ne akıl!" diye söylendi. "Ev halkının dışında bir tek insan görmediğimiz günler oluyor."

Babası, "Evet," diye doğruladı. "Kimseleri görmüyoruz."

Charlotte, "Burayı almayı nereden aklınıza getirdiğinizi merak ediyorum, baba," dedi.

"Öyle mi kızım? Şu kadarını söyleyebilirim: kendime göre nedenlerim vardı, kendime göre nedenlerim."

Bakışıyla karısının gözlerini aradı, ama Bayan Dinsmead kaşlarını çattı.

Charlotte, "Bu ev üstelik tekinsiz," dedi. "Bana dünyaları verseler burada yalnız başıma bir gece geçirmem."

"Saçma," dedi babası. "Ben burada hiç in, cin görmedim. Ya sen? Bırak artık bunları."

"Belki görmediniz, ama..."

"Ama ne?"

Charlotte yanıt vermedi, ama biraz ürpermekten kendim alamadı. Yağmur sert bir esintiyle camlara çarptı, Bayan Dinsmead de elindeki kaşığı küçük bir takırtıyla tepsinin içine düşürdü.

Bay Dinsmead, "Yoksa senin de mi sinirlerin bozuk?" dedi. "Sadece fırtınalı bir gece yaşıyoruz, hepsi bu."

Merak etmeyin, burada ocağımızın başında güvendeyiz, dışarıdan gelebilecek hiç kimse bizi rahatsız etmeyecektir. Öyle ya, birisinin gelmesi tam bir mucize olurdu. Mucize diye bir şeyin olmadığını da hepimiz biliyoruz." Kendi kendine konuşur gibi ekledi. "Evet, mucize diye bir şey yoktur."

Bu kelimeler tam ağzından çıkmıştı ki kapının aniden vurulduğu duyuldu. Bay Dinsmead oturduğu yerde sanki taş kesildi.

"Bu da kim olabilir?" diye homurdandı. Ağzı açık kalmıştı.

Bayan Dinsmead iniltiden farksız küçük bir çığlık attı ve atkısına daha sıkı sarındı. Magdalen'in yüzüne renk gelmişti. Uzanıp babasıyla konuştu.

'Mucize gerçekleşti," dedi. "Geleni her kimse içeri alsanız iyi olacak."

2

Mortimer Cleveland yirmi dakika önce bardaktan boşanan yağmurun altında ve siste arabasını inceliyordu. Büyük bir şanssızlıktı bu. Arabasının lastiklerinden ikisi on dakika arayla patlamış, onu çıplak Wiltshire tepelerinin ortasındaki bu ıssız köşede çaresiz halde bırakmıştı. Üstelik gece olmak üzereydi, yakınlarda ise sığınabileceği bir yer yoktu. Bir kestirme yola sapmasının cezası! Ne akla uymuş da ana yoldan ayrılmıştı. Şimdi bir tepenin eteğindeki bu toprak yolda tıkılıp kalmıştı. Arabasını daha ileri götürmesi imkânı olmadığı gibi, yakınlarda bir yerde bir köy olup olmadığını bile bilmiyordu.

Şaşkın halde etrafına bakınca yukardaki yamaçta bir ışık fark eder gibi oldu. Sis bir saniye sonra ışığı kararttıysa da, sabırla bekleyen adamcağız ışığı ikinci kez fark etmekte gecikmedi. Bir anlık bir duraksamadan Sonra arabayı terk ederek yamacı tırmanmaya koyuldu.

Çok geçmeden sisten kurtulunca ışığın küçük bir evin penceresinden sızdığını fark etti. Orada bir sığmak bulunsa gerekti. Mortimer Cleveland, onu geriye itecek gibi görünen rüzgârın şiddetine karşı başını eğerek adımlarını sıklaştırdı.

Çoğu kişiler adıyla başarılarını duymamış olsalar bile, Cleveland kendine göre ünlü biriydi. Bir psikoloji otoritesiydi ve bilinçaltı hakkında mükemmel iki ders kitabı yazmıştı. Aynı zamanda Psişik Araştırma Kurulu'nun bir üyesi ve kendi sonuçlarıyla araştırma alanını etkilediği ölçüde doğaüstünün de bir inceleyicisiydi.

Doğası gereği atmosfer karşısında fazlasıyla duyarlıydı, kendini bilinçli şekilde eğiterek bu doğal yeteneğini daha da geliştirmişti. En sonunda küçük eve ulaşıp kapısını vurduğu sırada içinde garip bir heyecan duyuyordu, bütün duyuları sanki keskinleşmişti.

İçeriden konuşma mırıltılarının geldiğini duyuyordu. Ama kapıyı vurması üzerine ani bir sessizlik oldu, sonra bir sandalyenin arkaya itildiği kulağına geldi. Aradan bir dakika geçmeden kapı on beş yaşlarında bir çocuk tarafından hızla açıldı. Cleveland, oğlanın omzunun üzerinden içerideki sahneyi gördü.

Manzara ona bir Flaman ressamı tarafından betimlenmiş bir odayı anımsatmıştı. Bir aile yuvarlak bir masanın başında yemeğe hazırlanıyordu; bir, iki titrek mum aleviyle şöminedeki ateş bu aile tablosunun üzerine hoş bir ışık yayıyordu. İrikıyım bir adam olan baba masanın bir başında oturuyordu; ürkek yüzlü ve renksiz ufak tefek bir kadın olan anne ise onun karşısında yerini almıştı. Bir genç kızın yüzü kapıya dönüktü. Şaşkın gözlerle Cleveland'a bakıyordu. Bir çay fincanını tutan eli havada kalmıştı.

Cleveland onun son derece ender rastlanan tipte güzel bir kız olduğunu hemen fark etti. Altın rengindeki saçları yüzünü bir hale gibi sarmıştı, çok ayrık olan gözleri saf bir gri renkteydi. Erken dönem İtalyan Madonna'larının dudaklarıyla çenesine sahipti.

Bir anlık bir ölüm sessizliği oldu. Hemen arkasından Cleveland odaya girerek düştüğü zor durumu anlattı. Öyküsünü tamamladığında anlaşılması daha da zor olan yeni bir sessizlik oldu. En sonunda baba belirgin bir çabayla ayağa kalktı.

"İçeri girin, beyefendi. Adınızın Bay Cleveland olduğunu söylediniz, değil mi?"

Mortimer, "Evet, adım bu," dedi gülümseyerek.

"Evet, buyrun Bay Cleveland. Dışarıda kalınacak bir hava değil. Ateşe yaklaşın. Sen de kapıyı kapayamaz mısın, Johnnie? Bütün geceyi orada mı geçireceksin?"

Cleveland daveti kabul edip ateşin yanındaki bir tahta iskemleye oturdu. Adı Johnnie olan çocuk kapıyı kapadı.

Evin sahibi, "Adım Dinsmead," dedi. Şimdi son derece güler yüzlüydü. "Bu, hanımım, bunlar da iki kızım: Charlotte ve Magdalen."

Cleveland, ona arkası dönük olarak oturan kızın yüzünü ilk kez gördü ve tamamen farklı bir tip olmakla birlikte, onun da kardeşi kadar güzel olduğunu fark etti. Çok esmerdi, mermer beyazlığında bir teni, zarif kemerli bir burnu ve ciddi anlamlı bir ağzı vardı. Hemen hemen donmuş bir güzellikti onunkisi, fazla ciddi ve hemen hemen haşin. Babasının yaptığı tanıtıma başını eğerek katıldı ve Mortimer'e yoğun bir dikkatle baktı. Konuk hakkında sanki bir karara varmaya çalışıyor, onu kendi genç yargısıyla ölçüp biçiyordu.

"Bir şey içer miydiniz, Bay Cleveland?"

"Teşekkür ederim," dedi Mortimer. "Bir fincan çaya hayır demem."

Bay Dinsmead kısa bir duraklama geçirdikten sonra sofradaki beş fincanı aldı ve içindekileri bir kâsenin içine boşalttı.

Birdenbire, "Bu çay soğuk," dedi. "Bize taze çay demle, olmaz mı anne?"

Bayan Dinsmead aceleyle yerinden kalktı ve çaydanlığı alarak gitti.

Mortimer'e, kadıncağız odadan uzaklaştığına sevinmiş gibi geldi.

Taze demlenmiş çay çok geçmeden geldi ve beklenmedik konuğa bol bol ikramlarda bulunuldu.

Bay Dinsmead hiç susmamacasına konuşuyordu. Samimi, güler yüzlü ve konuşkandı. Yabancı adama kendisi hakkında her şeyi anlattı. Kısa zaman önce kendini inşaat işinden emekliye ayırmıştı. Evet, bu çalışmalardan oldukça kârlı çıkmıştı. O ve eşi biraz köy havası almak istemişlerdi -daha önce hiç kent dışında yaşamamışlardı. Yalnız yılın kötü bir mevsimini seçmişlerdi, ekim ve kasım aylarını, ama beklemeyi istememişlerdi. "Biliyorsunuz, hayata güvenilemez efendim." Bunu düşünerek bu küçük evi seçmişlerdi. Herhangi bir yere en az sekiz mil, kent, kasaba denilebilecek bir yere en az on dokuz mil uzaklıktaydı. Hayır, hiçbir şikâyetleri yoktu. Kızlar çevreyi biraz sıkıcı bulsalar da, o ve anne sükûnetten hoşlanıyordu.

Bay Dinsmead böylece durmadan konuşarak Mortimer'i adeta ipnotize etti. Bu evde sıradan bir aile hayatından başka bir şey yoktu. Öyleyken Mortimer, daha içeriye göz atar atmaz burada başka bir şey hissetmişti, içerideki dört kişinin birinden yayılan bir gerilim. Ancak bu kişinin hangisi olduğunu bilemiyordu.

Saçma, sinirleri bozuktu, hepsi bu. Konuğun aniden gelişi hepsini şaşırtmıştı - bütün mesele buydu.

Mortimer'in gece kalacak bir yer konusunu açması olumlu karşılandı.

"Bizde kalmalısınız, Bay Cleveland. Kilometrelerce yürüseniz bile başka bir yer bulamazsınız. Size bir yatak odası verebiliriz, pijamalarım size göre biraz bol olsa bile, hiç yoktan iyi olsalar gerek, kendi giysileriniz de sabaha kadar kururlar."

"Çok naziksiniz."

Evin sahibi içtenlikle, "Kesinlikle hayır," dedi. "Az önce size söylediğim gibi, dışarıda kalınacak bir hava değil. Magdalen, Charlotte, yukarı çıkıp odayla ilgilenin."

İki kız odadan çıktılar. Mortimer çok geçmeden onların yukarıda gidip geldiklerini duymaya başladı.

"Kızlarınız gibi güzel iki genç hanımın burayı sıkıcı bulmasına hak verebilirim," dedi.

Bay Dinsmead babalık gururuyla gülümsedi. "İkisi de göz kamaştırıyor, değil mi? Anneleriyle bana çekmemişler. Karı, koca ikimiz de pek bir şeye benzemiyoruz. Ama birbirimize çok bağlıyız, Bay Cleveland. Öyle değil mi Maggie?"

Bayan Dinsmead soğukça gülümsedi. Tekrar örgü örmeye başlamıştı. Hızlı çalışıyor, şişleri takır takır gidip geliyordu.

Aradan çok geçmeden odanın hazır olduğu bildirildi Mortimer de bir kere daha teşekkür ettikten sonra yatmaya çıkacağını belirtti.

Birdenbire ev hanımlığı görevini anımsayan Bayan Dinsmead, "Yatağa bir sıcak su şişesi koydunuz mu?" diye kızlara sordu.

"Evet, anne, iki tane."

Dinsmead, "Güzel," dedi. "Haydi kızlar, konuğumuzla birlikte yukarı çıkın ve başka bir istediği olup olmadığına bakın."

Elindeki mumu yükseğe tutan Magdalen, küçük kafilenin önünde merdiveni çıkıyor, Charlotte da arkasından geliyordu.

Oda eğimli damıyla küçük ve oldukça sevimli bir yerdi. Yatak rahat görünüyordu, birkaç parça tozlu, eski möble ise maundandı. Bir leğenin içinde sıcak su vardı, oldukça bol bir takım pembe pijama bir sandalyenin üstüne serilmişti, yatak ise yapılmıştı ve içine yatılmasını bekliyordu.

Magdalen pencereye yürüyerek mandalların takılı olup olmadıklarını kontrol etti. Charlotte da konuğun yıkanması için gerekli hazırlıkların tamam olup olmadığını gözden geçirdi. Bundan sonra ikisi de kapının yanında beklediler.

"İyi geceler, Bay Cleveland. İhtiyacınız olan her şeyin tamam olduğuna emin misiniz?"

"Evet, size teşekkür ederim, Bayan Magdalen. İkinizi de yorduğuma çok üzgünüm. İyi geceler."

"İyi geceler."

Kızlar odadan çıkıp arkalarından kapıyı kapadılar. Mortimer Cleveland yalnızdı. Düşünceli bir tavırla ağır ağır soyundu. Bay Dinsmead'in pembe pijamalarım giydikten sonra kendi ıslak giysilerini toplayarak ev sahibinin kendisine önerdiği gibi kapının dışına bıraktı. Aşağıdan Dinsmead'in gümbür gümbür sesi kulağına geliyordu.

Ne yaman konuşmacıydı bu adam! Gerçekten garip bir kişiydi, ama bütün ailede bir gariplik varmış gibi geliyordu Mortimer'e, yoksa hayal gücü ona oyun mu oynuyordu?

Yavaşça odaya döndü ve kapısını kapadı. Yatağın yanında durmuş, düşünüyordu.

Sonra birden irkildi. Yatağın yanındaki maun masa toz içindeydi. Tozların içine ise gayet okunaklı şekilde üç harf yazılmıştı: SOS.

Mortimer bu mesaja gözlerine inanamayarak baktı. Bütün belirsiz tahminleri ve önsezileri böylece doğrulanmış oluyordu. Yanılmamıştı demek. Bu evde yolunda gitmeyen bir şey vardı.

SOS. Bir imdat çağrısı. Ama bunu tozların içine yazan parmak kiminkiydi?

Magdalen'in mi, yoksa Charlotte'un mu parmağı? İkisinin de odadan çıkmadan önce birkaç saniye burada durduklarını anımsıyordu. Hangi el gizlice masanın üstüne inmiş ve o üç harfi karalamıştı?

İki kızın yüzleri gözlerinin önünde canlandı. Magdalen esmer ve mağrur yüzüyle, Charlotte ise onu ilk görüşündeki gibi iri iri açılmış gözlerindeki garip anlamla...

Mortimer tekrar kapıya giderek onu açtı. Bay Dinsmead'in gümbürtülü sesi artık duyulmuyordu. Ev sessizliğe gömülmüştü.

Mortimer Cleveland kendi kendine düşünüyordu.

"Bu gece hiçbir şey yapamam. Yarın göreceğiz."

3

Mortimer Cleveland erken uyandı. Aşağı indi ve oturma odasından geçerek bahçeye çıktı. Yağmurdan sonra serin ve güzel bir sabahtı. Bir başkası da erken kalkmıştı. Bahçenin alt tarafında Charlotte parmaklığa abanarak tepelere bakıyordu. Genç kızın yanına yürürken Mortimer kalbinin atışlarının hızlandığını hissediyordu. Mesajı yazanın Charlotte olduğuna inanmıştı. Onun yaklaştığım duyunca genç kız dönerek ona günaydın dedi. Bakışı net ve çocuksuydu, hiçbir gizli mesaj içermiyordu.

Mortimer de, "Size de günaydın," dedi gülümseyerek. "Dün geceden sonra inanılmayacak kadar güzel bir hava, değil mi?"

"Gerçekten de öyle."

Mortimer yakınındaki bir ağaçtan ince bir dal kopardı. Bununla ayağının dibindeki gevşek kumlu toprağa bir şeyler çizmeye başladı. Önce bir S, sonra bir O, arkadan da bir S çizdi. Bunu yaparken gözlerini genç kızdan ayırmıyordu. Ama bu kez de kızın bakışından bir anlam çıkaramadı.

Ansızın, "Bu harflerin ne anlama geldiğini biliyor musunuz?" diye sordu.

Charlotte kaşlarını çattı. "Başları dertte olduğu zaman gemilerin yolladıkları sinyal değil mi?" diye sordu.

Mortimer doğruladı. "Dün gece birisi yatağımın yanındaki masanın üstüne bu harfleri çizdi," dedi. "Bunu yapanın siz olabileceğinizi düşündüm."

Charlotte ona şaşkınlıkla baktı.

"Ben mi? Oh, hayır."

Mortimer demek yanılmıştı. Büyük bir hayal kırıklığı duydu. Oysa o kadar emindi ki. İçgüdülerinin onu bu denli yanılttığı enderdi.

"Yani emin misiniz?" diye sordu.

"Kesinlikle."

Birlikte eve doğru yürüdüler. Charlotte'un aklı bir şeye takılmıştı sanki.

Konuğun ileri sürdüğü fikirlere rasgele yanıtlar veriyordu. Birdenbire alçak sesle ani bir çıkış yaptı.

"Bana o harfleri, yani SOS'u sormanız çok garip. Onları yazan ben değilim, ama pekâlâ ben olabilirdim."

Mortimer durup genç kıza baktı. Charlotte hızlı hızlı devam etti.

"Biliyorum, belki saçma, ama o kadar korkmuş, o kadar feci korkmuştum ki, sonra dün gece siz gelince Tanrı sanki dualarımı kabul etmiş gibi hissettim."

Mortimer hemen, "Neden korkuyordunuz?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Bilmiyorsunuz demek."

"Bence, sorun bu ev. Buraya gelişimizden beri giderek güçleniyor. Herkes farklı görünüyor. Babam, annem, Magdalen, hepsi eskisinden faklı görünüyorlar."

Mortimer hemen konuşmadı. O daha ağzını açmadan Charlotte devam etti.

"Bu evin tekinsiz olduğunun söylendiğinden haberiniz var mı?"

"Ne?" Mortimer'in merakı kamçılanmıştı.

"Evet, yıllar önce burada bir adam karısını öldürmüş. Bunu ancak buraya taşındıktan sonra öğrendik. Babam hayalet hikâyelerinin saçma olduğunu söylüyor, ama ben emin değilim."

Mortimer hızla düşünüyordu.

Ciddiyetle, "Söylesenize," dedi. "O cinayet dün kaldığım odada mı işlenmişti?"

Charlotte, "Orasını bilmiyorum," dedi.

Mortimer biraz da kendi kendine konuşur gibi, "Acaba?" dedi. "Evet, bu çok olası."

Charlotte bu sözlere bir anlam veremiyerek ona bakıyordu.

Mortimer, "Bayan Dinsmead," dedi yavaşça. "Sizde biraz medyumluk olduğundan hiç şüphelendiğiniz oldu mu?"

Genç kız ona bakakaldı.

Mortimer devam etti. "Dün gece o SOS'i yazdığınızı biliyorsunuz. Tabii ki tamamen bilinçsiz olarak. Bir cürüm atmosferde iz bırakır. Sizin gibi duyarlı bir kişi de bundan etkilenir. Kurbanın duygularını ve izlenimlerini kopyalıyorsunuz. Cinayet kurbanı kadın yıllar önce aynı masanın üstüne SOS

yazmış olabilir, siz ise dün gece onun bu hareketini kopya etmiş olabilirsiniz."

Charlotte'un yüzü güldü.

"Anlıyorum," dedi. "Demek sizce her şeyin açıklaması bu."

O sırada evden biri ona seslenince genç kız Mortimer'i bahçe patikasında bir aşağı, bir yukarı yürür bırakarak içeri girdi. Mortimer acaba ileri sürdüğü açıklamadan memnun muydu? Bildiği olguları kapsıyor muydu? Bir gece önce eve girdiği zaman duyduğu gerilimi açıklıyor muydu?

Aniden ortaya çıkışının sıkıntıya benzer bir hava yarattığını düşünmekten kendini alamıyordu.

"Psişik açıklamaya kapılmamalıyım, bu Charlotte için geçerli olabilir, ama ötekiler için değil. Gelmem onları müthiş rahatsız etti, Johnnie dışında hepsini. Ortada dönen her ne ise, Johnnie işin içinde değil."

Buna kesinlikle emindi, bu kadar emin olması garipti, ama öyleydi işte.

O sırada Johnnie evden çıktı ve konuğa yaklaştı.

"Kahvaltı hazır," dedi. "Geliyor musunuz?"

Mortimer çocuğun parmaklarının leke içinde olduğunu fark etti. Johnnie onun bakışını yakalayınca güldü.

"Sürekli olarak kimyasal maddelerle oynuyorum," dedi. "Babam bazen bu yüzden deli oluyor. Benim inşaat işine girmemi istiyor, ama benim hayatımın hedefi kimya ve araştırmalar."

O sırada Bay Dinsmead ilerilerindeki pencerede belirdi. Her zamanki gibi iri, şen ve güler yüzlüydü. Onu görünce Mortimer'in kuşkuları ve husumeti yine hortladı. Bayan Dinsmead sofradaki yerine oturmuştu bile.

Renksiz sesiyle konuğa günaydın dedi. Mortimer onun her ne sebeptense kendisinden korktuğunu bir kez daha hissetmekten kendini alamadı.

Magdalen odaya girenlerin sonuncusu oldu. Konuğu başıyla kısaca selamladıktan sonra onun karşısındaki yerine geçti.

"İyi uyudunuz mu?" diye apansız sordu. "Yatağınız rahat mıydı?"

Bu arada gayet ciddi olarak Mortimer'e bakmıştı. Adam nazik bir tavırla 'evet' diye yanıt verdiğinde genç kızın yüzünde bir an hayal kırıklığına benzer bir anlam yakaladı. Magdalen onun nasıl bir yanıt vermesini bekliyordu acaba?

Mortimer ev sahibine döndü.

"Gördüğüm kadarıyla sizin delikanlı kimyayla ilgileniyor," dedi.

O an bir şangırtı duyuldu. Bayan Dinsmead çay fincanını elinden düşürmüştü.

Kocası, "Dikkatli ol, Maggie, dikkatli ol," dedi.

Mortimer orta yaşlı adamın sesinde bir uyarı sezer gibi oldu. Bay Dinsmead konuğuna dönerek inşaat işinin, müteahhitliğin avantajlarından söz açtı ve genç çocukların başlarına buyruk olmalarım engellemek gerektiğini öne sürdü.

Mortimer sabah kahvaltısından sonra yalnız başına bahçeye çıkarak bir sigara yaktı. Bu evden ayrılması zamanının yaklaştığı besbelliydi. Fırtınalı bir gecede barınak aramak normaldi de, bu ziyareti geçerli bir bahanenin yokluğunda uzatmak zordu. Mortimer de nasıl bir bahane öne sürebilirdi? Öyleyken gitmek içinden gelmiyordu.

Bunları düşünerek evin öbür yüzüne dönen bir patikaya saptı. Ayakkabılarının tabanları lastikle kaplı olduğundan hemen hiç gürültü yapmıyordu. Mutfak penceresinin önünden geçtiği sırada Bay Dinsmead'in konuştuğunu duydu. Adamın söyledikleri hemen ilgisini uyandırdı.

"Bu oldukça yüklü bir para."

Bayan Dinsmead kocasına yanıt verdiyse de sesinin tonu çok zayıf olduğundan Mortimer onun ne söylediğini duyamadı. Ama Dinsmead'in yanıtı kulağına geldi.

"Avukat 60. 000 sterline yakın olduğunu söyledi."

Mortimer'in karıkocanın konuşmasına kulak misafiri olmaya niyeti yoktu, ama yavaşça geri dönmekten kendim alamadı. Para konusu durumu netleştiriyordu. Şöyle ya da böyle 60. 000 sterlin tutarında bir para söz konusuydu, bu ise meseleyi belirginleştiriyor ve de çirkinleştiriyordu.

O sırada Magdalen evden çıktı, fakat babası anında onu geri çağırınca, genç kız yine içeri girdi. Dinsmead de çok geçmeden konuğuna katıldı.

Dost bir tavırla, "Çok güzel bir sabah, değil mi?" dedi. "Umarım, arabanız dünkü fırtınada zarar görmemiştir."

Mortimer, adam ne zaman gideceğimi öğrenmek istiyor, diye kendi kendine düşündü.

Ev sahibine konukseverliğinden dolayı bir kez daha teşekkür etti.

Adam, "Hiç önemi yok, hiç önemi yok," diye karşılık verdi.

Magdalen'le Charlotte evden birlikte çıktılar' ve biraz uzaktaki bir banka doğru kol kola yürüdüler. Siyah saçlı ve altın renkli iki baş hoş bir çelişki oluşturuyordu. Mortimer de ani bir ilhamla, "Kızlarınız birbirlerine hiç benzemiyorlar, Bay Dinsmead," dedi.

Adam, "Öyle mi düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Evet, haklı olabilirsiniz."

Mortimer'in aniden içine doğdu.

"Ama tabii ki ikisi de sizin kızınız değiller," dedi.

Dinsmead'in ona baktığını, bir an tereddüt ettiğini, sonra da kararını verdiğini fark etti.

"Çok keskin görüşlüsünüz, beyefendi," dedi. "İyi bildiniz, ikisinden biri bir yetim, terk edilmiş bir çocuk. Onu bebekken evimize aldık ve kendi kızımız gibi büyüttük. Kendisi gerçekten habersiz, ama yakında öğrenmek zorunda kalacak." Adam derin bir göğüs geçirdi.

Mortimer, "Bir miras meselesi mi?" diye fikir yürüttü.

Dinsmead ona kuşkuyla baktı.

Sonra açık konuşmanın en iyisi olduğuna karar vermiş olmalı. Ama bir yandan açık konuşurken saldırgan bir tavır takınmıştı.

"Bunu söylemeniz garip, beyefendi," dedi.

Mortimer, "Diyelim ki bir telepati olayı," dedi ve gülümsedi.

"Şöyle oldu efendim. Anneye bir iyilik yapmak için aldık onu. O sırada müteahhitliğe yeni başladığım için tabii bir bedel karşılığında. Birkaç ay önce gazetelerde bir ilan gözüme çarptı, sözü edilen çocuğun bizim Magdalen olması gerektiğini düşündüm. Avukatları görmeye gittim ve aramızda bir yığın görüşme geçti. Adamlar çok doğal olarak şüphedeydiler, ama artık her şey açıklığa kavuştu. Kızı gelecek hafta Londra'ya götüreceğim, ama o şu ana kadar bir şey bilmiyor. Anlaşıldığına göre, babası o zengin Yahudi işadamlarından biriymiş.

Çocuğun varlığını ise ölümünden sadece birkaç ay önce öğrenmiş. Onu bulmaları için bir sürü detektif görevlendirmiş ve bulunması halinde bütün servetini ona bırakmış."

Mortimer dikkatle dinliyordu. Bay Dinsmead'in öyküsünden şüphelenmesi için bir neden yoktu. Hem Magdalen'in esmer güzelliğim açıklıyordu bu öykü, belki mağrur havasını da. Bununla birlikte öykü doğru olsa bile, açıklığa kavuşmamış bir yanı vardı.

Fakat karşısındaki adamın şüphesini uyandırmaya niyeti yoktu Mortimer'in.

Aksine varsa onu gidermeye çalışmalıydı.

"Çok ilginç bir öykü, Bay Dinsmead," dedi. "Bayan Magdalen'i kutlarım. Büyük bir servetin vârisi olduğu gibi, çok da güzel bir kız. Önünde parlak bir gelecek var."

Dinsmead, "Orası muhakkak," diye doğruladı. "Ayrıca, çok da iyi bir fazdır, Bay Cleveland."

Adamın büyük bir içtenlikle konuştuğu gözden kaçmıyordu.

Mortimer, "Neyse, artık gitmeliyim," dedi. "Konukseverliğiniz için size tekrar teşekkür ederim, Bay Dinsmead."

Yanında ev sahibi olduğu halde Bayan Dinsmead'e veda etmek için eve girdi.

Kadın pencerenin önünde duruyordu, onlara arkası dönüktü. İçeri girdiklerini duymamıştı. Kocasının, "Bay Cleveland sana veda etmeye

geldi," diyen şen sesini duyunca kadın ürkerek hızla döndü ve bu arada elinde tuttuğu bir cismi yere düşürdü.

Mortimer bunu kadına vermek üzere yerden aldı. Cisim, Charlotte'un yirmi beş yıl önce moda olan bir minyatürüydü. Mortimer, ev sahibine ettiği teşekkürleri kadıncağıza da tekrarladı. Bu arada Bayan Dinsmead'in korku dolu halini ve kocasına gizlice attığı bakışları dikkatinden kaçırmadı.

İki genç kız görünürde yoklardı, ama onları sormak Mortimer'in işine gelmedi. Zaten kendine göre bir düşündüğü vardı ve tahmini kısa bir zaman sonra doğrulanacaktı.

Bir gece önce arabasını bıraktığı yere doğru yarım mil kadar ilerlemişti ki patikanın bir yanındaki çalılar aralandı ve Magdalen karşısına dikildi.

"Sizi mutlaka görmem lazımdı," dedi.

Mortimer de, "Ben de sizi bekliyordum," diye karşılık verdi. "Dün gece odamdaki masanın üstüne SOS'i yazan sizdiniz, değil mi?"

Magdalen başının hareketiyle doğruladı.

Mortimer, "Niçin?" diye yavaşça sordu.

Kız ona arkasını dönerek bir çalının yapraklarını yolmaya başladı.

"Bilmiyorum," dedi. "Gerçekten bilmiyorum."

"Anlatın," diye ısrar etti Mortimer.

Magdalen derin bir soluk aldı.

"Ben pratik bir insanımdır,M diye söze başladı. "Hayal kuran, gerçek olmayan şeyleri gördüğünü hayal edenlerden değilimdir. Sizin hayaletlere, ruhlara inandığınızı biliyorum. Ben inanmıyorum, o evde doğru olmayan bir şeyler olduğunu size söylersem..." Dönüp tepenin yamacını işaret etti. "Orada gerçekten somut olarak doğru olmayan bir şeyler var demektir. Yani sadece geçmişin bir yansıması değil. Buraya gelişimizden beri bu böyle. Her gün daha da kötüleşiyor üstelik. Babam eskisinden farklı, annem eskisinden farklı, Charlotte da farklı."

Mortimer kızın sözünü kesti. "Johnnie de farklı mı?" diye sordu.

Magdalen birden anlamaya başlamış gibi Mortimer'e baktı. "Hayır," dedi.

"Şimdi düşünüyorum da, Johnnie farklı değil. Bu şeyden etkilenmemiş olan yalnız o. Dün geceki sofrada da yalnız o huzurlu gözüküyordu."

"Ya siz?" diye sordu Mortimer.

"Korkuyordum. Tıpkı bir çocuk gibi müthiş korkuyordum. Hem de neden korktuğumu bilmeden. Babam ise tuhaftı, bunu başka türlü anlatmak imkânsız, tuhaftı. Mucizelerden söz ediyordu, ben de dua ettim, gerçekten de bir mucize olması için dua ettim. Derken siz kapıyı çaldınız."

Genç kız birden durup yine Mortimer'e baktı.

Meydan okur gibi, "Belki de bana deli gözüyle bakıyorsunuz," dedi.

Mortimer, "Hayır," dedi. "Aksine son derece aklı başında görünüyorsunuz.

Bütün aklı başında insanlar kendilerine yakın olan bir tehlikeyi önceden sezerler."

Magdalen, "Anlamıyorsunuz," diye itiraz etti. "Ben kendim için korkmuyordum."

"Öyleyse kimin için?"

Fakat Magdalen şaşkın halde başını salladı. "Bilmiyorum."

Devam etti.

"Ani bir dürtünün etkisiyle SOS diye yazdım. Belki saçma, ama ötekiler sizinle konuşmama izin vermeyecekler gibime geliyordu. Sizden neyi yapmanızı isteyeceğimi de bilmiyordum. Hâlâ da bilmiyorum."

"Ziyam yok," dedi Mortimer. "İstediğinizi yapacağım."

"Ne yapabilirsiniz ki?"

Mortimer hafifçe gülümsedi.

"Düşünebilirim."

Magdalen adama şüpheyle baktı.

"Evet," dedi Mortimer. "Bu şekilde çok şey yapılabilir, zannedebileceğinizden çok daha fazla şey. Söylesenize, dün akşamki yemekten önce dikkatinizi çeken herhangi bir söz ya da cümle oldu mu?"

Magdalen kaşlarını çattı. "Zannetmiyorum," dedi. "Yalnız babamın anneme Charlotte'un onun kopyası olduğunu söylediğini ve bu arada bir garip güldüğünü duydum. Ama bunda şaşılacak bir şey yok, değil mi?"

"Hayır," dedi Mortimer yavaşça. " Ne var ki Charlotte annenize hiç benzemiyor."

Bir, iki dakika kadar düşünceye daldı, sonra başını kaldırınca Magdalen'in ona kararsız şekilde baktığını gördü.

"Siz evinize dönün yavrum," dedi. "Ve hiç endişe etmeyin. Bu işi bana bırakın."

Magdalen itiraz etmeyerek eve giden patikada uzaklaştı. Mortimer biraz daha ilerledikten sonra kendini yeşil çimlerin üstüne attı. Gözlerini kapadı, bilinçli düşünce ve çabadan kendini yalıttı ve bir dizi tablonun rasgele şekilde aklının yüzeyinden geçmesine izin verdi.

Johnnie! Daima Johnnie'ye dönüyordu. Yüzde yüz masum, şüphe ve entrika ağından tamamen arınmış olan, öyleyken her şeyin merkezi olan Johnnie. Mortimer, o sabah kahvaltıda Bayan Dinsmead'in çay fincanının düşüp tuzla buz oluşunu anımsadı. Telaşına ne sebep olmuştu? Delikanlının kimyaya düşkünlüğünün kendisi tarafından tesadüfen söz konusu edilmesi mi? Mortimer o sırada Bay Dinsmead'e dikkat etmemişti, ama şimdi onun elinde çay fincanıyla oturuşu gözlerinin önünde canlanıyordu.

Derken bir gece önce kapı açıldığı zaman Charlotte'u görüşü hayalinde canlandı. Genç kız oturduğu yerde çay fincanının kenarının üzerinden ona gözlerini dikmişti. Bunun hemen arkasından başka bir anıya geçti. Bay Dinsmead'in, fincanlardaki çayı birbirinin arkasından "Bu çay soğumuş," diyerek boşaltması.

Oysa Mortimer fincanlardaki çaydan duman çıktığını anımsıyordu. Herhalde çay o kadar da soğuk değildi?

Beyninde bir şeyler kıpırdamaya başlamıştı. Çok uzun zaman önce değil, belki bir ay önce okuduğu bir şeyi anımsıyordu. Bir çocuğun dikkatsizliği yüzünden bütün bir ailenin zehirlenmesi hakkındaki bir haber...

Kilerde unutulmuş bir kutu arsenik alt raftaki ekmeğin üstüne sızmıştı.

Mortimer haberi bir gazetede okumuştu. Büyük bir olasılıkla Bay Dinsmead de okumuştu.

Birçok şeyler aydınlanmaya başlamıştı...

Mortimer Cleveland yarım saat sonra çevik bir hareketle ayağa kalktı.

4

Küçük evde yine akşam olmuştu. Bu gece rafadan yumurta yenecekti, ayrıca domuz paçası konservesi vardı.

Çok geçmeden Bayan Dinsmead büyük çaydanlıkla mutfaktan çıktı. Aile masanın etrafında yerini aldı.

Bayan Dinsmead pencere tarafına göz atarak, "Hava dün gecekinden ne kadar farklı," dedi. Bay Dinsmead, "Bu gece o kadar sessiz ki yere iğne düşse duyulacak," dedi. "Haydi, çayları koy, anne."

Bayan Dinsmead fincanları doldurdu ve masadakilere dağıttı. Sonra tam çaydanlığı elinden bıraktığı sırada, küçük bir çığlık atarak elini kalbine götürdü. Bay Dinsmead sandalyesinde hızla dönerek karısının gözlerini diktiği yöne baktı. Mortimer Cleveland kapının aralığında duruyordu.

Mortimer yaklaştı. Özür diler gibi bir hali vardı.

"Galiba sizleri korkuttum," dedi. "Bir şey için geri dönmek zorunda kaldım."

Bay Dinsmead, "Bir şey için mi geri döndünüz?" diye bağırdı. Yüzü morarmış, boynundaki damarlar şişmişti.

"Bu şeyin ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Çay," dedi Mortimer.

Hızlı bir hareketle cebinden bir cisim çıkardı ve masadaki çay fincanlarından birini alarak içindeki sıvıyı sol elinde tuttuğu bir cam tüpün içine boşalttı.

Bay Dinsmead, "Ne yapıyorsunuz?" diye soludu. Yüzü kireç gibi olmuş, mor renk anında silinmişti. Bayan Dinsmead ise tiz bir küçük korku çığlığı salıverdi.

"Herhalde gazeteleri okuyorsunuz, öyle değil mi, Bay Dinsmead? Okuduğunuza eminim. Bazen bütün bir ailenin zehirlendiğini okursunuz, zehirlenenlerden bazıları iyileşir, bazıları iyileşmez. Bu defaki olayda bir kişi iyileşmeyecekti. İlk akla gelen açıklama yemekte yediğiniz domuz paçası konservesi olacaktı, ama ya doktor, konserve teorisini yutmayacak

şüpheci bir adamsa? Kilerinizde bir kutu arsenik var. Altındaki rafta ise bir çay paketi duruyor. Üst rafta çok uygun bir delik var, arseniğin rastlantı sonucunda çaya karıştığını varsaymaktan daha doğal ne olabilir? Oğlunuz Johnnie dikkatsizlikle suçlanacaktı belki, ama hepsi bu kadar."

Dinsmead, "Ne demek istediğinizi an...anlayamadım," diye geveledi.

Mortimer, "Bence anladınız," dedi. İkinci bir fincan alarak bundaki çaydan ikinci bir cam tüpe doldurdu. Tüplerden birine kırmızı bir etiket, ötekine ise mavi bir etiket yapıştırdı.

"Kırmızı etiketli tüpte kızınız Charlotte'un fincanındaki çaydan, ötekinde ise kızınız Magdaien'in fincanındaki çaydan var. Tüplerin ilkinde ötekinden beş kat daha fazla arsenik bulunacağına yemin etmeye hazırım."

Dinsmead, "Siz delirmişsiniz," diye homurdandı.

"Hayır, kesinlikle hayır. Bay Dinsmead, bugün bana Magdalen'in öz kızınız olmadığını söylediniz. Oysa yalan söylüyordunuz. Magdalen sizin kızınız.

Charlotte ise evlat edindiğiniz kız ve gerçek annesine o kadar benziyor ki, bugün o annenin minyatürünü elimde tuttuğum zaman bunun Charlotte olduğunu sandım. Servete öz kızınız konacaktı, sözüm ona kızınız Charlotte'u insanların gözünden kaçırmanız mümkün olamayacağı ve anneyi tanıyan biri benzerliği fark edebileceği için de bir çay fincanının dibine bir tutam beyaz arsenik katmak yolunu seçtiniz."

Bayan Dinsmead çirkin bir haykırış salıverdi ve şiddetli bir isteri krizi geçirerek oturduğu yerde bir sağa, bir sola sallanmaya başladı.

"Çay dedi," diye cıyakladı. "Öyle dedi, limonata değil, çay dedi."

Kocası, "Kapat çeneni. Anlaşıldı mı?" diye öfkeyle kükredi.

Mortimer, Charlotte'un masanın öbür yanından ona şaşkınlıkla ve merakla baktığını gördü. Sonra kolunun üstünde bir elin baskısını hissetti. Magdalen onu konuşacaklarının duyulmaması için biraz öteye sürükledi.

"Bunlar," diye tüpleri işaret etti. "Babam. Yapmayacaksınız..."

Mortimer elini genç kızın omzunun üstüne koydu. "Yavrum, sen geçmişe inanmıyorsun," dedi. "Ama ben inanıyorum. Bu evdeki atmosfere de

inanıyorum. Bu eve gelmemiş olsaydı baban belki -belki diyorum- öyle bir plan tasarlamazdı.

Charlotte'u şimdi ve ileride korumak için bu cam tüpleri saklayacağım. Ama SOS

diye yazan ele duyduğum minnettarlık nedeniyle başka bir şey yapmayacağım."

SON